KARL MAY

CĂPITANUL CAIMAN

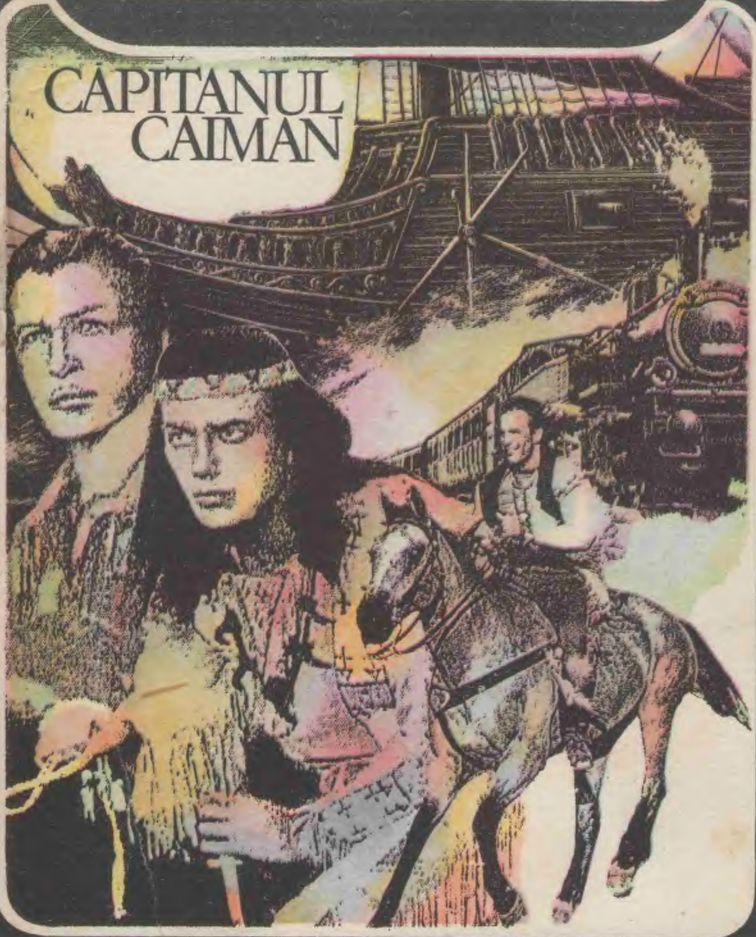

Editura
EDEN
Seria Juvenalia

Coperta de VASILE SOCOLIUC

Karl May

KAPITÄN KAIMAN

Traducerea de faţă s-a efectuat după ediţia „Karl May's Gesammelte Werke" (Band 19), Karl May Verlag, Radebeul bei Dresden, serie de 55 volume, tipărite, pînă în 1929, în 5250000 de exemplare.

KARL MAY

393

CĂPITANUL CAIMAN

Traducere de
GHEORGHE DORU

EDITURA EDEN
BUCUREŞTI-1992

1. MISS AMIRAL

Din trăsura care se oprise în faţa casei bijutierului Thieme coborî, cu un pas uşor, un bărbat înalt. Strălucirea puternică a vitrinei lumina nişte trăsături frumoase, virile, bine conturate: nasul fin, arcuit şi barbişonul negru ultradichisit lăsau să se întrevadă în personajul nostru un francez sau un italian. În timp ce păşea pragul magazinului, omul nostru strigă servitorului său: „Marc, te duci la hotel şi aştepţi acolo întoarcerea mea".

— Da, desigur, domnule conte, răspunse Marc Létrier, după care se adresă cu un zîmbet satisfăcut vizitiului: „Asta-mi convine de minune! Pot să-mi permit să iau locul stăpînului." Şi se aruncă în trăsură. Dar, cînd să se lase pe canapeaua din spate, observă, spre uimirea lui, că cineva, de pe cealaltă parte, i-o luase înainte. „Ce-ţi veni?" se răsti la necunoscut. „Şterge-o imediat din trăsură, altminteri îţi arăt eu drumul!"

— „Ah!" Acest unic sunet constitui răspunsul la ameninţările proferate de Marc. Ce-i drept, era un sunet teribil, ascuţit ca şuieratul unei pisici sălbatice care-şi pregăteşte membrele mlădioase pentru un salt. Lui Marc trebuie că-i era cunoscut acest ton ameninţător, deoarece se dădu înapoi în mare grabă, părăsind portiera trăsurii.

— Doamne sfinte!... Sînteţi chiar dumneavoastră? se auzi el spunînd, înlemnit, în timp ce o stranie îngrijorare i se aşternea pe faţă.

— Pe punte cu tine! Şterge-o, Marc Létrier! se auzi un şuier scurt şi poruncitor.

În clipa următoare Marc se şi afla sus pe capră lîngă vizitiu. Trăsura se puse în mişcare. În interiorul ei, necunoscutul, lăsat

alene pe pernele spătarului, păstră tăcerea pînă ce ajunseră la hotelul unde vicontele François de Brétigny își avea reședința.

Fără să aștepte deschiderea portierei, necunoscutul sări din trăsură, aruncă slugii vicontelui un „Sus!" aspru, după care intră în holul hotelului, unde îl întîmpină un valet.

— Apartamentul pe care l-am comandat este pregătit?

— Desigur, înălțimea voastră. Permiteți-mi să vă conduc.

Ajuns în apartament, străinul comandă o cină bogată și adăugă că îi va fi servită de Marc.

Acesta din urmă află cu uimire că încăperile necunoscutului se aflau lîngă cele ale stăpînului său. Stătea nemișcat și tăcut, cînd la un moment dat străinul îi porunci, cu un semn al mîinii, să se apropie.

În timp ce valetul părăsea apartamentul, oaspetele își scoase pelerina și se proțăpi, cu brațele încrucișate, în fața lui Marc Létrier.

— Ei? rosti scurt noul-venit.

Marc privea cu un respect amestecat cu teamă în ochii poruncitori ai celuilalt. Se înfruntau doi oameni cu caractere deosebite. Amîndoi erau cam de talie mijlocie. Străinul era ceva mai zvelt și mlădios, vioi în mișcări, iar fața lui, cu un ten sănătos dar delicat, era complet lipsită de barbă. Marc, dimpotrivă, era mai robust, mai voinic, cu trăsături mai greoaie; fața lui, arsă de soare, era acoperită cu o barbă deasă, tăiată scurt în dreptul obrajilor, și cu bărbia rasă; privirea îi era însă vie și neliniștită.

— Cum te simți pe uscat?

Marc ridică din umeri, neștiind ce intenții se ascund în spatele întrebării.

— Mai adineauri, cînd făceai pe stăpînul, te pricepeai să vorbești!

— Domnișoară Clairon, eu sînt...

Un gest poruncitor îi reteză vorba.

— Domnișoara Clairon[1] este pe mare sau pe altundeva. Eu sînt cavalerul de Saccard, să reții bine asta! Cum se simte stăpînul tău, domnul vicontе?

[1]Trompetă (fr., n.t.)

— Mulţumesc, înălţimea sa este bine sănătos.

— Se prea poate. Domnul căpitan stă liniştit la ţărm în timp ce echipajul trudeşte din greu în larg, de-i trosnesc oasele. Am să-l pun eu odat' să tragă la edec, să simtă gustul scoicilor de pe chilă. Acum vreau însă să mănînc.

Létrier se strecură afară, fără să scoată nici o vorbă, şi se grăbi să-l servească pe cavaler, sîrguincios şi prevenitor.

Între timp se întoarse şi vicontele. Negăsindu-l pe Marc în apartamentul său, sună din clopoţel. Abia după mai multe încercări apăru şi cel chemat. Avea în mînă un platou, plin pînă la refuz, şi arăta preocupat şi încurcat.

— Ascultă Marc, în ultimul timp mă cam neglijezi; dai dovadă de o totală lipsă de răspundere. Dacă vei continua aşa, drumurile noastre se vor despărţi!

Marc depuse cu grijă tava şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi de pe obraji.

— Domnule viconte, nu am nimic împotrivă, dar nimic, dacă vreţi să-mi daţi drumul. Pentru că aşa cum stau lucrurile, este de aşteptat, pe aici, o vijelie a dracului de potrivnică. Nu puteam să vin imediat pentru că navigam în sus şi în jos pe scări ca o goeletă încărcată cu „lemn de abanos"[1], urmărită de marinari englezi!

— Nu era nevoie să te agiţi atît, doar ştii foarte bine că la o oră atît de tîrzie nu obişnuiesc să mănînc decît foarte puţin. Mai bine scoate-mi cizmele şi adu-mi halatul!

— Iertaţi-mă, înălţimea voastră, dar nu am timp pentru aşa ceva.

— Nu ai timp? se miră Brétigny. Măi omule, ţi-ai pierdut mintile?!

— În ce priveşte mintile, domnule viconte, ele sînt la locul lor, sub vele, deşi n-ar fi de mirare dacă vreuna dintre ele ar fi căzut peste bord. Cina dumneavoastră, înălţimea voastră, nu mi-a dat prea mult de lucru. Dar trebuie să mai servesc pe altcineva!

— Pe altcineva? Tu, să mai serveşti pe altcineva? Încep să mă îngrijorez de-a binelea mintile tale.

[1] În argou: sclavi, negri (n.t.).

— Mintea mea este în regulă, înălțimea voastră ! Nu ea mă îngrijorează, ci a dumneavoastră ! În ce-l privește pe celălalt, sau mai degrabă pe cealaltă...

Spusele lui fură întrerupte de clinchetul unui clopoțel.

— Iat-o, domnule viconte ! Ea a sunat din clopoțel, eu trebuie să dispar !

Marc apucă tava și dădu să părăsească în grabă încăperea. Brétigny îl reținu.

— Dar ce vor să însemne toate astea? Doar nu... ?

— Ba da... ah, de fapt, încă nici nu v-am spus, că se află aici ! Ea...

Din nou fu întrerupt. „Marc", se auzi o voce clară și ascuțită din apropiere, dinspre ușa deschisă spre coridor. La auzul ei, Brétigny se dădu înapoi cîțiva pași, speriat.

— Pe toți dracii ! strigă el, pălind. Asta este chiar... sau mă înșală simțurile..., asta nu e altcineva decît Clairon !

— Bineînțeles că este Miss Amiral, înălțimea voastră, dădu să spună Marc. Nu putu însă continua vorba. O puternică lovitură de pumn îl aruncă într-o parte.

— Așa, ca să știi ! Asta e pentru Miss Amiral ! Ca să îți minte că eu sînt cavalerul de Saccard ! se auzi, rostit pe un ton furios. Șterge-o acum dincolo, la treburile tale. Sau, te pomenești că trebuie să aștept să fiu servită cînd o să binevoiești tu ? !

Sluga lăsă baltă cioburile veselei sparte și dispăru pe ușă. Străinul se postase în fața vicontelui, cu un zîmbet ambiguu întipărit pe față.

— Poate să cuteze cavalerul de Saccard să-l invite pe domnul de Brétigny la cină ?

— Clairon ! cum este posibil să fii aici, în fața mea ! Îmi închipuiam, credeam..., presupuneam că ești pe... cu... cu...

— Bine, bine, domnule viconte, ajunge deocamdată ! Văd că bucuria provocată de surpriza mea reușită v-a luat glasul. Poftiți în camera mea, unde vom găsi un leac ca să vă recăpătați cumpătul.

Cu un gest poruncitor, cavalerul arătă spre ușă. Brétigny se conformă și trecu în camera alăturată în care se afla Marc, în

plină activitate de recuperare a timpului pierdut. Străinul controlă, cu o privire rapidă, masa.

— Acum poţi să pleci, Marc! Am să te chem cînd o să am nevoie de tine.

Létrier se îndepărtă şi cei doi se aşezară faţă în faţă.

— Serveşte-te, viconte, spuse cavalerul. Nervii dumitale au nevoie de întăritoare.

Nu era cu putinţă să rezişti fulgerului care ţîşnea din ochii întunecaţi ai cavalerului. Fără un cuvînt, Brétigny începu să mănînce. Urmă o lungă pauză în cursul căreia se auzeau numai zăngănitul farfuriilor şi zgomotul iscat de mînuirea tacîmurilor. Vicontele amuţise. Nu-şi ridica ochii din farfurie şi evita să întîlnească privirea celui din faţa sa. În sfîrşit, cavalerul îşi zvîrli şervetul de la gît şi se lăsă confortabil pe pernele fotoliului. Brétigny îi urmă exemplul şi îşi luă inima în dinţi pentru a întreba:

— Clairon, ce să însemne prezenţa ta aici?

— Nici mai mult nici mai puţin decît prezenţa ta.

— Eşti al doilea ofiţer de pe „l'Horrible". Trebuia să fii pe navă!

— Tu eşti căpitanul navei „l'Horrible". Trebuia să te afli la bordul ei!

— Ţi-am predat comanda ei pentru că, precum bine ştii, aveam treburi la Hamburg.

— Am fost de acord să preiau comanda fiindcă nu bănuiam că tu ai să transformi acest drum într-o călătorie de plăcere. Pentru aşa ceva nu aveai permisiunea mea.

— N-a fost o călătorie de plăcere; dimpotrivă, a fost o treabă foarte grea să obţin, de la societatea de asigurări, recompensa pentru bricul... pe care l-am salvat. Şi socotesc şi acum drept una dintre cele mai reuşite lovituri pe care le-am dat vreodată faptul că, după ce i-am trecut prin sabie pe toţi nenorociţii ăia de marinari blestemaţi, le-am capturat corabia, am jefuit-o pînă la ultimul cui, am pilotat-o apoi pînă la Bahia, dînd-o drept o corabie abandonată; pentru ca, în cele din urmă, ajuns cu ea la Hamburg, să pretind, de la armatorii păgubiţi, o recompensă grasă pentru... munca mea.

— E păcat, însă, că banii frumoşi pe care i-ai încasat la Hamburg ca recompensă pentru truda noastră, a tuturor, îi risipeşti şi îi faci praf în lumea netrebnicilor printre care te învîrţi. Ai eşuat pe uscat, dragul meu, e clar! Bărbuţa ta, bine aranjată şi îngrijită, te-o fi ajutat în aventurile tale costisitoare. Dar, să ştii de la mine, a fost o mare lipsă de prevedere din partea ta că ţi-ai schimbat atît de puţin înfăţişarea. Puteai fi uşor recunoscut, căpitane Caiman, în timpul escapadelor tale pe uscat!

— Lasă ironia! Doar nu era să înfrunt o călătorie periculoasă pe bătrînul continent numai ca să fac drumul dus şi întors pînă la Hamburg. Mai adaug şi faptul că ştiam corabia pe mîini sigure.

— Ei bine, să ştii că mă aflu aici ca să-ţi dovedesc că draga noastră corabie nu se află pe mîini bune.

— Cum adică? întrebă Brétigny, ridicîndu-şi brusc capul.

— Mi-ai scris din Hamburg să-ţi trimit cecurile pe adresa ta de aici?

— Absolut.

— Ai primit un cec?

Vicontele dădu afirmativ din cap.

— Următorul nu a mai sosit.

— Aşa e. Şi de aceea mă aflu într-o mare încurcătură.

— Este de înţeles, cu viaţa uşuratică pe care o duci aici.

— De unde vrei tu... dădu să spună vicontele.

Cavalerul de Saccard schiţă un surîs dispreţuitor.

— Ai făcut tu vreodată ceva fără să aflu cu? Va trebui să te chiverniseşti, ca să nu mori de foame!

— Cum adică?

— Exact aşa cum îţi spun. Este confirmarea spuselor mele, de mai înainte, că „l'Horrible" nu se află pe mîini bune.

— Vorbeşti în şarade, strigă Brétigny, pălind. Femeie! Ce s-a întîmplat?

— Am fost capturaţi de piraţi!

Deşi fuseseră rostite pe un ton liniştit şi cu un aer indiferent, vorbele avură un efect teribil asupra vicontelui. Ca împins de nişte arcuri puternice, acesta sări din fotoliu, sîngele îi dispăru din obraji, iar ochii ameninţau să-i iasă din orbite, în timp ce

repeta, silabă cu silabă, fără să ridice tonul: „Am fost cap... tu... raţi... de... pi... raţi?“

— Da, capturaţi! Şi totul s-a dus... N-a mai rămas nici un cui, nici o aşchie din splendida noastră corabie, nimic nu a fost salvat. Şi nu a rămas nimeni ca să-ţi aducă această veste, în afară de mine. Ştii acuma de ce nu ai mai primit bani.

Brétigny se prăbuşi fără vlagă în fotoliu, rămînînd cîteva minute nemişcat. După care, apucă cu o mînă tremurîndă paharul şi-i înghiţi dintr-o suflare conţinutul; îl umplu din nou şi îl goli încă o dată.

— Este imposibil, ce îmi spui nu poate să fie adevărat!

— Îţi închipui că altminteri aş mai fi fost aici? Crezi că i-aş fi lăsat singuri pe ai noştri numai ca să-ţi pot tulbura aventurile galante?!

Se părea că Brétigny nu observase grimasa de dispreţ care întovărăşise ultimele cuvinte ale cavalerului, căci ceru cu insistenţă: „Povesteşte! Trebuie să aflu totul! Acu', imediat!“

— Cu plăcere, adoratul meu! Dragostea mea neţărmurită pentru tine mă împiedică să te lipsesc, fie şi un minut, de aflarea unei veşti atît de îmbucurătoare. Deci ascultă: aşa cum ne-am înţeles dinainte, am avut grijă de tine expediindu-ţi un cec din Rio. Aici, corabia a fost din nou călăfătuită, prevăzută cu un spaţiu mai mare, pentru a adăposti „marfa“, şi am pornit în larg, înspre Ascension. Acolo ne-am întîlnit cu nava „Colombo“ şi am luat la bord cîteva sute de „oameni de abanos“ pe care aceasta i-a „pescuit“ de pe Coasta de Aur[1]. Dacă reuşeam să-i evităm pe englezi, odată ajunşi în Antile, făceam o afacere strălucită.

— Marfa ai primit-o pe credit, ca de obicei?

— Nu. Spaniolul s-a văitat că vremurile sînt grele şi a pretins că în ultimul timp marinarii englezi sînt atît de vigilenţi, încît negoţul nu poate să se facă decît cu bani peşin. Dacă nu voiam să pierd marfa, trebuia să-mi golesc punga pînă la ultimul dolar. Am făcut-o, pentru că negrii erau cu toţii, fără excepţie, puternici, tineri şi sănătoşi.

— Ce curs aţi luat?

[1] Coasta apuseană a Africii (n.t.).

— Am navigat spre Cuba şi am ajuns cu bine pînă la înălţimea Bahici. Acolo ne-a luat la ochi o corabie militară engleză, la care s-a alăturat, puţin mai tîrziu, şi o fregată. Aceasta s-a dovedit a fi o navă atît de rapidă, încît era clar că nu vom putea scăpa fără o încăierare. Am pus pe nemernicii de negri în lanţuri şi am pregătit-o pe „l'Horrible" pentru luptă. Amănuntele le poţi afla mai tîrziu, acuma vreau să-ţi spun doar cîteva cuvinte. Am fost prinşi la mijloc de cei doi englezi şi atît de bine „aranjaţi", că nici vorbă nu a mai putut fi să trecem la înfruntarea duşmanului. Băieţii noştri s-au apărat ca dracii; degeaba, însă. Au fost măcelăriţi sau capturaţi. După un scurt interogatoriu au fost spînzuraţi de vergi. „L'Horrible" era pierdută!

— Pierdută! mîrîi de Brétigny. Bună, minunata mea „l'Horrible" pierdută! Capturată de şobolanii de englezi, care pînă acum tremurau numai la auzul numelui meu — Căpitanul Caiman! Dacă aş fi fost acolo i-aş fi învăţat cu minte! Ca întotdeauna şi pentru totdeauna!

Se învîrtea cu paşi mari prin încăpere şi se lupta cu o enervare care aproape că îi aducea sîngele în ochi. Cavalerul sărise şi el de pe scaun şi scrijelea de zor faţa de masă cu un cuţit. Amintirea înfrîngerii suferite îi desfigura faţa într-o grimasă urîtă şi reliefa, sub pielea subţire de pe frunte, nişte vinişoare albastre, congestionate.

— Dacă îţi închipui cumva că „l'Horrible" avea la bord un singur laş, îţi înfig lama acestui cuţit între coaste, rosti ameninţător cavalerul, fulgerîndu-l pe viconte cu privirea. Ai un pumn puternic şi te pricepi să comanzi o corabie ageră. Dar îţi închipui cumva că aş fi mai prejos decît tine? Corabia nu putea fi păstrată şi cu asta basta! Un singur cuvînt insultător din partea ta sau a vreunui supravieţuitor de pe „l'Horrible" şi unul din noi pleacă în iad!

— Eh! Clairon, încă nu te-ai dovedit a-mi fi maestru! Nemaivorbind că, pînă una alta, nu ţi-am reproşat nimic. Deci, toţi vitejii mei băieţi au trebuit să piară?

— Toţi!

— Şi tu? Cum ai reuşit să scapi de streang?

— Nu a fost prea greu ! Mi-am dat seama că s-a terminat cu noi. Am reuşit să cobor şi să mă îmbrac în haine femeieşti. Am încuiat uşa cabinei şi am aruncat cheia prin hublou. Cînd m-au găsit, m-am dat drept o captivă, reuşind să stîrnesc compasiunea ofiţerilor cu povestea mea ; aşa că am fost tratată cu grijă şi consideraţie, şi m-au depus pe uscat la prima escală. Cunoscîndu-ţi adresa şi neavînd altceva mai urgent de făcut, m-am grăbit să te găsesc şi să-ţi povestesc cele întîmplate. „L'Horrible" este pierdută, iar noi sîntem... cerşetori !

Tăcu. Vicontele, de asemenea, nu scoase multă vreme nici o vorbă. Îşi continua plimbarea prin cameră, părînd doar preocupat să-şi recapete cumpănirea.

— Cerşetori ? răcni el în cele din urmă. Nu, cerşetori nu sîntem ! „L'Horrible" este pierdută, dar numai pentru scurtă vreme. Am s-o iau îndărăt !

— Nici nu mi-am închipuit altfel, spuse cavalerul. Noi doi sîntem destul de bărbaţi pentru a avea siguranţa că-i vom simţi iarăşi puntea sub picioare. Te-ai gîndit cumva cum să procedăm ?

— Nu ! se auzi răspunsul rezervat. Dar nu mă îndoiesc că am să găsesc răspunsul în curînd.

— Sînt la fel de convins. Cu deosebirea că eu cunosc deja procedeul.

— Ah ! Aş putea să-l aflu şi eu ?

— Este acelaşi la care te gîndeşti şi tu.

— Te înşeli, nu am încă un plan precis. Cel mai simplu ar fi să regăsim corabia noastră, care probabil serveşte acum ca navă de transport în serviciul statului, să ne angajăm pe ea ca marinari şi să-i cîştigăm de partea noastră pe membrii echipajului.

— Mda !

— Ce părere ai ?

— Eşti destul de deştept ca să-ţi dai seama că realizarea acestui plan este, pe cît de nesigură, pe atît de imprevizibilă. Acţionezi astfel doar dacă nu mai există altă cale.

— Ştii tu una mai bună ?

— Da, ţi-am spus, este aceeaşi la care te gîndeşti şi tu.

— Iar eu îţi repet că te înşeli. Sînt atît de surprins şi de tulburat de vestea pe care mi-ai adus-o, că în momentul acesta nu mai pot judeca limpede.

— Domnule viconte! se auzi, rostit de vocea subţire şi hotărîtă.

— Domnule cavaler! glăsui răspunsul, pe un ton menit să impresioneze.

Brusc, Saccard începu să rîdă:

— Crezi, într-adevăr, că ai putea să-mi ascunzi vreun gînd?

— Crezi, într-adevăr, că eşti atotştiutor?

— În prezent, da. Cel puţin în ceea ce te priveşte.

— Chiar aşa îţi închipui? Ei, atunci, dacă eşti atît de isteţ, dezvăluie-mi şi mie ce gînd mi-a venit, în mod curios, fără să-mi dau seama.

— Bine, zîmbi Saccard, stingherit. Nu am despre tine, după cîte ştii, o părere exagerat de bună. Cu toate astea, te consider destul de ager la minte ca să ştii că..., se apropie de viconte şi-i şopti la ureche..., preţioasele giuvaeruri ale ducesei de Oerstädt, care chiar acum se află la bijutierul Thieme, buna ta cunoştinţă de aici, ne oferă mijloacele pentru a ne atinge mai repede şi mai uşor scopul.

— Femeie! strigă Brétigny, dîndu-se înapoi, eşti un diavol!

— Îţi mulţumesc pentru acest compliment şi te rog să mă crezi că îl apreciez, deoarece diavolul este, în anumite cazuri, o personalitate demnă de luat în seamă. De altminteri, groaza ta constituie cea mai bună dovadă că am nimerit-o cel mai bine. Acest Thieme este un tip puternic?

— Nu e la înălţimea noastră.

— Asta cam aşa e. Luni, adică mîine seara, spre orele nouă, bijutierul trebuie să ducă ducesei giuvaerurile. Puţin mai tîrziu el va părăsi reşedinţa acesteia cu o sumă de bani care ne va ajunge ca să ieşim din toate încurcăturile şi să readucem în stăpînirea noastră corabia pierdută. Dar acum, lasă-mă singur. Mai gîndeşte-te, cu luare-aminte, la tot ce-am plănuit. Te aştept aici peste o oră. Atunci vom lua o hotărîre definitivă.

Ascultător, Brétigny se îndepărtă. Ajuns în camera sa, se întinse pe canapea, oftînd adînc. Dar nu avu răbdare să stea aşa

multă vreme. Se ridică şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari, grăbiţi. „Cine şi-ar fi putut închipui toate astea acum o oră! «L'Horrible» pierdută şi Miss Amiral aici! Cu domnul viconte s-a terminat. La fel şi cu nenorocitul de Thieme. Bietule Thieme, ai fi bănuit tu oare că prea nobilul domn de Brétigny, pe care l-ai primit în casa ta şi l-ai introdus în societate, este, de fapt, căpitanul Caiman?! Dar cum de a reuşit Clairon să cunoască atît de exact întreaga situaţie de aici? În orice caz, trebuie să fi fost de mai multă vreme în preajma mea, observîndu-mi toate mişcările. Poate le-a ghicit pe cele mai multe. Ea mă cunoaşte şi are şi un ascuţit spirit de observaţie de care, fie vorba între noi, e mai bine să te fereşti."

După ce s-a mai plimbat un timp prin cameră, vicontele a început să se mai liniştească. Şi cînd, după o oră, s-a îndreptat spre apartamentul alăturat, se afla într-o cu totul altă dispoziţie decît aceea în care-l părăsise cu puţin timp mai înainte. În faţa tabloului care i se înfăţişa rămase, însă, fără să vrea, încremenit, în uşă. Cavalerul de Saccard dispăruse fără urmă, iar în locul lui se odihnea, pe divan, o femeie de o frumuseţe fermecătoare.

— Clairon! se auzi el strigînd.

— Apropie-te şi aşază-te lîngă mine, îl rugă ea şi îi întinse mica şi delicata ei mînă. Vocea îi suna cu totul altfel decît înainte. Brétigny se aşeză degrabă lîngă ea. Caracterul şi tonul discuţiei lor de mai înainte erau complet uitate...

Două zile mai tîrziu micul orăşel a fost zguduit de vestea că bijutierul Thieme a fost găsit ucis. El fusese jefuit nu numai de imensa sumă de bani primită în schimbul giuvaerurilor ducesei de Oerstädt, ci şi de obiectele preţioase pe care le avea asupra sa. Abia mai tîrziu a căzut bănuiala asupra vicontelui de Brétigny. El, însă, dispăruse împreună cu servitorul său, precum şi un anume cavaler de Saccard, încă din noaptea crimei. Urmele lor duceau la Hamburg. Acolo, cei trei suspecţi se îmbarcaseră pe primul pachebot mai de doamne-ajută, cu destinaţia America. Cînd urmăritorii au sosit la Hamburg, cei trei se aflau în plin ocean. Pe vremea aceea, America şi Europa nu erau încă legate cu un cablu telegrafic...

2. SOCIETATEA TRAPPERILOR[1]

Marile prerii ale Americii de Nord, care se întind de la părinţele fluviilor, Mississippi, pînă la poalele Munţilor Stîncoşi şi de la povîrnişurile nordice ale acestora pînă la coastele Pacificului, se aseamănă cu nesfîrşitele întinderi ale oceanului. Cel puţin asta este impresia pe care o lasă asemenea peisaje asupra celui care, despărţit de pămîntul natal, se încumetă, vreme îndelungată, să brăzdeze valurile mărilor sau să cutreiere coclaurile aventuroase ale Statelor Unite, călare pe un cal zdravăn.

Un bătrîn *swalker*[2], care şi-a trăit o bună parte a vieţii sub fîlfîirarea pînzelor unei corăbii cu trei catarge, nu doreşte să-şi petreacă restul zilelor în mijlocul uscatului. Prin urmare, el îşi construieşte o colibă cît poate mai aproape de „apa cea mare", de unde să poată privi cu ochii plini de dor şi drag spre schimbătoarele şi neodihnitele talazuri, pînă ce degetele reci ale morţii îi vor închide pleoapele obosite.

La fel se întîmplă şi cu cel ce se încumetă să înfrunte primejdiile „Vestului sălbatic". Odată întors pe tărîmurile „binecuvîntate", dar şi blestemate ale lumii civilizate, el va fi mistuit de un dor nespus. De dorul periculoaselor *post-oak-flats* [3] şi al nemărginitelor ţinuturi sălbatice, unde trebuie să-ţi încordezi toate forţele fizice şi spirituale pentru a nu fi răpus în lupta cu nenumăratele capcane ale preriei. Pentru el cu greu se va găsi un loc şor în care să se retragă la bătrîneţe, aşa cum şi-l află

[1] Vînători de animale cu blană (engl., n.t.).

[2] Cutreierător al mărilor (engl., n.t.).

[3] Întinderi presărate cu trunchiuri de fag (engl., n.t.). (De fapt, se referă la **Llano-estacado**, adică un ţinut mărcat cu pari pentru a indica drumul).

marinarul, undeva, la marginea tihnită a uscatului. El nu o să se poată bucura de odihnă sau de vreo clipă de răgaz. Va fi nevoit să se lase veşnic purtat pe spinarea calului său, în depărtări în care va dispărea fără să lase vreo urmă. Oasele sale vor albi poate pe vreo cîmpie pustiită de uscăciune sau în vreo văgăună, printre stînci înalte pînă la cer. Vreun vînător va da poate peste ele. Dar şi acest călător va călări nepăsător pe lîngă ele, fără să-şi facă o cruce sau să rostească „odihnească-se în pace". Şi nici n-o să se întrebe ce nume o fi avut cel care şi-a sfîrşit zilele în această singurătate, în condiţii, poate, cumplite. Vestul îşi are propria sa filosofie, aspră, şi nu îngăduie simţăminte gingaşe sau menajamente. El este supus pe de-a întregul stihiilor şi nu cunoaşte alt stăpîn în afară de legile neiertătoare ale naturii. De aceea nu oferă adăpost decît celor care se bizuie numai pe ei înşişi.

Pe aceste meleaguri poartă un război disperat o spiţă de oameni bine înzestraţi de natură, dar sortiţi totuşi unei pieiri inevitabile. Izgoniţi neîncetat din aşezările lor străbune de un popor care dispune, pentru a-şi atinge scopul, de toate mijloacele materiale şi spirituale, naturale şi artificiale, ei vor fi subjugaţi prin violenţă, în ciuda unei rezistenţe eroice. Este o luptă de secole, care se duce între un uriaş muribund şi fiii unei civilizaţii ce devine din ce în ce mai puternică şi îşi întăreşte tot mai mult strînsoarea în jurul grumazului potrivnicului. Este o luptă plină de fapte eroice, cum istoria nu a mai avut prilejul să consemneze vreodată. Aici se războiesc pe viaţă şi pe moarte luptători cu înfăţişare modestă, dar demni de toată stima. Iar celui care se încumetă să pună piciorul pe aceste nesfîrşite cîmpuri de luptă nu-i este îngăduit să-i lipsească nici una din armele cu care ei sînt înzestraţi.

Cînd porneşti, cu arma pe umar, din Fort Gibson, în sus pe valea Arkansasului, şi mergi cale de cîteva zile, ajungi la o mică aşezare, alcătuită din cîteva colibe, o păşune comunală şi o casă aşezată ceva mai departe de celelalte. De la distanţă, această casă îşi anunţă, printr-o firmă modestă, calitatea de prăvălie şi pensiune. Stăpînul ei nu este obişnuit să facă faţă unei clientele prea exigente. De aceea nici el nu manifestă pretenţii prea mari faţă

de muşteriii săi. Nu ştie nimeni de pe ce meleaguri a venit şi ce a fost înainte de a poposi aici. De accea, la rîndul lui, nici el nu întreabă pe nimeni de nume sau de scopul călătoriei sale. Oamenii se aprovizionează de la el cu ce le trebuie, dau ceva pe gît, se bat, se împung puţin sau se împuşcă, după care îşi văd de drumul lor. Cine pune multe întrebări iroseşte mult timp, or, pentru americani, timpul e mai preţios decît un răspuns pe care preferă să-l afle singuri.

În prăvălia descrisă mai înainte şedeau la bar cîţiva bărbaţi cu înfăţişare nu prea aleasă. Îmbrăcămintea lor era foarte pestriţă. Dintr-o privire puteai recunoaşte, după hainele lor, pe adevăraţii *trapperi* şi *squatteri* care nu au avut niciodată habar ce-i acela un croitor bun, şi îşi alcătuiesc vestimentaţia fără prea multă alegere, procurîndu-şi ce şi de pe unde găsesc.

Acolo unde se află laolaltă mai mulţi oameni ai Vestului poţi fi sigur că găseşti şi ceva bun de băut, precum tot atît de sigur poţi fi că vei auzi şi o poveste interesantă. Faptul că cei prezenţi stăteau în linişte, cu privirea pierdută în zare, se explică prin aceea că tocmai se încheiase relatarea uneia din acele povestiri „întunecate şi sîngeroase" care pot fi auzite în ţinuturile de graniţă. Fiecare din cei ce o ascultaseră îşi scormonea amintirile în căutarea uneia şi mai şi. Deodată, unul dintre cei ce stăteau lîngă fereastră strigă:

— Băgaţi de seamă, oameni buni, ia uitaţi-vă dincolo de apă! Dacă nu mă înşală bătrînii mei ochi, se apropie doi *greenhorns*[1] ca la carte. Priviţi numai cum stau pe cai, fain şi gingaş, de parcă le-ar fi pus Dumnezeu mîna-n cap. Ce-or fi căutînd prin pădurile noastre oameni de soiul ăsta?

Cu excepţia unuia singur, toţi cei prezenţi s-au ridicat să-i examineze pe noii-veniţi. Cel care le atrăsese atenţia asupra lor îşi reluă locul la masă, aşezîndu-se relaxat cu coatele îndepărtate, cu aerul omului care şi-a făcut datoria şi nu mai are nici o obligaţie. Era un personaj ciudat. Părea că natura şi-ar fi propus să confecţioneze din el o bucată de frînghie, întrucît de lung şi nesfîrşit l-a croit. Toate la el, faţa, gîtul, pieptul, abdomenul,

[1] Ageamii (engl., n.t.).

braţele şi picioarele erau interminabile şi, în acelaşi timp, atît de sfrijite, încît întreaga lui făptură părea gata să se frîngă la prima adiere mai puternică de vînt şi să se răsfire în fişii subţiri. Fruntea îi era descoperită, dar pe partea dinapoi a capului se bălăbănea un obiect neidentificabil care putea să fi fost cîndva un joben care, însă, acum desfidea orice încercare de a-l descrie. Barba de pe faţa-i uscăţivă consta din mai puţin de o sută de fire. Ele acopereau cu zgîrcenie, solitare şi răsfirate, pometii obrajilor, bărbia şi buza de sus, de unde coborau, atîrnînd, lungi şi subţiri, pînă aproape de brîu. Scurta de vînătoare pe care o purta părea să dateze din cele mai fragede timpuri ale tinereţii sale, deoarece de-abia îi acoperea jumătatea de sus a pieptului, iar mînecile abia de-i treceau cu cîţiva centimetri de coate. Cele două scoarţe nenorocite, în care îi erau înfipte picioarele, puteau să fi fost cîndva carîmbii unei perechi uriaşe de cizme marinăreşti, dar acum aveau aspectul unor burlane, demult arse. Ele îi ajungeau în dreptul gleznelor sub forma unor *horse-feet*[1], cum erau denumite, în special în America de Sud, astfel de încălţări, confecţionate din pielea jupuită de pe picioarele cailor.

— Ai dreptate, Pitt Holbers, spuse unul dintre cei care priveau pe fereastră. Sînt nişte *greenbeaks* care nu prea au de ce să ne intereseze. Să-i lăsăm să-şi vadă de treaba lor.

Curioşii se întoarseră la locurile lor. De afară se auzi tropăit de cai, apoi o voce repezită şi grosolană, care suna de parcă ar fi fost obişnuită să poruncească. În momentul următor uşa se deschise lăsînd să pătrundă înăuntru pe cei ce făcuseră obiectul discuţiei de mai înainte. Despre cel care intră al doilea nu se putea spune mare lucru, în timp ce personalitatea celui care intrase primul, în alte împrejurări, ar fi produs fără îndoială o impresie deosebită. Fără să vădească un fizic prea robust, datorită unei ţinute curioase şi felului de a se mişca, degaja o impresie de forţă neobişnuită şi de autoritate. Faţa sa regulată, chiar frumos conturată, era puternic bronzată şi împodobită cu o barbă deasă, de culoare închisă. Îmbrăcămintea lui era complet nouă. Armele sale, ca şi cele ale însoţitorului său, păreau să fi părăsit

[1]Picioare de cal (engl., n.t.).

de curînd galantarul armurierului, într-atît de curate şi lustruite erau.

Adevăratul vînător sau fermier simte o repulsie de neînvins faţă de tot ce dovedeşte grijă deosebită în ce priveşte aspectul exterior. Mai cu seamă îi este silă de armele prea bine întreţinute, petele de rugină fiind considerate un semn sigur că ele nu sînt purtate ca nişte podoabe, ci că şi-au dovedit bunele servicii în luptă şi în alte împrejurări periculoase.

Aici, unde valoarea unui om este determinată după cu totul alte criterii decît îmbrăcămintea sa, un exterior dichisit constituie aproape o provocare şi cel mai mic incident este un bun prilej pentru a se rosti vorbe grele.

— *Good day, Messurs*, îi salută noul-venit pe cei prezenţi, în timp ce-şi da jos de pe umăr puşca cu două ţevi, pe care o sprijini de perete, în colţul încăperii, gest care în nici un caz nu i-ar fi trecut prin cap unui localnic. Întorcîndu-se către patron, care-l privea pe jumătate curios, pe jumătate batjocoritor, îl întrebă: „Poate fi găsit aci respectabilul Master Winklay?"

— Hm, acela sînt poate chiar eu, răspunse neglijent cel întrebat.

— Poate? Se auzi pe un ton oarecum jignit şi, poate de aceea, cam ascuţit. Ce vrea să însemne asta?

— Asta înseamnă că sînt, firesc, Master Winklay, dar cîteodată nu, după cum îmi place!

— Aşa! Şi acuma, cum vă place?

— Asta depinde, desigur, de ceea ce vreţi de la Master Winklay, Sir!

— Înainte de toate o înghiţitură zdravănă pentru mine şi însoţitorul meu şi apoi vreau să cer o informaţie.

— Înghiţitura vă stă la dispoziţie, poftiţi! Puteţi avea şi informaţia, în măsura în care m-oi pricepe să v-o dau. Ştiu ce-i sînt dator unui gentleman.

— Lasă gentlemanul la o parte, Winklay! Oricum, se pare că pe aici nu are prea mare valoare, se răsti străinul în timp ce

lua paharul de la gură cu un aer nemulţumit. Întrebarea mea se referă la Deadly-Gun.[1]

— Deadly-Gun ? întrebă surprins patronul. Ce vreţi de la el ?

— Asta e treaba mea, că-ţi place sau nu. Am auzit că uneori trece pe aici, pe la dumneata.

— Hm, şi da şi nu, Sir. Ceea ce vă place dumneavoastră s-ar putea să-mi placă şi mie. Dacă nu-mi răspundeţi la întrebare nu vă puteţi aştepta la altceva din partea mea. Aici se află unii care ar putea, ei, să vă răspundă. Doi dintre cei de faţă îl cunosc bine pe cel de care vă interesaţi.

Şi Winklay întoarse spatele, hotărît să curme conversaţia cu străinul. Acesta din urmă, deşi respins astfel, în cel mai pur stil americănesc, se întoarse liniştit spre cei de la mese :

— Este adevărat ce spune Winklay ?

Nu primi nici un răspuns. Atunci, văzînd mai multă înţelepciune, noul-venit se adresă lui Pitt Holbers :

— Vreţi să aveţi bunătatea să-mi răspundeţi dumneavoastră la întrebare, Master Tăcere ?

— Ascultaţi, Sir, numele meu este Holbers, Pitt Holbers, dacă-l puteţi reţine ; şi dacă întrebaţi deodată trei sute de oameni, atunci nu ştie nici unul dacă tocmai el este cel căruia vă adresaţi. Ce vreţi de la Deadly-Gun ?

— Nimic ce ar putea să-i displacă. Mă numesc Heinrich Mertens şi, împreună cu prietenul meu, Peter Wolf, am venit din Răsărit, peste Ocean, ca să dau o raită prin pădurile de pe aici. De aceea am nevoie de o călăuză şi cel mai potrivit pentru acest scop mi se pare Deadly-Gun. De aceea vreau să ştiu unde pot să dau de el.

— S-ar putea să fie cel mai potrivit, dar, dacă el este de aceeaşi părere, asta e o altă poveste. Dumneavoastră, însă, nu prea păreţi să vă potriviţi cu el.

— Credeţi ? S-ar putea să aveţi dreptate, cum tot aşa de bine s-ar putea să vă înşelaţi. De aceea, mai bine spuneţi-mi dacă puteţi şi dacă vreţi să-mi daţi informaţia pe care v-am cerut-o.

[1]Puşcă mortală (engl., n.t. : în text cu valoare de poreclă).

Cel solicitat se întoarse fără grabă către locul unde şedea singurul bărbat din încăpere, care, la sosirea străinilor, rămăsese liniştit pe scaunul lui:

— Ce părere ai tu, Dick Hammerdull?

Cel întrebat ţinuse pînă atunci capul aplecat deasupra paharului său, părînd atît de concentrat asupra conţinutului, încît nici nu-şi ridicase ochii înspre străini. Acum se întoarse şi împinse mai pe ceafă obiectul care-i acoperea capul, ca şi cum ar fi vrut să acorde minţii sale libertatea necesară pentru formularea unui răspuns înţelept.

— Care e părerea mea, asta c totuna. N-are decît să-l găsească singur pe colonel! rosti el şi se întoarse să-şi vadă de pahar.

Cel cu barbă neagră păru însă nemulţumit de acest răspuns scurt şi nu îndeajuns de clar. Aşa că, apropiindu-se de Dick, îl întrebă:

— Cine este colonelul, Master Hammerdull?

Acesta îşi ridică încet privirea mirată asupra străinului.

— Cine este colonelul, asta e totuna. Colonel înseamnă colonel. Deadley-Gun este colonelul nostru, aşa că îi spunem colonel.

Străinul nu se putu reţine să nu schiţeze un zîmbet la adresa logicii vînătorului. Apoi îi puse din nou mîna pe umăr şi continuă să-i vorbească:

— Nu vă înfierbîntaţi, Master! Cînd întrebi ceva, te aştepţi să ţi se răspundă. Aşa e pretutindeni şi nu văd de ce ar fi altfel aici, în Arkansas. Unde poate fi găsit colonelul?

— Unde poate fi găsit, asta e totuna. O să ajungeţi la el şi cu asta basta!

— Hoho, omule! Asta nu-mi e de-ajuns. Trebuie totuşi să ştiu cum şi unde se va întîmpla lucrul ăsta!

Dick Hammerdull făcu o mutră şi mai uimită. El, un om liber al preriei, să fie silit să vorbească. Aşa ceva nu putea îngădui! Ridică paharul, trase o duşcă zdravănă şi apoi se ridică în picioare. Abia acum putea fi privit din cap pînă în picioare.

Părea să fie alcătuit ca o contrapiesă a lui Pitt Holbers. Era un individ mic de statură, deosebit de gras, cum nu prea poţi

întîlni în America. Nu prea puteai să-ţi dai seama dacă e cazul să te temi sau să rîzi de el. Corpul său, scurt şi rotofei, era înghesuit într-un fel de sac confecţionat din piele de bizon, material iniţial care nu prea mai exista, deoarece fiecare din „rănile" vechii îmbrăcăminţi fusese „vindecată" prin cîrpirea cu cîte o bucată de blană netăbăcită, încît, pînă la urmă, petecele se înlănţuiau şi se întrepătrundeau ca ţiglele unui acoperiş. Picioarele îi erau înfăşurate în două alcătuiri care nu se puteau numi nici cizme, nici ghete, nici ciorapi ori jambiere. Pe cap purta un obiect inform care cîndva ar fi putut fi o căciulă de blană, dar acum era complet năpîrlită. Faţa, înăsprită de intemperii, în care sclipeau doi ochişori vioi, nu prezenta nici urmă de barbă şi era brăzdată de nenumărate cicatrice şi semne care dădeau trăsăturilor sale şirete un aer războinic. Îi lipseau şi cîteva degete. În privinţa înzestrării cu arme, aceasta era cea obişnuită în Vest. Nu avea nimic deosebit. Doar puşca, pe care o aşezase în faţa sa, pe masă, merita să fie examinată mai îndeaproape. Avea aspectul unui ciomag rupt din vreun desiş ca să servească la prima încăierare zdravană. Acest obiect de lemn îşi pierduse forma originară; era acoperit cu tăieturi, crestături şi crăpături, de parcă s-ar fi jucat cu el nişte şobolani. Între bucata de lemn şi ţevile depărtate cu care se termina, se strînsese o cantitate atît de mare de murdărie, încît lemnul, murdăria şi metalul alcătuiau un tot perfect şi nu puteau fi deosebite una de alta. Nici cel mai bun trăgător european nu s-ar fi încumetat să rişte a slobozi un foc din bătrînul ciomag, de teamă că acesta va exploda pe loc. Cu toate acestea, pînă şi în zilele noastre poţi să dai, prin preric, peste arme de foc de soiul ăsta, din care un altul nu ar reuşi să facă să ţîşnească un glonte, dar cu care proprietarul lor nu greşeşte, Doamne fereşte, ţinta.

Dick Hammerdull stătea acum drept în faţa străinului; se uită în sus la el, într-un mod indescriptibil şi spuse:

— Unde şi cînd se va întîmpla acest lucru, asta e totuna. Credeţi dumneavoastră, Sir, că Dick Hammerdull şi-a tocit cumva zeci de ani coatele într-un colegiu ca să studieze oratoria? Ceea ce spun o dată e bun spus. Mai mult nu e de aşteptat. Şi dacă nu e de ajuns, care nu-i mulţumit n-are decît să predice în faţa

cui o vrea. Sîntem aici în ţara preriilor, unde ne folosim răsu flarea pentru lucruri mai importante decît pentru a sporovăi. Reţineţi asta !

— Dick Hammerdull, ai frecventat de bună seamă colegiul pentru că, după cît se vede, ştii să vorbeşti ca cel mai bun predicator mormon. Dar ai uitat să-mi spui ceea ce vreau să aflu. Te întreb încă o dată : cum şi cînd pot să dau de Deadly-Gun ?

— La dracu', omule ! Gata ! Ajunge ! Ai auzit că o să-l poţi găsi. Ce vrei mai mult ? Aşază-te în faţa paharului dumitale şi aşteaptă. Nu înţeleg să primesc lecţii de la un *greenhorn*.

— *Greenhorn* ai spus ? Ai poate poftă să faci cunoştinţă cu cuţitul meu ? !

— Ei, asta-i, Sir ! Ce mă priveşte pe mine briceagul dumneavoastră ? Folosiţi-l pentru a înţepa insecte sau n-aveţi decît să bărbieriţi broaşte cu el. Dick Hammerdull nu este omul care să se sperie de ţepuşa asta de părpălit slănină. Nu vă purtaţi ca un om al Vestului. Aşa că vă spun încă o dată. De vă place sau nu, sînteţi un *greenhorn*. Aveţi mai degrabă grijă să schimbaţi lucrul acesta.

— *Well* ! (Bine !) Atunci, aşa o să fie pe dată, rosti străinul şi se întoarse spre colţul în care îşi lăsase puşca ; o înşfăcă, trase cocoşul şi ordonă :

— Master Hammerdull, unde poate fi găsit colonelul dumitale ? Îţi dau timp un minut ca să-mi răspunzi, după care n-o să mai ai ocazia să mai spui nimic. Sîntem în ţara preriilor, unde fiecare poate să-şi impună propria lege !

Cel căruia i se adresase privi cu aerul cel mai indiferent la paharul său, nimic din comportarea sa netrădînd faptul că ar fi luat act de provocare. Ceilalţi se bucurau că se iscase binevenita gîlceavă. Ea le oferea distracţia aşteptată şi ei priveau, plini de nădejde, cînd la unul, cînd la celălalt. Numai Pitt Holbers, care părea să fie sigur de felul în care se vor desfăşura ostilităţile, îşi băgă comod degetele între abdomen şi centură, apoi îşi întinse interminabilele picioare înaintea sa, cît mai departe, de parcă i-ar fi stat în drum, pe cînd îşi privea prietenul.

Străinul continuă :

Ei, Master, minutul a trecut! Îmi răspunzi au ba? Număr : unu... doi... trei...

Dar nu reuşi să termine rostirea fatalului „trei". Pînă la „doi". Hammerdull şezuse nemişcat, după care însă, cu iuţeala gîndului, de care cine nu-l cunoştea nu l-ar fi crezut în stare, apucă vechea armă; în aceeaşi clipă, aceasta era aţintită asupra străinului; se văzu o străfulgerare, împuşcătura bubui cu putere însutită în spaţiul redus şi arma îi zbură străinului din mînă, căzînd pe pardoseala încăperii. În clipa următoare personajul se afla jos, pe duşumea, şi Dick stătea în genunchi, aplecat deasupra lui, cu un cuţit îndreptat spre pieptul său.

— Ei, *greenhorn*, zi „trei", ca să-ţi dau răspunsul, porunci el batjocoritor.

— La dracu, Master, lasă-mă să mă ridic ca să-ţi pot răspunde. Ştii bine că n-aş fi tras.

— Asta rămîne de văzut! N-ai fi tras, ai? Deci e vorba de o farsă jucată unui vînător bătrîn pe care-l numeşti Dick Hammerdull. Foarte amuzant! Dacă ai fi tras ori nu, asta e totuna, tinere. Ţi-ai îndreptat arma împotriva unui om al Vestului şi cu asta, potrivit legilor preriei, ţi-ai pecetluit soarta. Acum număr eu: unu... doi...

Cel aflat dedesubt făcu un efort supraomenesc pentru a se ridica, dar fără nici un rezultat. După care se rugă:

— Nu mă înjunghia, Master; colonelul este unchiul meu!

— Colonelul?... Unchiul dumitale? Asta s-o spui cui vrei; eu însă trebuie să mă mai gîndesc înainte de a te crede.

— Totuşi ăsta-i adevărul. N-ar fi prea mulţumit să audă ce vreţi să-mi faceţi.

— Aşa, hm! Dacă eşti chiar nepotul lui sau nu, asta rămîne de văzut. Eu te-aş fi gîdilat doar puţin, ca să-ţi dau o leţie bună. Cuţitul meu nu-i ia viaţa unui *greenhorn*; e mult prea bun pentru aşa ceva. Sculaţi-vă!

Se ridică şi se înapoie la masa pe care o părăsise cîteva clipe mai înainte. Împinse înaintea sa arma şi începu să o încarce din nou. I se citea pe faţă grija cu care proceda la această operaţie şi micii săi ochi iradiau dragostea ce i-o purta străvechiului instrument.

— Da, o armă ca asta nu mai are pereche, își dădu cu părerea patronul, care asistase imperturbabil la cele întîmplate, fără să-i pese de fumul care umplea încăperea.

— Da, așa este, bătrîne băutor de brandy, confirmă Dick Hammerdull. Bine spus. Este bună și totdeauna la îndemînă cînd am nevoie de ea.

În clipa aceea, ușa se deschise fără zgomot și, fără ca cei așezați lîngă fereastră să fi observat ceva, intră, pășind neauzit, un bărbat în care, în ciuda ținutei sale de vînător, puteai imediat recunoaște un indian.

Hainele îi erau curate și vădit îngrijite, lucru rar la cei din rasa sa. Atît scurta de vînătoare, cît și pantalonii erau făcuți din piele moale de bizon, din care femeile indiene confecționează cu mare meșteșug îmbrăcăminte. La cusături erau împodobite cu franjuri. Mocasinii cu care era încălțat erau din piele de elan, dar croiți nu dintr-o singură bucată, ceea ce le conferea, pe lîngă o rezistență mai mare, și mai multă comoditate. Avea capul descoperit, iar părul bogat, de culoare închisă, era strîns într-un mănunchi care forma un fel de turban pe capul purtat sus, cu mîndrie. Fiilor Vestului nu le place să-și acopere fruntea semeață.

După ce privirea mijită a ochilor săi migdalați parcurse cu agerime de vultur întreaga încăpere, înregistrîndu-i pe toți cei prezenți, se îndreptă spre masa la care sta Dick.

— Ce vii la mine, piele-roșie? Locul ăsta e al meu. Du-te de-ți caută altul!

— Omul roșu este obosit; fratele lui alb o să-l lase să se odihnească.

— Că ești obosit sau nu, mie mi-e totuna. Nu pot să sufăr pielea ta roșie.

— N-am nici o vină, Marele Spirit mi-a dat-o.

— De la cine o ai, mi-e totuna. Pleacă de aici, nu-mi place de tine.

Indianul își dădu jos arma de pe umăr, propti patul puștii în podea, își sprijini brațele încrucișate pe gura țevii și întrebă pe un ton de data asta mai grav:

— Este fratele meu alb stăpînul acestei case?

— Asta nu te priveşte.

— Aici ai vorbit drept; nu mă priveşte şi nu te priveşte; de aceea omul roşu poate să şadă, la fel ca cel alb.

Cu aceste cuvinte se aşcză pe scaun. În felul apăsat în care rostise ultimele cuvinte era ceva care îl impresionă pe vînător, aşa că îl lăsă în pace.

Patronul se apropie de masă şi-l întrebă pe noul-venit:

— Ce vrei, aici, în casa mea?

— Dă-mi pîine să mănînc şi apă să beau, îi răspunse acesta.

— Ai bani?

— Dacă ai intra în *wigwamul*[1] meu şi ai cere de mîncare, ţi-aş oferi-o fără bani. Nu-ţi fie teamă însă că cer de pomană. Am aur şi argint.

Ochii patronului sclipiră. Un indian care are aur şi argint este o apariţie binevenită oriunde poate fi găsită „apă de foc". El ieşi şi se întoarse repede cu o cană uriaşă plină cu rachiu, pe care o aşează în faţa clientului, alături de pîinea comandată.

— Omul alb se înşală; nu am cerut o astfel de apă.

Patronul se uită surprins la indian. Nu mai văzuse vreunul care să reziste la mirosul alcoolului.

— Dar ce fel de apă doreşti?

— Omul roşu nu bea decît apa care izvorăşte din pămînt.

— Atunci poţi să te duci de unde ai venit. Eu mă aflu aici pentru a cîştiga bani, nu ca să-ţi fac ţie pe sacagiul. Plăteşte pîinea şi şterge-o!

— Fratele tău roşu va plăti, dar nu înainte ca să-i vinzi ce are nevoie.

— Ce mai vrei?

— Ai o prăvălie unde se pot face cumpărături?

— Da.

— Atunci adu-mi tutun, praf de puşcă, gloanţe şi chibrituri.

— Tutun vei avea, dar praf de puşcă şi gloanţe nu vînd nici unui indian.

— De ce?

— Pentru că nu trebuie să aveţi aşa ceva.

[1] Adăpost al indienilor din estul şi centrul Americii de Nord (engl., n.t.).

— Fraţii tăi albi trebuie să le aibă ?

— Asta şi vreau să spun.

— Noi toţi sîntem fraţi ; noi toţi murim de foame dacă nu putem vîna ; noi toţi trebuie să avem praf de puşcă şi gloanţe. Dă-mi ce ţi-am cerut !

— N-ai să le primeşti !

— Este ultimul tău cuvînt ?

— Da.

Într-o clipă indianul îl apucă cu mîna stîngă de beregată, iar cu dreapta scoase un cuţit lucios.

— Atunci să nu le mai dai nici fraţilor tăi albi praf de puşcă, nici gloanţe. Îmi dai ce ţi-am cerut sau nu ?

Vînătorii săriseră de pe locurile lor şi erau gata să se arunce asupra indianului, în timp ce gemetele patronului răzbăteau slab din strînsoarea de fier a acestuia. El, însă, nu părea deloc speriat şi strigă, ridicînd capul mîndru, cu o voce tunătoare :

— Ia să vedem cine îndrăzneşte să se atingă de Winnetou apaşul !

Cuvintele lui avură un efect surprinzător. Abia fuseseră rostite, că cei care erau gata de atac, dădură înapoi, văzînd semne de respect. Winnetou era un nume care se vede treaba că stîrnea teamă chiar şi celui mai viteaz vînător.

Indianul era fiul lui Intşu tşuna, cea mai vestită căpetenie a apaşilor. Laşitatea şi viclenia aduseseră odinioară tribului său porecla înjositoare de „Pino". După ce, însă, Intşu tşuna le devenise căpetenie, laşii se transformaseră, cu timpul, în cei mai iscusiţi vînători şi luptători. Numele lor era temut pînă dincolo de munţi, acţiunile lor curajoase erau încununate de succes, în ciuda faptului că erau realizate cu un efectiv redus şi într-un teritoriu duşmănos, în depărtatele ţinuturi de la Răsărit. În cursul acestora, Winnetou, fiul lui Intşu tşuna, îşi făcuse un renume deosebit datorită faptelor sale îndrăzneţe. În ciuda tinereţii sale — nu avea pe atunci nici 25 de ani — devenise subiect de discuţie în jurul tuturor focurilor de tabără.

— Dă-mi drumul, strigă patronul ; dacă eşti Winnetou vei avea tot ce ceri !

Howgh ![1] rosti indianul pe un ton triumlător. Marele Spirit este acum mulţumit, omule cu păr roşu. Altminteri te-aş fi trimis la străbunii tăi, ca şi pe fiecare dintre cei care au încercat să-mi stea în cale.

Îi dădu drumul şi în timp ce Winklay părăsea încăperea ca să se îngrijească de satisfacerea cererilor indianului, acesta se îndreptă spre Hammerdull şi-l interpelă:

— De ce şade omul alb aici şi se veseleşte, în timp ce duşmanii roşii îi ameninţă *wigvamul* ?

Dick îşi luă privirea de la pahar şi-i răspunse pe un ton supărat:

— Dacă şed aici sau în altă parte, e totuna. Mă cunoaşte apaşul ?

— Winnetou nu te-a mai văzut, dar el vede pe tunica ta semnul prietenului său viteaz şi ştie acum că eşti unul dintre oamenii săi. Deadly-Gun, marele vînător, trebuie oare să lupte singur pentru scalpurile ogellallaşilor care sînt pe urmele sale ?

— Ogellallaşii ? Dick Hammerdull sări în sus, de parcă ar fi zărit sub masă un şarpe-cu-clopoţei, iar Pitt Holbers, la rîndul său, se şi afla în faţa indianului.

— Ce ştie omul roşu despre ogellallaşi ?

— Grăbeşte-te s-ajungi la căpetenia ta şi ai s-o afli de la el.

După care indianul se întoarse către patronul, care tocmai se întorsese, desfăcu desaga ce-i servea pentru păstrarea muniţiilor şi a proviziilor şi, cînd fu umplută, băgă mîna sub tunica de vînătoare, de culoare albă-cenuşie, zicînd:

— Winnetou o să-i dea omului cu părul roşu metal tot roşu.

Winklay îşi încasă plata, privind cu încîntare bucata grea de metal şi exclamînd:

— Aur veritabil, aur blond, în valoare de 40 de dolari. Fie vorba, ca între fraţi, indianule, de unde îl ai ?

— *Pshaw* ![2]

Winnetou pronunţase cuvîntul făcînd o mişcare dispreţuitoare din umăr şi, în clipa următoare, dispăru din încăpere.

Patronul privi la ceilalţi cu gura căscată.

---

[1] Am zis ! (expresie folosită de indieni. n.t.).

[2] Aiurea ! (n.t.).

— Ascultaţi, gentlemeni, derbedeul roşu s-ar putea să aibă mai mult aur decît noi toţi. Niciodată praful meu de puşcă nu mi-a fost atît de bine plătit. Ar merita osteneala să fie urmărit, căci este tot atît de sigur pe cît e de bine prinsă o lamă de cuţit într-un mîner, că are asupra sa mai mult din metalul ăsta şi că şi-a ascuns pe aici, pe undeva, şi calul.

— Nu ţi-aş recomanda să faci una ca asta, omule, îi răspunse Dick Hammerdull, în timp ce se pregătea să plece. Winnetou apaşul nu este omul care să lase să i se ia nici măcar o alice. Dacă are sau nu aur, asta e totuna, căci nu i-l poate lua nimeni.

Şi Pitt Holbers îşi aruncă arma pe umăr, spunînd:

— Trebuie să plecăm, Dick, să plecăm cît mai repede. Indianul e atotştiutor şi în chestia cu ogellallaşii trebuie că are dreptate. Dar ce se întîmplă cu oamenii de colo? Rostind aceste cuvinte arătă spre cei doi străini.

— Am spus că vor veni cu noi şi aşa rămîne, răspunse Grăsanul şi se întoarse spre cel cu barbă neagră:

— Dacă vreţi să-l vedeţi pe Deadly-Gun, atunci este timpul să pornim la drum, Master Mertens. Sună a germană numele dumneavoastră, nu?

Cel întrebat se ridică şi, împreună cu însoţitorul său, se alătură celor doi *trapperi*.

— Da, tovarăşul meu şi cu mine sîntem germani după naştere.

— Germani? Hm, dacă aţi fi chinezi sau turci mi-ar fi totuna; dar pentru că sînteţi germani, din Germania de dincolo de Ocean, îmi place mai mult şi e mai bine pentru voi, pentru că germanii sînt oameni serioşi; îi cunosc, pentru că m-am mai întîlnit cu cîte unul dintre ei. Se pricepeau să ţină puşca, ţintind bizonul drept între ochi. Înainte, deci, omule! Avem de călărit cale lungă!

Cei patru bărbaţi ieşiră din clădire. Hammerdull îşi băgă degetul în gură şi scoase un fluierat strident la care apărură în trap, din spatele grajdului, doi cai înşeuaţi.

— Aşa, dobitoacele sînt aici. Acum sus şi să pornim, Master Mertens şi — dar cum vă este numele, îl întrebă el pe celălalt străin.

— Mă numesc Peter Wolf, răspunse acesta.

— Peter Wolf? Al dracului nume. De fapt, este totuna, dacă vă numiţi John sau Tim, din parte-mi poate să fie şi Bill, dar Peter Wolf despică omului limba şi-i împinge dinţii afară din gură. În sfîrşit, asta e; urmaţi-mă şi să ne grăbim s-ajungem în pădure şi apoi în prerie.

— Unde a plecat indianul? întrebă Mertens.

— Apaşul? Unde a plecat, asta e totuna. El ştie cel mai bine unde trebuie să se ducă şi fac prinsoare, pe iapa mea contra unui ţap, că-l vom întîlni tocmai acolo unde-i va conveni lui şi unde vom avea cea mai mare nevoie de el.

Prinsoarea şi-ar fi avut partea ei nostimă, deoarece nimeni n-ar fi fost gata să dea un ţap bun, bine întreţinut, în schimbul unei iepe bătrîne, cu picioarele înţepenite, ce purta în spatele ei, ascuţit ca o muche de cuţit, un număr respectabil de ani şi care se asemăna mai degrabă cu o corcitură între o capră şi un măgar, decît cu un cal folositor. Avea capul disproporţionat de mare şi butucănos; despre coadă nici nu putea fi vorba, deoarece unde poate cîndva atîrna un smoc de păr, se găsea acum un ciot ascuţit şi osos pe care, chiar dacă foloseai un microscop, nu puteai găsi nici urma vreunui fir de păr. La fel, coama îi lipsea cu desăvîrşire. În locul ei putea fi identificată o fîşie de puf murdar, care se transforma de o parte şi alta a grumazului într-o lînă flocoasă ce-i acoperea pieptul. Printre buzele care abia reuşeau să se ţină apropiate una de alta puteai să întrevezi că bietul animal nu mai avea nici un dinte, iar ochii, mici, sașii şi şireţi, lăsau să se întrevadă un caracter nu prea prietenos.

Dar de bătrîna Rosinantă ar fi putut rîde numai cine nu cunoştea Vestul. Acest soi de animale, care, în mod obişnuit, timp de o viaţă de om, şi-a purtat călăreţul printre primejdii şi greutăţi, pe furtuni şi viscole, zăpadă sau ploaie, ca şi pe caniculă, i-a rămas devotat, l-a servit cu curaj şi răbdare, îi este acestuia aproape de inimă şi posedă în ochii lui, chiar la o vîrstă venerabilă, însuşiri nepreţuite. Acestea îl determină pe stăpînul lor să nu vrea să-l schimbe prea uşor. Este şi ceea ce explică pentru ce Dick Hammerdull ţinea atît de mult la iapa lui şi de ce nu o înlocuia cu un mustang tînăr şi puternic.

Nici Pitt Holbers nu călărea pe un cal nemaipomenit de bun. Şedea în şa pe un armăsar mărunt şi gras, care era atît de scund încît picioarele lungi ale călăreţului atingeau aproape pămîntul. Cu toate acestea, mişcările animalului erau, în ciuda greutăţii considerabile pe care o purta în spate, atît de uşoare şi delicate încît merita să-i acorzi ceva încredere.

În ce priveşte caii celorlalţi doi călăreţi, ei proveneau, în mod vădit, dintr-o creşcătorie din ţinuturile răsăritene ale ţării şi urmau să-şi dovedească valoarea abia cu trecerea timpului.

Cavalcada năvalnică prin pădurea deasă a durat pînă spre seară. La apusul soarelui ajunseseră la o cîmpie largă care, acoperită cu talgerele galbene ale florii-soarelui, se desfăşura ca un covor încîntător în toate zările, departe, pînă spre preria nesfîrşită. Caii nu dădeau semne de oboseală, căci se odihniseră bine mai înainte, aşa că au putut continua să-şi poarte călăreţii o bună bucată de drum înainte ca aceştia să trebuiască să dea semnalul de oprire, ca să aşeze tabăra pentru noapte. Abia după ce se aprinseseră stelele pe cer şi ultima rază a soarelui se stinsese de mult, îşi struni Hammerdull calul.

— Stop, glăsui el, aici se sfîrşeşte ziua şi putem să ne învelim şi noi puţin în păturile noastre! Nu crezi şi tu că e cazul, Pitt Holbers, bătrîne coon?

Coon este prescurtarea obişnuită a lui *racoon*, denumirea ratonului (ursul spălător) şi este folosită între vînători ca mod predilect de adresare, avînd înţelesuri felurite, toate însă amicale şi familiare.

— Dacă zici tu, Dick, mormăi cel interpelat, privind în depărtare. Dar nu ar fi mai bine să mai călărim o milă sau chiar trei sau cinci? Colonelului îi sînt oricum mai necesare patru braţe zdravene şi două puşti decît acestei pajişti pe care zumzăie gîzele şi unde fluturii de noapte zboară pe sub nasul nostru, de parcă în toată lumea asta n-ar fi nici urmă de piei-roşii ce trebuie nimicite.

— Treaba asta cu gîzele şi cu piele-roşii e cam totuna. Avem aici doi oameni care nu cunosc încă nimic din prerie, aşa că trebuie să-i lăsăm să se odihnească. Ia priveşte cum gîfîie roibul bunului nostru Peter Wolf — al dracului de greu de spus e

numele ăsta —, vreau să spun că roibul gîfîie de parcă ar avea toată cascada Niagara în gîtlej. Iar vulpii de care stă atîrnat Mertens îi pică apa din barbă. Aşa că, descălecarea ! În zorii zilei pornim mai departe.

Cei doi germani, nefiind obişnuiţi să călărească vreme atît de îndelungată, erau într-adevăr obosiţi. De aceea răspunseră deîndată chemării. Caii au fost priponiţi cu nişte frînghii lungi ca să poată paşte în voie, iar după ce şi călăreţii noştri au consumat o cină frugală şi au hotărît plantoanele, s-au întins pe iarba deasă şi moale.

Dimineaţa au pornit din nou la drum. Cei doi *trapperi* erau oameni tăcuţi din fire, care nu rosteau cu plăcere o vorbă mai mult decît era necesar. Aici nu te aflai într-o cîrciumă tihnită şi nu puteai să depeni fără grijă o poveste, ci erai în plină prerie, unde nu-ţi poţi permite nici o clipă să nu fii vigilent şi prevăzător. Iar ştirea pe care o adusese Winnetou i-ar fi făcut şi pe unii cu limba slobodă să pună căluş vorbelor. Aşa se ţicu că Mertens, căruia toată ziua îi stătuseră pe limbă nişte întrebări şi care seara ar fi vrut să le pună, găsind şi de data asta urechi surde, se înveli în cele din urmă în pătură şi încercă şi el să adoarmă.

Astfel trecură mai multe zile, în tăcere, în timp ce călăreţii noştri înaintau, cu aceeaşi grabă, tot mai adînc în prerie. Pînă ce, într-a cincea zi, spre seară, Hammerdull, care călărea în frunte, îşi opri brusc calul şi în clipa următoare stătea în genunchi pe pămînt şi cerceta cu luare-aminte iarba. După care strigă :

— *Have care*[1], Pitt Holbers, dacă pe aici n-a trecut călare careva de curînd, atunci îţi dau voie să mă înghiţi. Descalecă şi vino încoace !

Holbers puse piciorul stîng pe pămînt, îşi trecu dreptul pe deasupra armăsarului său gras, şi se aplecă pentru a cerceta urmele.

— Dacă tu crezi, Dick, mormăi el, atunci sînt de părere că a fost un indian.

— Dacă a fost o piele-roşie sau nu, asta e cam totuna, dar e drept că patrupedul unui călăreţ alb lasă o altfel de urmă, nu ca asta. Încalecă şi lasă-mă pe mine mai departe.

El începu să cerceteze pas cu pas urmele de potcoavă, în timp ce iapa sa, experimentată şi înţeleaptă, tropăia uşor în urma lui. După cîteva sute de paşi, Dick se opri şi se întoarse spunînd :

— Descalecă din nou, bătrîne coon, şi spune-mi pe cine avem aici, în faţa noastră. El îi făcu semn cu degetul arătător spre pămînt. Holbers se aplecă şi supuse locul unei examinări atente, după care declară :

— Dacă crezi, Dick, că este apaşul, atunci trebuie că ai dreptate. Franjuri din acestea, crestate, cum atîrnă aici, pe acest cactus, purta el pe mocasinii săi, atunci în prăvălie. N-am observat la nici o altă spiţă de piei-roşii aşa ceva. De obicei, la ceilalţi, franjurile sînt tăiate neted pe margini. Se vede treaba că apaşul a descălecat aici ca să privească la ceva, cu care ocazie ţepii cactuşilor i-au smuls cîteva franjuri de pe mocasini. Cred că... *behold*[2], Dick, uită-te la dreapta ! Ce fel de picioare au fost astea ?

— Pe barba ta, Pitt, ăsta este un *scoundrel*[3], un ticălos de indian care venea de colo, dintr-o parte, şi aici a schimbat direcţia de mers, ce părere ai ?

— Da, apaşul are nişte ochi nemaipomenit de ageri. A zărit prima urmă a individului, pe cînd noi cine ştie de cînd am trecut pe lîngă ele fără să le observăm.

---

[1]Ai grijă ! (engl., n.t.).
[2]Priveşte (engl., n.t.).
[3]Nemernic (engl., n.t.).

— Dacă le-am observat ori nu, asta e cam totuna. Pînă la urmă le-am găsit şi asta e de-ajuns. Dar ceea ce e clar e că nu alerga singur pe-aici, prin prerie. Trebuie să-şi fi lăsat undeva prin apropiere mîrţoaga şi nu prea departe se află precis şi o parte dintr-ai lui, care cine ştie ce drăcovenie pun la cale. Să cercetăm în jurul nostru, poate observăm ceva care să ne fie de folos, să ne putem orienta mai bine.

El examină cu atenţie, de la un capăt la celălalt toată zarea, după care dădu nemulţumit din cap.

— Ascultă, Mertens, ai un soi de cutiuţă atîrnată pe umăr, de ce n-o deschizi ? Se află în ea cumva o păsărică ce nu trebuie să-şi ia zborul ?

Mertens deschise cutia cu pricina şi scoase un binoclu pe care îl întinse *trapperului.* Acesta îl desfăcu şi-l puse la ochi, cercetînd îndelung orizontul.

După un timp ridică din sprîncene şi glăsui, clipind şiret din ochi :

— Ia priveşte prin sticlele astea, Pitt Holbers. Uită-te aici, sus, şi spune-mi ce crezi că este linia asta lungă şi dreaptă ca o aţă, care se întinde dinspre răsărit, de-a lungul orizontului, pînă departe spre apus ?

Holbers se execută, apoi îndepărtă binoclul de la ochi şi îşi frecă gînditor nasul ascuţit.

— Dacă crezi, Dick, că este calea ferată pe care o aştern spre California, atunci nu eşti atît de prost cum s-ar putea presupune.

— Prost ? Dick Hammerdull şi prost ! Băiete, am să te gîdil puţin cu cuţitul meu printre coaste, de o să-ţi iasă sufletul pe gura ta aia mare ! Dick Hammerdull şi prost ! S-a mai auzit vreodată aşa ceva ? De altminteri, dacă e prost sau nu, asta e totuna. Dar acela care vrea să-l cumpere mai ieftin decît valorează el, acela trebuie să ia seama mai întîi dacă nu cumva se păcăleşte. Dar ce legătură crezi că poate fi între calea ferată şi indianul care s-a strecurat de aici dincolo. Pitt Holbers, tu care eşti înţeleptul înţelepţilor, ce zici ?

— Mda, cînd soseşte primul tren, Dick ?

— Nu ştiu exact, cred însă că va trece încă în cursul zilei de azi.

— Atunci pieile-roşii s-au gîndit şi ei la asta.

— Trebuie că ai dreptate, bătrîne coon. Dar din ce direcţie vor veni, de aici sau de dincolo ?

— Pentru asta trebuie să te duci la Omaha sau la Cheyenne, unde ţi se pot da relaţii complete. Pe haina mea nu e lipit un mers al trenurilor !

— Nici nu mi-aş fi închipuit aşa ceva despre zdreanţa asta veche. La urma urmei, dacă vine dinspre răsărit sau apus, e totuna. De fapt, numai să vină şi atunci pun ei mîna pe el. Dar dacă noi vom fi de acord să-i lăsăm să-l oprească şi să ia scalpul şi viaţa călătorilor, asta e o altă treabă. Ce spui de asta ?

— Consider de datoria noastră să le stricăm socotelile.

— Este exact şi părerea mea. Deci, descălecarea şi înainte ! Un călăreţ poate fi mult mai repede zărit decît cel care merge pe propriile sale picioare. Trebuie să descoperim în ce gaură se ascund. Dar fiţi cu degetul pe trăgaci, căci dacă ne observă, atunci arma va fi aceea de care vom avea nevoie în primul rînd.

Se strecurară, încet şi cu mare băgare de seamă, înainte. Urmele pe care le depistaseră şi la care se adăugau şi cele ale apaşului, îi conduseseră la terasamentul căii ferate şi apoi, de-a lungul acesteia, pînă ce zăriră în depărtare nişte mici ridicături ale terenului, asemănătoare unor valuri.

Dick Hammerdull îi opri din nou :

— Unde stau ascunşi ticăloşii, asta e desigur totuna, dar eu mă las să fiu fript pînă ajung tot atît de scorojit ca Master Holbers, dacă ei nu s-au retras aici, în spatele acestor deluşoare. Nu putem merge mai departe, pentru că...

Vorba îi rămase în gîtlej, dar în aceeaşi clipă avea puşca la ochi, pentru ca în cea următoare să o lase imediat jos. Din tufişul de dincolo de terasament se ridicase o siluetă care se strecura cu o agilitate de pisică peste linia de cale ferată şi după încă un minut se afla în faţa celor patru bărbaţi. Era apaşul.

— Winnetou i-a văzut pe feţele palide venind, spuse el. Ei au descoperit urmele ogellallaşilor şi o să salveze calul de foc de la pieire !

— *High-day*[1], își dădu cu părerea Hammerdull; noroc că nu a fost altul, căci ar fi încasat glontele meu și ne-ar fi dat de gol prezența. Dar unde își are apașul calul ? Sau se află fără dobitoc în aceste sălbăticiuni ?

— Calul apașului este ca un câine, care se culcă ascultător la pământ, până ce se întoarce stăpînul său. Apașul a văzut ogel-lallașii cu mult mai înainte și s-a dus la fluviul pe care frații săi albi îl numesc Arkansas. A crezut că-l va afla acolo pe prietenul său Deadly-Gun, care nu era însă în *wigwamul* său. După aceea i-a urmărit în continuare pe oamenii roșii și acum va preveni calul de foc, ca să nu se prăbușească pe drumul pe care aceștia vor să-l distrugă.

— *Lack-a-day* ![2] glăsui Pitt Holbers. Se vede cît de înțelept acționează ticăloșii ! Dacă s-ar putea numai ști din ce parte vine trenul următor !

— Calul de foc va veni dinspre răsărit, fiindcă cel dinspre apus a trecut mai înainte, la ceasul în care soarele se găsea deasupra capului căpetenici apașilor.

— Asta înseamnă că știm în ce direcție să ne îndreptăm. Dar cînd va străbate trenul această zonă ? Pitt Holbers, cum e ?

— Deh, dacă îți închipui că mă aflu în posesia unui mers al trenurilor, atunci spune-mi înainte de toate unde se află de fapt acum trenul pe care-l așteptăm, ca să-ți pot răspunde !

— În capul tău sigur că nu e, bătrîne coon, deoarece acolo e ca în *llano-estacado,* cum numesc ei acolo, jos, regiunea asta, în care nu există decît praf și piatră și, cel mult, încă o dată, praf și piatră. Dar uite ce-i, oameni buni, apune soarele ; într-un sfert de ceas e întuneric și atunci ticăloșii ăștia roșii au să se arate.

— Winnetou a fost în spatele lor, îl întrerupse apașul, și a văzut cum desfăceau cărarea de fier și o puneau de-a curmezișul drumului pe care merge calul de foc, ca să se prăbușească.

— Sînt mulți ?

— Numără de zece ori zece și nu vei avea decît jumătate din numărul luptătorilor care stau culcați pe pământ ca să aștepte

[1]Zi binecuvîntată (engl., n.t.).
[2]Vai, ce zi ! (engl., n.t.).

sosirea feţelor palide. Cît despre cai, aceştia sînt mult mai mulţi la număr, deoarece toate bunurile aflate pe calul de foc urmează să fie încărcate pe ei şi duse de aici.

— Şi-au greşit socotelile ! Ce gîndeşte Winnetou să facă ?

— El o să rămînă aici şi o să-i pîndească pe oamenii roşii. Fraţii mei albi să călărească înaintea calului de foc şi să-i oprească mersul departe de aici, pentru ca broaştele rîioase de ogellallaşi să nu vadă că-şi închide ochiul de foc şi rămîne pe loc.

Sfatul era bun şi se luă hotărîrea să fie numaidecît urmat. Dar nu ştiau ceasul la care urma să sosească trenul, lucru ce putea să se întîmple în orice clipă. Iar pentru a-l putea avertiza la timp de primejdie, fără ca ogellallaşii să prindă de veste, era necesar un avans considerabil. Altminteri, atacul nu putea fi evitat. În consecinţă, Winnetou rămase pe loc, iar ceilalţi patru încălecară din nou şi porniră la trap, de-a lungul şinelor, spre răsărit.

Călăriseră aproape un sfert de oră, cînd Hammerdull îşi opri brusc iapa şi, privind într-o parte, exclamă :

— *Good-lack*, ce naiba zace acolo în iarbă, de parcă ar fi o căprioară... Ah, Pitt Holbers, spune odată, ce fel de animal ar putea să fie ?

— Deh, dacă crezi, Dick, că este calul apaşului care stă culcat acolo, de parcă şi-ar aştepta stăpînul, să-l ia în primire, sînt de acord cu tine.

— Ai ghicit, bătrîne coon ! Dar haideţi mai departe, nu vreau să speriem mustangul, avem alte treburi mai bune de făcut. Dacă vrem să întîlnim sau ba trenul, asta e totuna, dar trebuie să-i dăm de veste ce-l pîndeşte şi, cu cît acest lucru se va întîmpla mai departe de aici, cu atît va fi mai bine. Blestemaţii ăia roşii nu trebuie să-şi dea seama după luminile lui că stă pe loc şi că, prin urmare, planurile lor ne sînt cunoscute.

3. DEADLY-GUN

O porniră din nou înainte. Lumina zilei scădea repede; nu trecuse mai mult de o jumătate de ceas şi întunericul serii se lăsase peste preria întinsă. Stelele începeau să-şi trimită razele palide spre pămînt. Lumina lunii, oricît de slabă, ar fi fost binevenită pentru călătorii noştri; dar, pe de altă parte, ar fi stînjenit apropierea lor de indieni; aşa că le convenea deocamdată absenţa felinarului nocturn al pămîntului, a cărui licărire magică nu se întrezărea încă.

Apropierea trenului pe întinderea netedă a preriei putea fi observată de la mare distanţă, mai ales că locomotivele americane erau înzestrate cu faruri puternice. Pentru ca bătaia luminii lor să fie atenuată de distanţă, trebuia parcursă, deci, o bucată bună de drum pînă la locul în care să aibă loc interceptarea trenului de către salvatorii lui. Este ceea ce îl determina pe Dick Hammerdull să-şi lase iapa să alerge în voie, ccilalţi tovarăşi ai săi urmîndu-l în tăcere. În sfîrşit se opri şi sări din şa. Cei trei însoţitori făcură la fel.

— Aşa! spuse el. Cred că avansul pe care-l avem este suficient. Priponiţi caii şi adunaţi smocuri de iarbă uscată, ca să le putem face semnale celor din tren. O presărăm cu praf de puşcă şi-i dăm foc la momentul potrivit.

Porniră la treabă şi în curînd se strînsese o grămadă respectabilă, iar praful de puşcă era pregătit.

Culcaţi pe pături, stăteau cu urechile ciulite la orice zgomot, scrutînd în acelaşi timp orizontul în direcţia din care trebuia să vină trenul.

Cei doi germani nu cutezau să tulbure tăcerea ce se instalase. Deşi intuiau destul de bine întîmplările ce urmau să survină, lipsa lor de experienţă privind viaţa în Vestul sălbatic îi determina să-i lase în pace pe cei doi vînători. În afara zgomotului pe care-l făceau caii ce păşteau, nu se auzea nici un sunet, cu excepţia, poate, a fîlfîitului aripilor vreunei zburătoare în urmărirea prăzii. Aşteptarea devenea tot mai greu de suportat.

Deodată însă apăru în depărtare, abia vizibilă, o lumină care devenea din ce în ce mai puternică.

— Pitt Holbers, ce părere ai despre licuriciul ăsta din faţă? întrebă Hammerdull.

— Mda, cam aceeaşi ca şi tine, Dick Hammerdull!

— Este, desigur, cea mai înţeleaptă părere pe care ai avut-o vreodată în viaţa ta, bătrîne coon! Dacă este sau nu locomotiva, asta e totuna, dar un lucru e sigur, şi anume că a sosit clipa în care va trebui să acţionăm. Heinrich Mertens, cînd se apropie trenul, începi de strigi cît poţi de tare! Peter Wolf — blestemat nume, parcă-ţi răsuceşte limba — fă tărăboi după pofta inimii! De rest avem noi grijă!

Apucă apoi smocuri de iarbă, le răsuci într-un fel de fitil lung, peste care presără praful de puşcă. Apoi scoase pistolul de la brîu.

Acum putea fi auzit tot mai tare zgomotul trenului care se apropia şi care se transforma din clipă în clipă într-un bubuit ca de tunet.

— Întinde braţele, Pitt Holbers, cască gura şi răcneşte cît poţi de tare, bătrîne coon! Trenul e aici! strigă Hammerdull, privind îngrijorat spre caii care, speriaţi de zgomotul neobişnuit, încercau să rupă pripoanele. Peter Wolf! — dracu' să-l ia de nume gloduros — ai grijă să nu fugă caii. Dar nu uita să şi zbieri în timpul asta!

Clipa sosise. Proiectînd în faţa sa un con de lumină orbitoare, trenul pufnea în întîmpinarea lor. Hammerdull îndreptă pistolul spre fitil şi apăsă pe trăgaci. Praful de puşcă se aprinse imediat şi transformă iarba uscată într-o vîlvătaie strălucitoare. Apucă „fitilul" şi începu să-l învîrtă pînă se aprinse în întregime. Apoi o luă la fugă în întîmpinarea trenului.

Conducătorul locomotivei trebuie să fi văzut imediat semnalul prin ferestruica de sticlă a mașinii sale, pentru că deîndată se auzi un șuierat strident, repetat. În același timp trăsese frînele, căci de sub roți țîșneau scîntei, în timp ce sunete asurzitoare străpungeau timpanele. Într-un vuiet prelungit, șirul interminabil de vagoane trecu în zbor prin fața celor patru bărbați. Aceștia o luară la goană după trenul care își încetinea vizibil mersul. În cele din urmă, se opri. Fără să țină seama de călătorii care, ridicați de pe locurile lor, căutau să vadă ce se întîmplă, rotofeiul Hammerdull alerga cît îl țineau picioarele și, depășind toate vagoanele, ajunse la locomotivă. Cu o mișcare indemînatică aruncă peste farurile locomotivei o pătură, pe care reușise s-o înșface mai înainte, și strigă cu o voce răsunătoare:

— Stingeți luminile, trenul să fie în întuneric!

Imediat se stinseră toate luminile. Salariații Societății Căii Ferate a Pacificului sînt oameni cu prezență de spirit, așa că își dădură seama numaidecît că poruncile lui Dick Hammerdull trebuie că aveau o rațiune, și se executară pe loc.

— Drace, se auzi o voce de pe locomotivă; de ce acoperiți luminile? Cine sînteți și ce vor să însemne semnalele dumneavoastră?

— Cine sînt sau nu sînt e totuna, Sir, răspunse *trapperul* din întuneric, dar sînt indieni în fața noastră și cu siguranță că au demontat șinele!

— Blestemații, iarăși au făcut-o! Omule, cum să-ți mulțumim?

Sări jos, strînse mîna lui Dick și se oferi să deschidă ușile vagoanelor. După cîteva minute vînătorii erau înconjurați de o mulțime de curioși care coborau din compartimente pentru a se informa asupra cauzelor opririi trenului.

În puține cuvinte, Hammerdull le relată totul, stîrnind o emoție considerabilă.

— Asta e a treia oară în ultima vreme, spuse inginerul, că îndrăznesc să atace și să jefuiască trenuri pe această linie, și de fiecare dată cei care au făcut-o au fost blestemații de ogellallași. Ăsta e cel mai îndrăcit trib din neamul siucșilor. Dușmănia și sălbăticia lor poate fi neutralizată numai cu un glonte bine țintit.

Astăzi, însă, s-au înşelat şi îşi vor primi răsplata cu vîrf şi îndesat. Şi-au închipuit că şi de astă dată, ca de obicei, trenul transportă doar cinci ori şase oameni şi în rest numai marfă. Din fericire, de data asta, am îmbarcat cîteva sute de muncitori care sînt angajaţi pentru construirea de poduri şi tunele dincolo, în munţi. Şi cum aproape toţi sînt înarmaţi, sarcina noastră nu va fi prea grea, ba o să ne şi distrăm puţin.

Spunînd acestea, se urcă înapoi pe locomotivă pentru a evacua aburul de prisos. Acesta ieşi din supape cu un şuierat ascuţit, învăluind împrejurimile într-un nor alb. După care sări iarăşi jos pentru a cerceta forţele de care dispuneau. Apoi întrebă :

— Spuneţi-mi, vă rog, cum vă numiţi, domnule. Oricum, trebuie să ştiu cui se cuvine să-i fiu recunoscător pentru acest semnal binevenit.

— Numele meu este Hammerdull, Sir, Dick Hammerdull, cît voi trăi !

— Bun ! Şi celălalt domn, de colo ?

— Cum îl cheamă, asta e totuna, dar pentru că, din întîmplare, are şi el un nume, nu strică nimănui dacă-l aflaţi şi dumneavoastră. Se numeşte Pitt Holbers, Sir, şi este un cetăţean pe care te poţi bizui.

— Şi ceilalţi doi — cel de aici şi cel de dincolo, de lîngă cai ?

— Aceştia sînt doi oameni din Germania, de dincolo de Ocean, Sir. Unul se cheamă Heinrich Mertens — Harry ar suna mai frumos — şi — al naibii de păcătos nume ! — Peter Wolf se numeşte celălalt. Să nu care cumva să încercaţi să-l rostiţi, că vă scrîntiţi limba.

— *Well !* rise funcţionarul. Nu toate limbile sînt aşa de sensibile ca a dumneavoastră, Master Hammerdull.

— Hammerdull ? Dick Hammerdull ? Se auzi o voce puternică strigînd, şi un om din mulţime se îndreptă spre ei. *Welcome,* bătrîne coon. Credeam că ne vom întîlni într-un *Hide-spot*[1], cînd colo dau peste dumneata aici. Ce vînt te-aduce pe-aici ?

[1] Ascunzătoare pentru blănuri(engl., n.t.).

— Ce m-a adus aici, colonele, asta e totuna, dar m-am aprovizionat şi eu cu praf de puşcă, plumbi şi tutun. Pitt Lunganul a venit şi el cu mine, la Master Winklay, irlandezul; am adus cu noi şi doi inşi din Germania, care voiau să-l întîlnească pe Deadly-Gun, adică pe dumneavoastră.

— Deadly-Gun, exclamă conducătorul locomotivei, păşind spre noul-venit, sînteţi chiar dumneavoastră, Sir?

— Aşa mi se spune! se auzi răspunsul scurt, rostit cu modestie. Cel care vorbise era de statură potrivită, dar cu o conformaţie robustă. Purta hainele obişnuite ale *trapperilor*. Cei care stăteau în jurul lor, la auzul acestui nume, se retraseră puţin.

— *Good-lack*[1], Sir, înseamnă că avem aici tocmai pe omul indicat să preia comanda. Vreţi să vă luaţi această sarcină?

— Dacă toţi cei prezenţi sînt de acord, de ce nu?

Un strigăt general de satisfacţie se făcu auzit în jur. Acestui vînător vestit, care apăruse atît de neaşteptat în mijlocul lor, i se putea acorda cu toată încrederea comanda supremă.

— Bineînţeles că toţi doresc acest lucru; aşa că luaţi măsurile ce le credeţi de cuviinţă, cît mai degrabă cu putinţă. Nu avem timp de pierdut şi nu trebuie să-i lăsăm pe blestemaţii ăştia să aştepte prea mult, spuse inginerul.

— *Well*, Sir, lăsaţi-mă, însă, mai înainte să schimb cîteva cuvinte cu acest domn! Dick Hammerdull, cine din *Hide-spot* mai este cu voi doi?

— Nimeni, colonele. Ceilalţi sînt acasă sau sus, în munţi.

— Trebuie să mai fie careva cu voi, Dick, fiindcă după cum te cunosc eu, nu ai fugit de pieile-roşii fără să fi pus pe cineva să-i urmărească.

— Cum am fugit eu, asta e totuna, dar dacă l-aţi crezut pe Dick Hammerdull atît de prost să nu se gîndească la cineva care să-i păzească, atunci v-aţi înşelat al naibii în ce-l priveşte! Stă de pază unul, cum nu există altul mai bun, respectiv Winnetou apaşul. El ne-a întîlnit acolo, jos, la irlandez, şi ne-a avertizat. După aceea a mers pe urmele ogellallaşilor şi ne-a dat de veste din nou ceva mai înainte.

[1]Noroc!(engl., n.t.).

— Winnetou, apaşul ? întrebă mecanicul locomotivei, în timp ce printre cei din jur se auzea un murmur de satisfacţie.

— *High-day !* De ce întîlniri avem parte azi ! Omul acesta, el singur, valorează cît o ceată de vînători, şi dacă este de partea noastră, atunci îi vom expedia de unde au venit pe ticăloşii ăştia, de o să ne ţină minte cît or trăi. Unde stă la pîndă ?

— Dacă stă sau nu la pîndă, asta e totuna. Vorba e că se află chiar în preajma indienilor, pe partea stîngă a căii ferate. Trebuie că acolo lucrurile mai sînt în regulă, altfel ar fi aici ca să ne prevină.

— Bine, spuse Deadly-Gun, atunci ascultaţi propunerea mea. Formăm două echipe care se vor strecura de o parte şi de alta a liniei, cît mai aproape de indieni. Una o conduc eu, cealaltă..., hm, Sir, veniţi cu noi ?

— Se înţelege ! spuse inginerul. Deşi, de fapt, nu am voie să-mi părăsesc postul, totuşi, cred că ar fi păcat ca două braţe zdravene să rămînă nefolosite. Iar ajutorul meu de pe locomotivă este în stare să-mi ţină locul pentru un timp. Oricum, nu m-ar răbda inima să stau pe bătrîna „ladă de foc" şi să ascult cum bubuie puştile dumneavoastră, aşa că vin şi eu, nici vorbă ! Întorcîndu-se spre subalternii săi, le zise :

— Voi rămîneţi pe lîngă vagoane şi băgaţi de seamă, nu ştii ce se poate întîmpla uneori. Tom !

— Sir, răspunse ajutorul său.

— Tu te pricepi să umbli cu maşinăria asta. Ca să nu trebuiască să ne întoarcem, te apropii de noi cu trenul de îndată ce vezi semnalul luminos pe care ţi-l vom face. Dar te apropii încet, cît se poate de încet şi ai grijă, pentru că e mai mult ca sigur că vom avea de reparat o porţiune de şină ! În ce-l priveşte pe cel de-al doilea comandant, Master Deadly-Gun, sper că nu vreţi să mă numiţi tocmai pe mine. Vreau să particip şi eu, da; dar nu sînt un om al Vestului. Căutaţi, aşadar, pe altul căruia să-i puteţi oferi acest post.

— Bine, Sir, încuviinţă Deadly-Gun ; n-aş fi vrut să vă las deoparte, dar ştiu eu pe unul care va îndeplini această misiune la fel de bine ca şi mine. De aceea cred că-i puteţi încredinţa liniştit oamenii dumneavoastră. Dick Hammerdull, ce părere ai ?

— Ce părere am; asta cam totuna e, colonele, dar sînt convins că nu puteţi lua o hotărîre proastă.

— Aşa gîndesc şi eu. Vrei să conduci cea de-a doua ceată ?

— Mda, dacă oamenii n-au nimic împotrivă să mă urmeze, atunci eu am să mă strecor înainte. Arma mea are praf de puşcă şi plumbi proaspeţi şi o să aibă un cuvînt greu de spus indienilor. Dar caii, colonele, trebuie să rămînă pe loc. Omul din Germania, domnul Mertens, se pricepe straşnic să-i ţină.

— Nici nu mă gîndesc, rosti acesta scurt. Vin şi eu !

— Dacă vă răzgîndiţi sau nu, asta cam totuna rămîne. Dar dacă nu vreţi, atunci ar putea s-o facă celălalt domn, Peter Wolf, fir-ar al dracului de nume !

Dar şi acesta din urmă refuză şi atunci unul din muncitori, care nu avea armă, primi să aibă grijă de cai.

Forţele fură împărţite. Deadly-Gun şi Dick Hammerdull îşi luară în primire oamenii şi porniră la drum. Trenul rămase în urmă. În cîteva clipe întreaga regiune se scufundă într-o tăcere adîncă şi nici cel mai mic zgomot nu trăda faptul că pacea aparentă, care pusese stăpînire pe toată întinderea, ascundea în ea pregătirea unei lupte sîngeroase.

La început, pe o distanţă apreciabilă, apărătorii trenului au înaintat mergînd în poziţie normală ; dar cînd s-au apropiat de locul unde urma să se dea bătălia cu indienii, oamenii s-au trîntit la pămînt şi au început să se tîrască, înşiraţi unul după altul, de-a lungul celor două taluzuri ale terasamentului.

— Uf ! se auzi un sunet abia articulat la urechea lui Deadly-Gun. Călăreţii calului de foc să stea aici şi să aştepte pînă cînd pleacă Winnetou şi apoi pînă se întoarce !

— Winnetou ? întrebă Deadly-Gun şi se ridică pe jumătate. Fratele meu roşu a uitat silueta fratelui său alb ?

Winnetou îl privi, îl recunoscu, în ciuda întunericului, şi îi şopti cu o voce bucuroasă :

— Deadly-Gun ! Marele Spirit fie lăudat pentru că i-a arătat apaşului faţa ta ; să-ţi binecuvînteze mîna, ca să cadă nimicitor asupra capetelor duşmanilor tăi ! Fratele meu a călărit pe calul de foc ?

— Da, el a strîns, după răsăritul soarelui, aurul pe care-l datorează prieteniei apaşilor şi se întoarce acum pentru a căuta altul. De ce vrea fratele meu cel ager să plece şi apoi să se întoarcă ?

— Sufletul nopţii este negru şi spiritul serii întunecat ; Winnetou nu-şi putea recunoaşte fratele care şedea culcat la pămînt. Dar pe omul care stă sus, acolo, pe culme, ca să aştepte calul de foc, l-a văzut ! Apaşul se va duce să închidă ochiul ogellallaşului, după care se va întoarce.

În clipa următoare dus era.

În ciuda întunericului, pe o ridicătură situată lateral, putea fi desluşită o siluetă care, pînă şi ochilor ageri ai unui om al Vestului, nu-i apărea decît ca un contur confuz, profilat pe orizontul înstelat. Aşadar, ogellallaşii puseseră un om la pîndă, care să le vestească sosirea trenului luminat. Unui alb i-ar fi fost greu sau chiar imposibil să se apropie de el neobservat. Deadly-Gun cunoştea însă măiestria de a se strecura a apaşului şi ştia că omul pus de veghe va dispărea în curînd. Lipit de terasament, Deadly-Gun nu pierdea din ochi silueta ce se profila pe culmea dealului şi, într-adevăr, peste cîteva minute numai, lîngă aceasta se ridică fulgerător o altă umbră, pentru ca în secunda următoare să se prăbuşească amîndouă la pămînt. Cuţitul apaşului îşi făcuse datoria.

Ceva mai tîrziu Winnetou era înapoi. Le dăduse ocol indienilor ca să arunce o privire în tabăra lor. Acum îi raporta lui Deadly-Gun ce văzuse. Ogellallaşii demontaseră şinele de pe o porţiune de cale ferată şi le puseseră, împreună cu traversele, de-a-curmezişul terasamentului. Trenul ar fi avut, împreună cu toţi călătorii, o soartă năpraznică dacă ar fi ajuns aici în plină viteză. Indienii stăteau culcaţi la pămînt, puţin mai încolo, într-o tăcere desăvîrşită. Caii lor erau priponiţi în apropiere. Prezenţa lor făcea cvasiimposibilă abordarea laterală a indienilor, deoarece calul preriei aproape că întrece vigilenţa ciinelui, şi prin nechezat vesteşte stăpînului apropierea oricărei vietăţi.

— Cine-i conduce ? întrebă Deadly-Gun.

— Matto-Sih, Gheară de urs. Winnetou s-a aflat în spatele lui. Putea să-l omoare cu *tomahawkul* său.

— Matto-Sih ? Este cel mai viteaz dintre siucşi. Nu-i e teamă de nimeni şi o să avem mult de furcă cu el. E puternic ca un urs şi viclean ca o vulpe. E mai mult ca sigur că nu şi-a luat toţi oamenii cu el; pe ceilalţi i-a lăsat precis în prerie. Un luptător înţelept nu ar proceda altfel.

— Uff! îşi dădu Winnetou acordul, cu un sunet adînc şi gutural, pornit din gîtlej.

— Fratele meu roşu să ia jumătate din oamenii mei şi să descopere cu ajutorul lor rezervele lui Matto-Sih.

Winnetou trecu de îndată la executarea misiunii, în timp ce Deadly-Gun se strecură, traversînd calea ferată, la Dick Hammerdull, căruia îi şopti:

— Mai înaintează încă trei sute de staturi de om, Dick, şi te vei găsi în faţa indienilor. Mi-am împărţit oamenii şi trimit jumătate din ei cu Winnetou în prerie pentru...

— Dacă i-ai trimis sau nu, asta e totuna, îl întrerupse Dick şuşotindu-i la ureche: dar ce să facă ei acolo, colonele ?

— Ogellallaşii sînt conduşi de Matto-Sih.

— De Gheară de urs ? Fir-ar să fie ! Înseamnă că avem împotriva noastră pe cei mai viteji din tribul lor şi, cum îl cunosc eu, bănuiesc că dincolo de pajişte şi-a păstrat nişte luptători în rezervă.

— Aşa cred şi eu. De aceea am şi lăsat în seama lui Winnetou izolarea acestei rezerve, în timp ce eu mă duc cu o parte din ceata mea spre caii lor. Dacă reuşim să punem mîna pe ei sau să-i spulberăm care încotro, atunci pieile-roşii vor fi pierduţi.

— *Well, well,* colonele ! Dick Hammerdull şi puşca sa îşi vor face datoria. Pînă la urmă o să încărcăm trenul cu scalpurile lor !

— Deci, împreună cu oamenii dumitale, Dick, aşteptaţi pînă se va auzi prima împuşcătură. Indienii or să-şi dea seama că noi sîntem în spatele lor şi dacă pornesc spre voi, îi veţi primi cum se cuvine. Aşteptaţi însă în linişte pînă ce se apropie într-atît încît să vă puteţi vedea om cu om şi abia atunci trageţi. Numai atunci îşi vor atinge ţinta toate gloanţele.

— Nici o grijă, colonele ! Dick Hammerdull ştie precis ce are de făcut. Aveţi grijă, însă, de cai, pentru că un mustang indian îl simte pe alb de la zece mile !

Deadly-Gun se îndepărtă şi rotofeiul *trapper* se strecură de-a lungul şirului de oameni pentru a le comunica ordinele. După ce se aşeză lîngă Pitt Holbers, care în cursul ultimei ore nu scoase un cuvînt, îi şopti acestuia la ureche:

— Pitt Holbers, bătrîne coon, în curînd va începe dansul!

— Mda, dacă zici tu, Dick! Nu te bucuri de asta, ai?

Hammerdull dădu să răspundă, dar deodată izbuceni o lumină, urmată de o pocnitură puternică. Înainte ca planul lui Deadly-Gun să fi fost pus în aplicare, unul din muncitorii care-l însoţeau, datorită desigur unei neînţelegeri, începu să tragă. În clipa următoare ogellallaşii erau în picioare şi alergau spre caii lor. Dar Deadly-Gun, cu vestita-i prezenţă de spirit, de îndată ce auzi împuşcătura, se grăbi să preîntîmpine urmările acestei neglijenţe.

— Înainte, fraţilor, la cai! strigă el.

În salturi mari şi iuţi el reuşi să se apropie cu oamenii săi şi să ajungă la animale înaintea indienilor. Caii, despriponiţi cu viteza gîndului, alergau nechezînd către preria întunecată, îndepărtîndu-se iute ca vîntul.

Împuşcăturile care îi întîmpinau pe indienii ce se apropiau în fugă îi lăsau pe aceştia cu gura căscată. Caii lor dispăruseră şi din cauza întunericului nu puteau să-şi dea seama de numărul atacatorilor. Au rămas cîteva clipe descumpăniţi, pradă armelor albilor. După puţin timp, însă, se auzi o chemare sonoră a conducătorului lor. Se întoarseră şi căutară adăpost în spatele terasamentului, ca să se sfătuiască cum să acţioneze în continuare. Dar ajunşi aici, la cîţiva paşi în faţa lor se ridică de la pămînt un lanţ întunecat de oameni. Fulgerarea a peste cincizeci de puşti lumină pentru o clipă noaptea, iar urletele celor atinşi dovedeau că oamenii din echipa lui Dick Hammerdull ţintiseră bine.

— Trageţi toate gloanţele şi apoi pe ei! strigă vitezul Dick, trăgînd cel de-al doilea cartuş şi aruncînd arma care acum nu-i mai putea fi de folos. Scoase de sub tunica de vînătoare *tomahawkul*, această teribilă armă de luptă a Vestului, şi se năpusti, urmat de Pitt Holbers şi de cei mai curajoşi dintre muncitori, asupra indienilor înmărmuriţi de spaimă.

Aceştia, surprinşi de atacul neaşteptat, îşi pierduseră cumpătul. Avînd duşmani atît în faţă cît şi în spate, nu le rămînea

nici o altă scăpare decît fuga. Dar iarăşi răsună strigătul puternic al lui Matto-Sih şi din nou indienii dispărură ca prin farmec. Ei se aruncaseră la pămînt, în mijlocul atacatorilor, şi căutau, tîrîndu-se printre aceştia, să scape din cercul de foc care-i strîngea ca un cleşte..

— La pămînt, oameni buni! Şi folosiţi cuţitele! strigă Deadly-Gun cu o voce tunătoare, grăbind spre tabăra părăsită de indieni.

El se gîndea că aceştia strînseseră acolo fel de fel de lucruri cărora li se putea da foc, pentru ca, dacă atacul plănuit le reuşea, să aibă la dispoziţie lumina necesară pentru a acţiona. Şi nu se înşela. Erau îngrămădite acolo tot felul de uscături. Cu ajutorul prafului de puşcă reuşi să le aprindă. Noaptea se lumină dintr-odată. În vîlvătaia flăcărilor desluşi o mulţime de suliţe şi de pături. Acestea ofereau un material binevenit pentru întreţinerea focului pe care îl lăsă în grija muncitorilor ce soseau, şi ei, în grabă. Se întoarse într-un iureş pe cîmpul de bătălie unde atacul se destrămase în nenumărate şi aprige încăierări corp la corp.

Muncitorii companiei de căi ferate erau oameni trecuţi prin multe, unii dintre ei cu un trecut furtunos; totuşi rezistenţa lor scădea, pe clipa ce trecea, în faţa tacticii de luptă a indienilor, mai ales că acum aceştia puteau constata, la lumina flăcărilor, superioritatea numerică de care dispuneau. În lupta om cu om indienii erau mai eficienţi, astfel încît numărul albilor răpuşi de puternicele lovituri ale *tomahawkurilor* creştea neîncetat.

Numai trei dintre albi erau înzestraţi cu această armă — Deadly-Gun, Dick Hammerdull şi Pitt Holbers —, iar la arme egale, albii, mai rezistenţi şi mai puternic motivaţi, erau avantajaţi.

Deadly-Gun era înconjurat de un pîlc de indieni. Pe faţa sa se citea, în lumina pîlpîitoare, acea bucurie de a lupta, pe care nu o admit nici în ruptul capului persoanele cu temperamente mai delicate, dar care este dovedit că există aievea. Cu lovituri fulgerătoare de securе respingea pieile-roşii care se năpusteau întruna asupra lui. Unii dintre atacatori zăceau, cu capetele zdrobite, la picioarele sale.

Nu departe de el lupta cu îndîrjire o pereche de viteji. Deşi de staturi diferite, stăteau spate-n spate, ceea ce îi ferea pe fiecare dintre ei de a fi atacaţi pe din dos. Aceştia erau Dick Hammerdull şi Pitt Holbers. Măruntul Dick care, cu costumul lui pitoresc, dădea, cui nu-l cunoştea bine, impresia unui neajutorat, se arăta aici de o mobilitate demnă de o felină. Strîngind în mîna stîngă cuţitul, ascuţit ca briciul pe ambele tăişuri, iar cu dreapta învîrtind vajnic solida toporişcă de luptă, el ţinea la respect toţi duşmanii. Haina sa lungă, plină de petice, îl apăra ca un fel de platoşă, de loviturile de cuţit. Pitt Lunganul, sprijinit de spatele lui, îşi învîrtea braţele prin aer ca o caracatiţă care-şi lansează periculoasele-i prelungiri pentru a-şi atrage prada. Trupul lui, făcut parcă numai din oase şi tendoane, vădea o putere şi o rezistenţă excepţionale; iar securea lui, care se abătea de la o înălţime dublă, ajungea să lovească mai departe decît a oricui. În schimb, picioarele nu i se clinteau de pe locul lor iniţial şi oricine se apropia de el la o distanţă de la care putea fi atins, era iremediabil pierdut. Datorită acestei tactici de luptă cei doi primiseră porecla de toasturi[1] întoarse.

Se mai remarcau în luptă şi cei doi germani. Ei puseseră mîna pe *tomahawkurile* indienilor răpuşi şi le mînuiau cu atîta usurinţă de parcă toată viaţa nu făcuseră nimic altceva.

Şi printre muncitorii companiei se găseau oameni curajoşi care dădeau mult de furcă indienilor, ce nu se prea dădeau în vînt după lupta corp la corp. Astfel că balanţa victoriei înclina tot mai mult de partea albilor, pieile-roşii fiind tot mai înghesuiţi pe un spaţiu de manevră restrîns. Dar în întunericul preriei albilor li se pregătea o lovitură puternică. Deadly-Gun avusese dreptate! Matto-Sih, abilul conducător al ogellallaşilor păstrase, într-adevăr, un număr însemnat de luptători în rezervă, pitulaţi în prerie; iar acum aceştia săriseră năvalnic în ajutorul celor de-ai lor, gata să dea bătăliei un alt deznodămînt decît cel care se profilase pînă acum. Indienii, care o luaseră la fugă, se întorceau acum cu forţe şi curaj sporite, dîndu-şi seama de schimbarea survenită în desfăşurarea luptei. Aşa se făcu că atacul combinat

[1] Felii de pîine prăjită unse cu unt, puse una peste alta(engl.,n.t.).

al vînătorilor şi lucrătorilor se transformă într-o defensivă disperată al cărei deznodămînt părea tot mai îndoielnic.

— Înapoi, în spatele terasamentului! porunci Deadly-Gun şi dădu exemplul, croindu-şi drum cu lovituri puternice în dreapta şi în stînga. Pitt Holbers îl ajunse din cîtiva paşi mari. Dick Hammerdull scoase pistolul şi, ca să cîştige timp, descărcă toate gloanţele în urmăritorii săi; după care o luă la fugă în direcţia parapetului. Cînd să traverseze linia, se împiedică, căzu la pămînt, dar se rostogoli de ccalaltă parte a parapetului, chiar la picioarele lui Deadly-Gun. Acolo se ridică şi privi cu uimire la obiectul pe care îl ţinea strîns în mînă. Se răsturnase peste el şi îl apucase fără să vrea. Părea să fie un fel de ciomag vechi.

— Puşca mea, într-adevăr este puşca mea, pe care mai înainte am aruncat-o aici. Ce zici de asta, Pitt Holbers, bătrîne coon? strigă el bucuros.

— Dacă tu crezi, Dick, că este bine...

Nu sfîrşi vorba pentru că ogellallaşii îi ajunseseră din urmă şi lupta reîncepu. Pălălaia de dincolo de parapet lumina scena care părea să reprezinte sfîrşitul albilor. Conducătorul acestora, Deadly-Gun, tocmai se pregătea să dea semnalul retragerii salvatoare în întunericul nopţii cînd, deodată, trosniră în spatele indienilor salve de puşcă şi un grup de albi, cu armele ridicate, pătrunse printre ei.

Era Winnetou cu ceata sa de luptători. Întunericul îl împiedicase la început să descopere vreo urmă a taberei indienilor, dar, la vederea flăcărilor ce izbucniseră, îşi dădu seama de necesitatea reîntoarcerii sale pe cîmpul de luptă şi se grăbise să vină în ajutorul celor rămaşi lîngă calea ferată, sprijin ce s-a dovedit hotărîtor pentru soarta bătăliei.

În mijlocul îmbulzelii ogellallaşilor se afla Matto-Sih. Trupul lui masiv era înveşmîntat în obişnuita tunică albă de vînătoare, care acum era stropită, de sus şi pînă jos, de sînge; pe spate îi atîrna o blană de lup de prerie, iar o parte a ţestei acestuia îi acoperea capul. În mîna stîngă ţinea scutul concav din piele de bizon, iar cu dreapta mînuia *tomahawkul*. Cel pe care-şi pironea privirea ochilor săi întunecaţi cădea deîndată mort sub lovitura sa năprasnică.

Era convins că biruinţa fusese cîştigată şi se pregătea să lanseze, cu vocea-i puternică, chiotul de izbîndă, cînd, în apropierea lui apăru Winnetou. Matto-Sih se întoarse şi-l văzu.

— Winnetou, cîinele din Pino! strigă el. În ochi îi ardea o ură de moarte, dar piciorul, gata să păşească înainte, şovăi, iar braţul, care ridicase securea, se lăsă în jos fără să azvîrle arma în duşman. De parcă vederea acestuia i-ar fi paralizat voinţa şi i-ar fi răpit prezenţa de spirit, atît de necesară în acel moment.

— Winnetou îl văzuse şi el şi îi răspunse:

— Matto-Sih, broasca rîioasă a ogellallaşilor! Şi într-un iureş silueta sa mlădioasă şi zveltă, dar vînjoasă, se scufundă în valul luptătorilor duşmani, ieşind la suprafaţă într-o clipită, exact în faţa lui Matto-Sih. Amîndoi ridicară toporiştile pentru lovitura de graţie. Cele două arme se înfruntară năprasnic şi... a ogellallaşului îi căzu din mînă sfărîmată, la pămînt. Matto-Sih se întoarse ca fulgerul şi o luă la fugă, picioarele sale puternice purtîndu-l ca vîntul.

— Matto-Sih! strigă Winnetou, fără să se mişte din loc. A devenit cîinele de ogellallaş o caţea laşă, încît fuge din faţa lui Winnetou, apaşul? Gura pămîntului să-i sugă sîngele şi gheara vulturului să-i sfîşie pieptul şi să-i smulgă inima!

Această provocare cerea răspuns. Matto-Sih se întoarse şi se năpusti vijelios asupra duşmanului său.

— Winnetou, sclavul nemernic al feţelor palide! Aici stă Matto-Sih, căpetenia ogellallaşilor. El îl ucide pe urs şi doboară bizonul, îl urmăreşte pe elan şi striveşte sub picioare capul şarpelui. Nimeni n-a putut să-l răpună şi acum va cere viaţa lui Winnetou, laşul din Pino!

Smulgînd securea din mîna unuia din luptătorii săi, căpetenia ogellallaşilor se azvîrli asupra apaşului. Acesta îl aştepta neclintit, cu picioarele parcă înfipte în pămînt. Ochii celor doi bărbaţi puternici se fulgerau reciproc cu priviri înverşunate. Matto-Sih îşi roti *tomahawkul* deasupra capului şi îl abătu apoi cu o furie sălbatică. Winnetou se feri, parînd cu îndemînare lovitura. Acum era rîndul lui să-şi folosească securea, cînd, în clipa în care se pregătea să o facă, fu apucat pe la spate şi împiedicat să lovească. Doi ogellallaşi se aruncaseră asupra lui. Apaşul se

întoarse fulgerător şi cei doi duşmani se prăbuşiră loviţi de moarte, dar *tomahawkul* lui Matto-Sih îi vîjîi pe lîngă urechi.

Deadly-Gun îl zărise pe prietenul său în pericol. Călcînd peste indieni ca pe nişte fire de iarbă, el se aruncă acolo unde era grămada mai compactă, îl apucă pe Matto-Sih cu o mînă de mijloc şi cu alta de ceafă, îl ridică în aer şi-l aruncă la pămînt. Îngenunchind asupra ogellallaşului, care îşi pierduse cunoştinţa, îi împlîntă cuţitul în piept.

Cînd şi-au dat seama că a pierit căpetenia lor, ogellallaşii au început să scoată nişte urlete înfiorătoare şi au luat-o la fugă care încotro.

Dick Hammerdull se afla iarăşi lîngă Pitt Holbers. Cei doi tovarăşi nedespărţiţi căutau să-i împiedice pe fugari să dispară.

— Pitt Holbers, bătrîne coon, vezi tu cum aleargă ăştia ? strigă Hammerdull.

— Da, dacă zici tu, Dick, atunci văd şi eu !

— Dacă zic sau nu, asta e cam totuna, dar aş vrea..., Pitt, ia te uită la indianul ăsta care vrea să se strecoare printre cei doi germani !

Mai mult rostogolindu-se decît alergînd se grăbi să ajungă în locul unde, acum, mai mulţi indieni încercau să treacă de cei doi germani care se străduiau zadarnic să-i oprească. Holbers îl urma şi amîndoi se aruncară asupra indienilor, doborîndu-i.

În scurt timp victoria putea fi considerată ca şi cîştigată, iar duşmanii, în afara celor care zăceau, morţi sau răniţi la pămînt, reuşiseră să se salveze fugind încotro apucaseră.

Înspre răsărit se vedea acum lumina puternică a locomotivei ce se apropia. Fochistul zărise flăcările incendiului şi luîndu-le drept semnalul convenit, pusese trenul în mişcare, ce-i drept, cu viteză redusă.

Inginerul, care luptase alături de Winnetou, se apropie de acesta şi-l întrebă :

— Sînteţi Master Winnetou ?

Indianul înclină capul în semn că da.

— Vă mulţumim că ne-aţi salvat astăzi de la moarte. Am să fac un raport care va ajunge sus, pînă la preşedinte ; atunci o să primiţi o recompensă.

— Apaşul nu are nevoie de nici o recompensă; el îi iubeşte pe toţi oamenii buni şi braţul său le vine în sprijin, dar el este puternic şi bogat, mai bogat decît părintele feţelor palide. El nu are nevoie de aur şi nici de argint, nici de alte bunuri. El nu vrea să primească, ci să dea. *Howgh!*

Trenul se opri în faţa porţiunii de cale ferată de pe care şinele fuseseră demontate.

— Doamne Dumnezeule, Sir! strigă fochistul, sărind de pe locomotivă în întîmpinarea superiorului său. Trebuie să fi fost treabă serioasă aici în seara asta. Dumnezeule, dar ăsta e un adevărat măcel!

— Ai dreptate, omule, a fost ceva fierbinţeală pe aici în seara asta, şi am reuşit şi eu să mă aleg cu o mică gaură, după cum poţi vedea şi tu. Dar acum, înainte de toate, să scoatem toate uneltele şi să refacem linia, ca să putem porni la drum cît mai curînd! Ai dumneata grijă de asta! Eu vreau să mă îngrijesc de cei căzuţi.

Voia tocmai să plece cînd, deodată, dinspre tufişul de lîngă terasament se ridică şi ţîşni fulgerător pe lîngă el o siluetă întunecată. Era unul dintre ogellallaşi, care nu reuşise să fugă şi care se ascunsese aici în aşteptarea unui prilej prielnic. Muncitorul căruia i se încredinţase paza cailor se apropiase împreună cu aceştia şi stătea acum în preajma vagoanelor. Indianul, căruia vederea animalelor îi trezise speranţa salvării, se repezi la el, îi smulse dîrlogii unui cal, se aruncă în şa şi încercă să o şteargă.

Hammerdull, însă, îl zărise şi îi strigă de îndată camaradului său nedespărţit:

— Pitt Holbers, bătrîne coon, îl vezi pe arămiul ăla fugind? Pe toţi dracii, uite-l cum goneşte spre cai.

— Dacă crezi, Dick, că o să pună mîna pe vreunul, cred că ai dreptate, căci omul care-l ţine de căpăstru pare să fie cam necopt pentru treaba asta.

— Dacă-i necopt sau nu, asta e totuna, căci... Pitt Holbers, priveşte, îi smulge dîrlogii din mîini, sare pe... *Good lack*, pe iapa mea a încălecat nemernicul! Ei, băiete, este cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată în viaţa ta, căci acum vei avea ghinionul să discuţi cu puşca mea! Într-adevăr, indianul se arun-

case pe bătrîna iapă şi o lovea cu călciiele în coaste ca să se poată îndepărta cît mai repede. Îşi greşise însă socotelile, fiindcă Dick Hammerdull încovoie degetul arătător şi-l bagă în gură, slobozind un şuierat ascuţit. Instantaneu, animalul se opri, se întoarse din drum şi începu să galopeze, în ciuda eforturilor călăreţului de pe spatele lui, exact spre locul în care se afla stăpînul său. Indianul nu găsi altă soluţie pentru a se salva decît să se arunce la timp de pe cal. Atunci, însă, rotofeiul *trapper* îşi duse puşca la ochi; împuşcătura porni neîntîrziat şi indianul se prăbuşi, lovit drept în cap.

— Ai văzut, Pitt Holbers, ce animal de nădejde e iapa mea ? Aş vrea, însă, să ştiu dacă şi fără ea nepricopsitul o să ajungă fericit în cîmpiile de vînătoare veşnice. Ce crezi, ei ?

— Nu am nimic împotrivă, Dick, dacă crezi că a găsit drumul potrivit. Nu vrei să-i iei scalpul ?

— Dacă vreau să-l iau ori nu, asta e cam totuna, dar că trebuie luat, asta-i sigur !

Ca să ajungă la cel căzut trebuia să treacă pe lîngă cei doi germani, care stăteau unul lîngă altul, odihnindu-se după oboseala luptei.

— Aşa cum mă cheamă Marc Létrier, căpitane, ăsta a fost un măcel cum nu-l trăieşti decît în Vestul sălbatic ! auzi el, spus pe franţuzeşte. Dar era mult prea ocupat să-şi ducă la îndeplinire intenţia pentru ca, pe moment, să dea cine ştie ce atenţie cuvintelor auzite. După ce i-a tras mortului scalpul şi s-a reîntors în apropierea trenului, îl zări pe Deadly-Gun în preajma celor doi străini.

— Dick Hammerdull, întrebă acesta din urmă; aşa-i că pe cei doi gentlemeni germani i-ai întîlnit la Master Winklay ?

— *Well,* aşa e, colonele.

— S-au comportat bine şi merită toată stima. Dar cum se face că i-ai luat cu tine ? Doar ştii că nu-mi place să văd feţe necunoscute pe la noi.

— *All right,* Sir, dar unul din ei, care se numeşte Heinrich Mertens, spune că-i sînteţi unchi.

— Eu ? Unchiul lui ? Ce, eşti nebun ?

— Deh, dacă sînt nebun sau nu, asta e cam totuna; dar am ajuns cu el la o mică dispută şi ţineam vîrful cuţitului proptit de gîtlejul lui cînd mi-a spus că nu o să-mi prea mulţumiţi dacă îi bag lama·ceva mai adînc în lîna de pe faţă. Lămuriţi-vă singur cu el, colonele!

Faimosul *tracker*[1] se apropie de germani şi-i întrebă:

— Sînteţi din Germania de dincolo, cum se spune?

— Da, răspunse Mertens.

— Ce căutaţi în prerie?

— Unchiule, vrei să-mi mai pui multe întrebări? se auzi răspunsul în germană.

Deadly-Gun se dădu un pas înapoi.

— Unchi? Nu cunosc nici o rudă cu numele de Mertens, declară el mirat.

— Asta aşa e! Dar m-am prezentat astfel pentru că nu ştiam dacă numele de Thieme o să-ţi fie mai agreabil. E vorba de bani, de mulţi bani, după cum scriai. De aceea trebuia să fiu circumspect şi din acest motiv mi-am luat un alt nume.

— Thieme? este oare posibil să fii tu Heinrich?

— Nu posibil, ci aievea. Sînt chiar eu, unchiule. Iată scrisoarea dumitale în care-mi spui să vin. Celelalte hîrtii le poţi cerceta, dacă vrei, mîine.

Scoase de la pieptul hainei de vînătoare un document păstrat cu grijă, pe care i-l înmînă lui Deadly-Gun. La lumina flăcărilor, bătrînul vînător aruncă o privire asupra rîndurilor aşternute pe hîrtie, după care îl strînse la piept pe străin şi strigă:

— Este adevărat! Binecuvîntaţi să-mi fie ochii pentru că le-a fost hărăzit să mai vadă pe unul dintre ai mei! Cum îi merge tatălui tău? De ce nu mi-a scris? I-am dat doar adresa din Omaha!

— Da, e adevărat, dar în scrisoare mai descrii şi tot drumul, pe Arkansas în sus, pînă la fortul Gibson, apoi prăvălia irlandezului Winklay şi, mai departe, calea spre Vest pînă la tabăra permanentă unde te retragi cu oamenii tăi din Vest. Şi gîndindumă că s-ar putea să fi părăsit Omaha, am crezut că e mai bine

[1] Cercetaş (engl., n.t.).

...i pornesc cu însumi la drum şi să-ţi aduc personal aici scrisoarea tatălui meu. Mîine dimineaţă, cînd s-o lumina de ziuă, am să ţi-o predau. De cînd eşti în America nu m-ai mai văzut, aşa că ...ar putea să nu mă recunoşti. Dar eu cunosc bine generozitatea cu care i-ai ajutat pe părinţii mei, şi pe care ai dovedit-o încă o dată invitîndu-mă să vin la dumneata aici, peste Ocean.

— Well, îmi pare bine că ai dat curs atît de repede invitaţiei mele. Am găsit în munţii Big-horn aur, pe care voiam să vi-l dau vouă, fiindcă eu nu am nevoie de el. Expedierea lui în Germania era prea complicată, aşa că m-am gîndit că e mai bine să vii tu încoace. Ceea ce vreau să-ţi dăruiesc reprezintă o avere pentru voi şi sper ca o să vă facă fericiţi. Cine este însoţitorul tău ?

— Tot un german. Se numeşte Peter Wolf şi dorea mult să vină în Vest, aşa că l-am luat ca tovarăş de drum.

— Bine ! O să discutăm mai tîrziu despre problemele noastre, drag Heinrich. Acum nu avem timp pentru asta. După cum vezi, e nevoie de mine în altă parte.

Tocmai se auzea vocea conducătorului de tren care insista să se pornească la drum, deoarece neaşteptata întrerupere făcuse să se piardă o grămadă de timp şi acesta trebuia recîştigat.

Morţii şi răniţii au fost transportaţi în vagoane şi au fost adunate armele care zăceau împrăştiate peste tot. Călătorii le mulţumiră din inimă salvatorilor lor şi, cum stricăciunile fuseseră între timp reparate, trenul putea să-şi reia drumul. Cei rămaşi îl urmăriră cu privirea pînă ce luminile sale dispărură în depărtare.

Acum se punea problema dacă să-şi instaleze sau nu tabăra pe loc. Era de presupus că ogellallaşii fugari se vor aduna din nou şi se vor strecura înapoi spre locul bătăliei, ceea ce putea deveni primejdios. De aceea se hotărîră să părăsească acele locuri şi să înnopteze undeva mai departe, unde nu era de aşteptat un atac din partea indienilor. Deadly-Gun încălecă pe unul din caii capturaţi de la indieni şi porniră la drum.

În timp ce colonelul discuta cu „nepotul" sau, Hammerdull, care stătea în apropiere, auzise aproape totul. Acum, după ce călăriseră o bună bucată de drum, lăsînd mult în urmă locul

luptei, el profită de un moment cînd „nepotul" nu se afla lîngă unchiul său şi îşi mînă calul în apropierea lui, spunîndu-i cu o voce scăzută:

— Dacă nu mi-o luaţi în nume de rău, aş vrea să vă spun ceva, Sir.

— Ce să-ţi iau în nume de rău? Nu vorbi prostii! Despre ce e vorba?

— Despre ceea ce veţi considera o prostie, Sir. Este vorba despre cei doi străini care susţin că sînt de dincolo de Ocean, din Germania.

— Păi de acolo şi sînt.

— Dacă sînt sau nu sînt, asta e totuna, dar eu cred că nu sînt.

— Dar e o nebunie ce spui! Nepotul meu este german; asta cred că o ştii.

— Da, asta dacă este într-adevăr nepotul dumneavoastră, Sir!

— Te îndoieşti de acest lucru?

— Mda! Vă cunoaşteţi nepotul?

— Nu l-am putut recunoaşte fiindcă era un băieţel cînd l-am văzut ultima oară.

— Cred că nu l-aţi văzut niciodată. Numele dumneavoastră german este Thieme. De ce nu şi-a păstrat acest nume şi şi-a luat un altul?

— Din prevedere, adică pentru că...

— Ştiu, ştiu! îl întrerupse Dick; am auzit cum a motivat asta, dar mie motivul mi se pare foarte subţire. Spuneţi-mi, vă rog, nepotul dumneavoastră e căpitan?

— Nu!

— Dar celălalt străin aşa i s-a adresat.

— E adevărat ceea ce spui?

— Da, i-a zis căpitan, am auzit perfect, chiar cu amîndouă urechile. Vorbeau franţuzeşte.

— Franţuzeşte? întrebă colonelul uimit. Asta e într-adevăr surprinzător.

— Dacă e surprinzător sau nu, asta e totuna. La început nu m-a surprins, dar cînd am auzit că e vorba de aurul dumnea-

voastră, atunci am intrat la idei. De ce se numeşe celălalt străin în faţa noastră Peter Wolf — un nume groaznic, fie vorba între noi, cu care poţi să-ţi faci limba tirbuşon —, iar lui Heinrich Mertens i-a spus că se numeşte Marc Létrier ?

— Aşa a spus că se numeşte ?

— Da, treceam tocmai pe acolo şi aşa am înţeles că spunea, deşi vorbeau franţuzeşte. La început nu i-am dat importanţă pentru că mă grăbeam. Dar mai tîrziu mi-am adus aminte şi am căzut pe gînduri. Acest Mertens vorbeşte bine, curat, germana ?

— În tot cazul cu un accent străin, dar s-ar putea să fie doar o părere ; nu mai pot să-mi dau seama. Sînt atît de mulţi ani de cînd am plecat din Germania.

— Dacă aţi părăsit-o demult sau nu, asta e totuna, dar eu vă spun că nu-mi place treaba asta. Noi ne adresăm dumneavoastră fiindcă sînteţi căpetenia noastră, cu titlul de colonel, deşi nu aveţi grad militar. De ce atunci i se spune acestui Mertens căpitan ? El este conducătorul anumitor oameni ? Şi cine sînt aceşti oameni ? Nu prea cred să fie vorba de oameni cinstiţi. Aveţi grijă, colonele, şi nu-mi luaţi în nume de rău acest avertisment bine intenţionat.

— Nici prin gînd nu-mi trece să ţi-o iau în nume de rău, deşi ştiu că te înşeli. Totuşi, am să fiu cu urechile şi ochii în patru, asta ţi-o promit.

— *Well !* Vreau să sper că m-am înşelat, dar fiindcă nu vă cunoaşteţi personal nepotul şi este vorba de o sumă aşa de mare, nu e de prisos să fiţi prevăzător.

— Mie mi s-a prezentat ca nepot !

— Prin scrisoarea pe care v-a arătat-o ?

— Da. Mîine o să-mi mai dea şi alte scrisori.

— Asta nu dovedeşte încă nimic, pentru că aceste scrisori puteau să ajungă în mîinile lui pe căi necinstite.

— Trebuie oare să ne gîndim numaidecît la ce e mai rău ?

— Dacă ne gîndim sau nu, asta cam totuna este ; eu n-am încredere în aceşti doi oameni şi dacă dumneavoastră credeţi de cuviinţă am să-i urmăresc cu şi mai multă luare-aminte.

Conversaţia trebui să fie întreruptă, deoarece Mertens se apropie din nou de Deadly-Gun. Hammerdull se îndepărtă şi se

alătură lunganului de Pitt Holbers, în tovărăşia căruia se simţea întotdeauna cel mai bine.

La vreo două ore după ce părăsiseră calea ferată au ajuns la un loc care se potrivea destul de bine pentru instalarea unei tabere. Se găsea aici iarbă pentru cai, apă pentru oameni şi animale, şi o vegetaţie destul de deasă ca să servească drept un bun adăpost şi apărare. Descălecară aici, căci se simţeau în siguranţă. Nu se făcuse întuneric, dar nici prea multă lumină nu mai era, ca să fi permis vreunui ogellallaş să-i urmărească pînă aici.

Mertens nu putuse să mai stea de vorbă nestingherit cu Wolf din după-amiaza zilei precedente. Acum, cînd toată lumea se pregătea de culcare, se aşeză cu acesta ceva mai departe de ceilalţi, ceea ce, socotea el, nu va mira pe nimeni. Cînd crezu că ceilalţi au adormit, Mertens îi şopti complicelui său:

— Pînă acum totul a mers strună. Deadly-Gun mă consideră nepotul lui. Numai de-am ajunge în posesia aurului! Atunci, repede la San-Francisco, unde e ancorată nava noastră, „l'Horrible"! Punem mîna pe frumoasa noastră corabie şi ne apucăm să mai facem cîteva capturi. Ah, dacă acest colonel ar şti ce bine am reuşit, sub masca vicontelui de Brétigny, să-l curăţ de avere pe fratele său, bijutierul! Şi acum ne-a picat în mînă, la New York, nepotul său. Exact în clipa cînd Clairon, această muiere îndrăcită, a fugit cu banii noştri. Lasă că mai încape ea pe mîna mea! Ei, bătrînul *trapper* nu pare nici el o bucăţică de lepădat. El va trebui să compenseze ce ne-a răpit miss Amiral. Sper să fie chiar mai mult.

— De bună seamă! Ce cantitate de aur a adunat Deadly-Gun cu tovarăşii săi în munţii Big-horn aţi auzit în calitate de „nepot" chiar de la el. A fost un mare noroc că v-aţi întîlnit cu adevăratul nepot al colonelului. Aţi comis totuşi o mare greşeală, căpitane.

— Care?

— Aceea că nu l-aţi curăţat definitiv.

— Asta a fost, într-adevăr, o slăbiciune din partea mea; dar părea atît de sincer şi încrezător! Mi-a răspuns la toate întrebările şi mi-a dat toate informaţiile familiale de care aveam nevoie ca să-i iau locul. Dar am dovedit slăbiciune cînd am plecat cu banii şi hîrtiile sale, fără însă să-i iau viaţa.

— Eu, în locul dumneavoastră, l-aş fi făcut inofensiv.

— Aşa şi este acum.

— E sigur că v-a urmărit.

— Nu. Este un novice aici, în Vest. Este absolut necunoscut şi, ce-i mai important, e că nu are nici un cent. Deci, mai neajutorat şi mai părăsit ca un orfan. Nu mă poate urmări şi nici nu-mi poate face vreun rău. Important este că sînt de aceeaşi vîrstă cu el şi că Deadly-Gun nu m-a văzut niciodată. El crede într-adevăr... dar ascultă! Trebuie că e cineva în spatele acestui tufiş!

Ascultară cu atenţie şi după un timp auziră un fîşîit uşor care se îndepărta.

— Pe toţi dracii! Să ştii că ne-a ascultat cineva! şuşoti Mertens în urechea complicelui său.

— Aşa se pare, răspunse acesta la fel de încet. Dar cine oare?

— Ori Deadly-Gun personal, ori altul. Am să aflu imediat cine a fost.

— Cum? Pe ce cale?

— Mă strecor pînă la Deadly-Gun. Dacă nu e culcat la locul lui, atunci înseamnă că el a fost.

— Şi dacă a fost altul?

— Atunci se duce la Deadly-Gun ca să-i spună ce a auzit. În amîndouă cazurile am să aflu ceea ce vreau să ştiu. Fir-ar să fie! Ce ne facem dacă indivizii ăştia devin suspicioşi? Stai liniştit şi aşteaptă-mă pînă mă întorc!

Se sculă şi merse prin iarbă, fără să facă cel mai mic zgomot, pînă la locul unde se culcase colonelul. Acesta era lungit în culcuşul lui. Cîteva clipe mai tîrziu cineva se apleca deasupra lui, spunîndu-i:

— Treziţi-vă, colonele! Dar staţi liniştit, absolut liniştit!

Oricît de încet ar fi vorbit cel de lîngă Deadly-Gun, Mertens, care se afla în apropiere şi avea un auz extrem de ascuţit, nu pierdu nici un cuvînt.

— Ce este? Ce s-a întîmplat? întrebă colonelul.

— Încet, încet, ca să nu ne audă ăştia de dincolo! V-am spus că am să-i ţin sub observaţie, Sir. Mi s-a părut ciudat că Heinrich

Mertens şi Peter Wolf — al dracului nume pentru limba unui gentleman german —, deci, mi s-a părut ciudat că ăştia doi s-au culcat atît de departe de noi. Am intrat la bănuială şi m-am strecurat după ei. Am reuşit să ajung chiar lîngă ei, încît eram cu capul aproape între capetele lor şi atunci i-am auzit şuşotind.

— Ai putut înţelege ce vorbeau ?

— Dacă i-am putut înţelege sau nu, asta e totuna, dar am priceput că acest Mertens nu este nepotul dumneavoastră, ci că este un căpitan de piraţi ; iar celălalt se numeşte Marc Létrier. Mertens l-a întîlnit pe adevăratul dumneavoastră nepot şi i-a luat tot ce avea, ceea ce...

Mertens nu aşteptă să audă mai mult, ştia destul ca să priceapă întinderea dezastrului, aşa că se tîrî repede înapoi, la tovarăşul său.

— Sîntem descoperiţi ! îi murmură el. Ia-ţi arma şi urmează-mă repede. La cai ! Dar uşor, foarte uşor !

Se strecurară iute printre tufişuri înspre micul luminiş, unde erau priponiţi caii. Îi dezlegară pe ai lor şi îi traseră încet, foarte încet, mai departe, aşa încît să nu li se audă tropăitul. Cînd s-au îndepărtat la o distanţă care-i făcea să se simtă în siguranţă, au încălecat şi se pregăteau să pornească în galop. Atunci în spatele lor se auzi tropăit puternic de copite. Mertens îşi înfipse pintenii în coapsele calului cu atîta putere, încît calul sări în sus de durere şi porni imediat într-un galop nebun, de parcă ar fi fost urmărit de o haită de lupi. În curînd observă pe cei doi călăreţi care îl urmăreau şi care se apropiau vertiginos. Îşi îmboldi calul cu şi mai multă vigoare. Dar zadarnic, căci cu cîţiva paşi în urma lui se ivi silueta apaşului, aplecată pe cal. Acesta ridică braţul înarmat cu temutul său lasso, se auzi un sunet scurt şi abia perceptibil, ca acela al unei curele care spintecă aerul şi, cu o smucitură teribilă, calul cu călăreţ cu tot se prăbuşiră la pămînt. În spatele lor se auzi un strigăt. Bătrîna iapă a lui Dick Hammerdull îşi făcuse şi ea datoria căci grăsunul de Dick stătea deasupra lui Peter Wolf, culcat la pămînt, şi îi lega braţele. Deadly-Gun şi Pitt Holbers se lăsaseră pe seama îndemînării celor doi reputaţi urmăritori şi îi urmaseră, încet, călare. Cînd i-au ajuns din urmă, cei doi fugari erau legaţi fedeleş.

— Pitt Holbers, bătrîne coon, ia priveşte ! spuse Hammerdull; crezi că *greenhorn*-ul o să mai scape ? Cureaua a fost destul de strînsă !

— Dacă crezi, Dick, că este destul de strînsă, eu nu am nimic împotrivă. Scoate-i calului zăbala, ca să nu se înăbuşe !

— Dacă se înăbuşe ori nu, asta e totuna, dar pentru că mai avem nevoie de animal, să i-o scoatem.

Şi apaşul scoase zăbala calului ce-i aparţinea lui Mertens. Acesta din urmă, doborît şi legat înainte ca să poată schiţa vreun gest de apărare, stătea acum în raza lui Deadly-Gun ca un răufăcător condamnat.

— Domnule viconte şi căpitan, sînteţi un prost călăreţ. Să nu mai încercaţi încă o dată figura asta, că lăsăm să vorbească puştile în locul lasso-ului. Prin fuga voastră v-aţi recunoscut singuri vinovaţi. Veţi afla acum cum ştie un *tracker* să pedepsească. Dick Hammerdull şi Pitt Holbers, vă predau aceşti oameni. Luaţi-le mai întîi toate hîrtiile şi documentele care aparţin nepotului meu ! În timpul nopţii îi vom păzi cu schimbul. Mîine dis-de-dimineaţă ridicăm tabăra. Îi legaţi bine în şa şi aveţi grijă să ajungă cu bine în *Hide-spot*-ul nostru ! Drumul e lung şi indienii s-ar putea să ne mai dea mult de furcă. Somnul este neapărat necesar !...

4. URMĂRITORII

„Mama Dodd din Hoboken", ce ecou minunat şi îmbietor stîrneşte acest nume în inima tuturor cutreierătorilor mărilor; de orice neam ar fi ei, dacă şi-au aruncat vreodată ancora în portul New Yorkului şi i-au fost oaspeţi, fie şi numai o dată, apoi nu vor conteni să laude amabilitatea ei şi să povestească despre curiozităţile ei, rămînînd mereu cu dorul să mai urce o dată la bordul „corăbiei" ei. Ce mai! O a doua mamă Dodd nu mai există nicăieri pe lume. Dar nu oricine poate să-i fie oaspete, căci ea nu primeşte decît marinari cinstiţi; altminteri, de vînturălume nici nu vrea să audă şi cei care se dovedesc a face parte din această categorie ajung afară pe uşa ei, mai degrabă decît au intrat.

Mama Dodd are o concepţie foarte severă despre corectitudine şi poartă personal de grijă renumelui casei ei, în chip atît de energic, încît nu puţini sînt marinarii căpoşi care au avut ocazia să constate pe propria lor piele puterea pumnilor ei zdraveni sau să se bucure de reputaţia de a fi ieşit întregi din strînsoarea braţelor ei dolofane, dar ale naibii de puternice. Pe cel ce-i e nesuferit îl zvîrle pur şi simplu afară şi dacă nu pleacă imediat, îl împinge în stradă cu puterea unei locomotive. Dacă, însă, ai reuşit să-i cîştigi încrederea, poţi conta pe protecţia şi ajutorul ei pînă-n pînzele albe şi în mod cert nu vei fi părăsit la nevoie.

Casa „La mama Dodd", deşi nu are decît un singur cat, e mare şi încăpătoare. Printr-un coridor larg se intră într-un salon foarte spaţios al cărui tavan afumat e susţinut de bîrne de lemn. În partea dinspre intrare a acestei camere de oaspeţi se află

mesele destinate clienţilor de rînd, iar mai departe, către fundul încăperii, au voie să se aşeze numai cei care sînt în graţiile patroanei. În peretele opus intrării se deschide o uşă care duce la o altă odaie, unde sînt primiţi numai cîrmacii şi căpitanii de nave, iar cîteodată se rătăceşte pe acolo şi cîte un *swalker* obişnuit, căruia mama Dodd îi acordă această favoare deosebită.

Asemenea privilegiaţi sînt serviţi chiar de ea, în timp ce ceilalţi clienţi trebuie să se mulţumească cu personalul obişnuit.

Azi aruncaseră ancora mai multe corăbii cu pînze şi vapoare cu aburi, ca urmare clădirea scundă avea mulţi oaspeţi. Mama Dodd, sprijinită de tejghea, cu mîinile în şolduri, îşi dirija personalul ca un comandant de oşti, din priviri şi mici gesturi, dar şi cu cîte o vorbă, scurtă şi tăioasă, aruncată unuia sau altuia.

La una din mesele din faţă şedea un grup de oameni pe care un cunoscător i-ar fi identificat imediat drept *runners*[1], *loafers*[2] sau *rowdies*[3]. Vorbeau atît de tare, încît vocile lor acopereau orice altă conversaţie. Ei susţineau un punct de vedere politic care, în vremea aceea, la scurt timp după terminarea războiului civil, părea, pentru New York, cam nepotrivit.

— Ai dreptate, Tommy! strigă unul din ei. Negrii nu sînt oameni adevăraţi; ei sînt jumătate oameni, jumătate animale şi sînt buni numai de biciuit. Dracu' să ia Nordul care vrea să facă din ei gentlemeni!

— Gentlemeni? Asta nu o să reuşească aşa uşor! Sudul îşi are drepturile lui de la care nu dă înapoi şi dacă aş fi eu cel care comandă, toţi negrii ar ajunge la spînzurătoare. Mamă Dodd, vrăjitoare bătrînă, mai adu un pahar!

Pe loc, în toată încăperea se făcu linişte, căci oricare din cei prezenţi, cunoscînd-o pe patroană, ştia ce va urma. Aceasta părăsi tacticos locul unde stătuse şi înaintă, printre clienţi, spre cel care grăise.

— Will, împinge puţin uşa, ceru ea băiatului care tocmai ridicase un butoi cu bere. După ce ordinul fu executat, îl apucă de umeri pe cel care strigase.

---

[1]Haimanale (engl., n.t.)
[2]Hoinari (engl., n.t.).
[3]Bătăuşi (engl., n.t.).

— Ascultă, tinere, aici în Nord, navighezi cu vrăjitoarea ta, împotriva curentului; o să te fac să ajungi numaidecît pînă în Sud, iar nota de plată o iau asupra mea.

Cu viteza unui uragan omul nostru zbură afară din încăpere. Cînd viteaza femeie reintră în odaie, prietenii celui izgonit se ridicară şi o înconjurară ameninţător. Dar, cu cîteva ghionturi mai zdravene, ea îşi făcu loc şi strigă la ceilalţi clienţi :

— Copii, cine îmi dă o mînă de ajutor ?

Toţi, fără excepţie, săriră şi în clipa următoare încăperea era „curată". Mama Dodd ştia bine că niciodată clienţii ei nu ar fi refuzat-o.

Trecuse destul de mult timp de cînd aceştia îşi reluaseră locurile, cînd se deschise uşa şi în salon intră un tînăr. Era îmbrăcat modest şi dădea impresia că face parte din societatea marinarilor şi a oamenilor de felul lor. Părea tulburat, de parcă era bolnav sau muncit de griji deosebite. Dădu să se aşeze în apropierea uşii, cînd auzi vocea stăpînei localului:

— *Good evening,* Master Thieme ! Nu vreţi să intraţi în cameră ? Mama Dodd veni în întîmpinarea oaspetelui şi acesta o urmă, printre clienţi, pînă în camera din spate, în care nu se afla deocamdată nimeni.

— O sticlă de Porter, Sir ?

Chiar dacă oaspetele ar fi vrut să comande ceva mai ieftin, ar fi fost prea tîrziu, căci mama Dodd şi dispăruse, reapărînd, în scurtă vreme, cu băutura amintită.

— Astăzi arătaţi mai bine, Sir. O să fiţi, desigur, curînd gata de călătorie !

— Am fost nevoit să lucrez mult, mamă Dodd, şi nu voiam să mai trec pe-aici înainte de a fi în stare să-mi plătesc datoria.

Băgă mîna în buzunar, dar ea îi reţinu braţul.

— Vreţi să fiţi odată sincer, Master Thieme ? Aţi cîştigat în cîteva zile chiar atît de mult, încît vă dau banii afară din casă ?

— Mda, lucrurile nu stau chiar aşa, dar aş vrea...

— Ştiu, ştiu ! Am încredere în dumneavoastră, ştiu că-mi veţi plăti. Dar acum n-aş vrea să-mi daţi bani ; nu acum, mai tîrziu ; o să vă aduc aminte atunci. Dar acum nu vreţi să porniţi spre Vest ?

— Da..., dar...

— Dar ?

— Da, mamă Dodd, dacă aş putea să ajung la unchiul meu, acolo, în Vestul îndepărtat, atunci s-ar termina cu toate necazurile mele. Dar nu pot s-o fac...

— De ce nu puteţi s-o faceţi ?

— Din cauza costului călătoriei.

— De cît aţi avea nevoie, în total ?

— Cincizeci de dolari.

— Master Thieme, sînteţi destul de sănătos ca să puteţi porni ? Pentru că asta e lucrul cel mai important.

— Da.

— *Well,* Sir. Atunci vă pun eu aceşti bani la dispoziţie, şi chiar în seara asta.

— Mamă Dodd, eu nu v-am spus toate astea pentru a...

— Ştiu, ştiu, Sir ! Vă cunosc trecutul şi pe dumneavoastră foarte bine. Dar Dumnezeu nu-l părăseşte pe cel care se zbate să iasă la liman, nu uitaţi acest lucru ! Acum însă beţi un pahar, că eu mă duc să văd ce mai e prin faţă.

Patroana se întoarse în salonul mare tocmai în clipa cînd pe uşă intra un bărbat la a cărui vedere toată faţa i se lumină de bucurie.

Noul-venit era înalt, lat în spete şi muschiulos; purta pe capul ras o pălărie ale cărei boruri acopereau complet ceafa, în timp ce partea din faţă fusese pur şi simplu tăiată la nivelul frunţii. Era îmbrăcat cu o scurtă largă, ca un fel de sac, ale cărei mîneci abia de-i ajungeau pînă la coate. Din ele ieşeau manşetele unei cămăşi curate, apoi braţele bronzate terminate cu două mîini care păreau să aparţină unui uriaş antediluvian. Pantalonii largi erau dintr-un material uşor. De sub ei se vedeau două cizme care trebuie să fi fost confecţionate din pielea de pe spatele unui elefant. Insul cu pălăria veche, scurta de culoarea muşchiului şi pantalonii galbeni semăna cu un personaj de bal mascat care se rătăcise pe aici, venind din sala de bal. Cu paşi mari înainta printre scaune, de parcă s-ar fi aflat într-o barcă săltînd pe valuri.

— Mamă Dodd, strigă el, întinzîndu-şi braţele spre patroană. *Halte-la, high-day*, lăsaţi-mă să trec, oameni buni. *Good evening*, mamă Dodd, iată-mă din nou! Cum îţi merge, *mon bijou ?*[1]

— Peter! Într-adevăr, acesta e Peter Polter, care mi-a...

— Desigur, Peter Polter din Langendorf, odinioară şef de echipaj pe nava de război a Majestăţii Sale britanice „Nelson", apoi cîrmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow" şi acum — *hallò*, mamă Dodd, vino la pieptul meu şi lasă-mă să te sărut!

O trase spre el şi îi aplică un sărut răsunător, pe care ea îl primi cu calm.

— Tot mai exişti, bătrîne Peter! Întotdeauna cu vîntul în faţă şi...

— Setos în faţa paharului! Adu-mi cîteva înghiţituri din băutura mea preferată, căci înainte de a putea povesti ceva trebuie să-mi clătesc mai întîi bocaportul.

Păşi în camera din spate şi abia acum văzu patroana că nu venise singur. Era urmat de un tînăr în care puteai ghici de la distanţa de o mie de paşi un gentleman; încît era de mirare cum de ajunsese bătrînul marinar într-o companie atît de aleasă.

Mama Dodd era iute de mînă. Ea aduse îndată cele cerute şi puse pe masă trei pahare.

— Unul e pentru mine, spuse ea. E de la sine înţeles că vreau să beau un *welcome*[2] cu oaspetele meu cel mai drag.

— Bineînţeles, bătrînă şi iubită fregată! Dar, ascultă, trebuie ca mai înainte, aşa cum se cuvine unui gentleman, să ţi-l prezint pe Master Treskow, care îmi este un prieten al dracului de bun.

Patroana făcu o plecăciune dintre cele mai elegante şi Peter continuă:

— Ne-am întîlnit dincolo de Ocean, la fratele meu, care ancorase la un bijutier cu numele de Thieme. Dar...

— Thieme? Bijutier? Este oare posibil?

— Ce să fie posibil? se amestecă Treskow pentru prima oară în discuţie.

— Păi, domnule, îl vedeţi pe tînărul de colo? Mama Dodd se aplecă spre Treskow şi continuă să-i vorbească cu glas scăzut:

[1]Comoara mea! (fr., n.t.)
[2]Bun venit (engl., n.t.).

Este un tînăr foarte cumsecade, dar a avut ghinion. Tatăl său avea dincolo de Ocean o afacere prosperă, dar a fost ucis şi jefuit. El îşi trimisese cu puţin înainte fiul peste Ocean ; un frate al bătrînului trăieşte în Vest ca *trapper* şi a găsit acolo o mulţime de aur ; întrucît el nu are ce face cu această avere, vrea să i-o dăruiască fratelui său pe care l-a mai ajutat adesea odinioară. Asta mi-a povestit chiar tînărul Thieme.

— L-a vizitat pe unchiul său ?

— Nu, încă nu. Era de puţină vreme aici, în America, cînd a aflat ştirea despre tatăl său de la doi compatrioţi care tocmai sosiseră atunci din Germania. Plin de încredere, el le-a spus celor doi povestea sa, iar aceştia, drept mulţumire, l-au atacat, i-au luat toate documentele şi banii şi au fugit. Acum s-a restabilit şi..., dar, domnilor, ce-ar fi să faceţi cunoştinţă ? S-ar putea ca în patria lui să fiţi o persoană cunoscută !

Treskow se ridică şi se îndreptă spre masa tînărului Thieme.

— Scuzaţi-mă, domnul meu, îi spuse el în germană. Îmi permiteţi să vă vorbesc ?

— Ce doriţi ? întrebă Thieme, ridicîndu-se şi el în picioare.

— Nici mai mult, nici mai puţin decît compania dumneavoastră. Vreţi să fiţi amabil să luaţi loc la masa noastră ?

— Cărei împrejurări îi datorez plăcerea de a primi această invitaţie ?

— Unei împrejurări care, se pare, are directă legătură cu dumneavoastră. Numele meu este Treskow, sînt detectiv şi... dar, nu vreţi mai întîi să vă mutaţi la masa noastră ?

Thieme îl urmă cu o expresie încordată întipărită pe faţă.

— Domnule Thieme, probabil că aţi aflat deja despre atacul tîlhăresc căruia i-a căzut victimă tatăl dumneavoastră. Nu cunoaşteţi, însă, amănuntele. Eu sînt poliţist şi am venit aici tocmai în această problemă. Vreţi să mă ascultaţi ?

Thieme ascultă cu aceeaşi încordare relatarea detectivului. Pentru prima dată afla dintr-o sursă sigură detalii privind asasinarea tatălui său. În vremea cînd avusese loc tragicul eveniment Peter Polter se afla în vizită, după ani de zile de absenţă, la fratele său, care era salariatul bijutierului. Omul acesta, umblat prin toată lumea, se ataşase imediat de Treskow şi cînd a devenit

cert că criminalii au fugit în America l-a însoţit pe detectivul pornit pe urmele lor.

Atunci, cînd acesta din urmă, la sfîrşitul relatării sale, făcu o descriere a făptaşilor prezumtivi, tînărul Thieme sări în sus de emoţie strigînd:

— Încă o dată, Sir, descrieţi-mi-i încă o dată!

— Cu plăcere, vă pot arăta chiar şi o fotografie a vicontelui de Brétigny, spuse Treskow.

El scoase din portvizit o fotografie pe care Thieme o apucă cu febrilitate.

— El este, da. El este! Fotografia e foarte reuşită. Scoase o batistă ca să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte, exclamînd:

— Dacă mi-aş fi putut închipui! Mamă Dodd, îl recunoşti şi dumneata?

— Da, el este, Sir!

Acum veni rîndul detectivului să sară în sus:

— Îl cunoaşteţi? A fost aici la dumneavoastră?

— Da, la mine, Sir, întări patroana.

— Povesteşte, mister Thieme, povesteşte!

— Deci, mă aflam de cîteva săptămîni la New York cînd am auzit despre mama Dodd. Veneam adesea la ea. Voiam să pornesc spre Vest ca să-l întîlnesc pe unchiul meu, cînd am făcut cunoştinţă aici cu doi compatrioţi care se numeau Heinrich Mertens şi Peter Wolf. Veniseră de curînd din Europa şi ştiau multe noutăţi din bătrîna patrie. Cînd mi-au auzit numele mi-au povestit, ei fiind primii de la care am aflat, despre uciderea tatălui meu. Dacă aş fi ştiut ceea ce ştiu acum! Mertens nu era altul decît acel viconte de Brétigny, iar Peter Wolf trebuie să fi fost cavalerul de Saccard sau sluga lui... Nu mi-aţi spus numele lui?!

— Marc Létrier.

— Marc Létrier! strigă patroana. „Marc veninosul", care naviga împreună cu căpitanul Caiman, după cum îmi povestesc marinarii care vin pe la mine.

— *Thunderstorm*[1], mamă Dodd, bătrînă sirenă ! izbucni acum şi Peter Polter. Pe cît de adevărat este că am fost şef de echipaj pe nava de război a Majestăţii Sale „Nelson", iar apoi pe cliperul Statelor Unite „Swallow", pe atît de sigur este că el e ! La asta nu m-am gîndit !

— Cine ? întrebă Treskow şi Thieme în acelaşi timp.

— Aţi auzit vreodată de căpitanul Caiman ? interveni patroana ; sau despre şeful lui de echipaj, Miss Amiral ? Marc Létrier „veninosul" era omul de încredere al căpitanului. Acum cîtva timp vasul său de piraţi a fost abordat şi, după o luptă grea, capturat. Dar nici unul din cei trei nu a fost prins şi de atunci au dispărut fără să lase vreo urmă. Vreţi să auziţi ce ştiu de la marinarii mei despre căpitanul Caiman ?

Toţi dădură din cap afirmativ.

— Atunci ascultaţi ! Este un francez care la origine se numea Camain, din care, prin schimbarea locului literelor, s-a făcut *Caiman*[2]. Căpitanul Caiman, cum îl numeau oamenii săi, a devenit cunoscut şi temut pretutindeni. Trebuie să fi fost din tinereţe un marinar priceput. Nu are cu mult peste treizeci de ani, dar multă vreme a reuşit să facă nesigure rutele maritime cele mai frecventate. A fost un negustor de sclavi cum nu mai există un altul. Aduna „marfa neagră" din Africa şi ajungea aici cu tot efectivul întreg. Nici un alt căpitan nu se putea lua la întrecere cu el. O parte din „vină" revenea şi navei sale excepţionale — „l'Horrible". Aceasta trebuie să fi fost un bric sau o goeletă — cu trei catarge. Căpitanului Caiman nu-i era teamă nici măcar de navele cu aburi, cît timp avea în pînzele sale vînt din plin. Şeful lui de echipaj era Miss Amiral, o femeie, dar în fapt un diavol cu chip de om. Ea era singura copilă a unui navigator care avea ideea fixă de a nu se despărţi niciodată de ea. A îmbrăcat-o băieţeşte şi a luat-o cu el pe bord în toate cursele sale. Astfel a învăţat ea la perfecţie profesia de marinar, trecînd prin toate treptele meseriilor marinăreşti, de la acela de mus pînă la ofiţer ; nu avea nunai înclinaţii, ci dovedea chiar talent pentru tot ce era legat de mare. Datorită practicii îndelungate şi învăţăturilor date

[1] Furtună cu fulgere (engl.. n.t.).

[2] Denumirea unei specii de crocodili foarte voraci (n.t.).

de tatăl ei, a ajuns să poată conduce o navă pe orice vînt şi timp. Dar asta nu-i încînta deloc pe cei ce navigau împreună cu tatăl ei pentru că încă de copil era ca o pisică sălbatică şi, pe măsură ce creştea, se transforma într-un diavol. Vă puteţi închipui cum merg treburile cînd se adună laolaltă două persoane ca Miss Amiral şi căpitanul Caiman. Cei doi nu numai că vînau şi vindeau negri, dar considerau orice navă pe care o întîlneau ca pe o pradă, dacă putea fi capturată. Cîte nave au jefuit şi au scufundat, împreună cu tot echipajul, n-o să se poată afla niciodată. Aş vrea, însă, să aflu cum au ajuns să se întîlnească cei doi.

— Asta pot să ţi-o spun eu, mamă Dodd, tu, felinar de navă curios ! spuse Peter Polter. Pe cînd eram cîrmaci pe „Swallow", bătrînii lupi de mare povesteau despre asta. Căpitanul Caiman ar fi putut ajunge departe dacă nu apuca pe drumuri strîmbe. Dar aşa cum Miss Amiral de mică era o pisică sălbatică, şi el era încă de tînăr o vulpe vicleană şi nesătulă. Pe mare era în elementul lui. La vîrsta de 15 ani se pricepea mai bine la treburile marinăreşti decît mulţi ofiţeri experimentaţi. Dar şi în el zăcea un drac ce nu-l lăsa să meargă pe drumul cel drept. Făcea prostii peste prostii, care i se treceau cu vederea, pînă cînd a întrecut într-atîta măsura că i s-a înfundat. În ciuda cunoştinţelor şi pricepерii sale a fost izgonit în mod ruşinos. A urmat o perioadă îndelungată în care a trecut de pe o navă pe alta, dar mai toate cu prost renume. Cu această ocazie a cunoscut-o pe Miss Amiral. Tatăl ei murise de curînd şi moştenise de la el un sac plin cu bani. Cei doi şi-au dat seama în curînd că se potrivesc de minune şi s-au hotărît să cumpere împreună o corabie cu care să facă negoţ cu „lemn de abanos" şi să mai achiziţioneze în plus şi orice alte mărfuri care s-ar vinde bine. Diavolul le-a scos în cale corabia „l'Horrible" care a devenit cu timpul atît de temută. Asociaţia lor de afaceri a luat curînd amploare devenind o întreprindere bănoasă. La început corabia-pirat avea doi căpitani, deoarece Miss Amiral nu se considera mai prejos de preacinstitul ei asociat. El reuşi însă, încet, încet să şi-o subordoneze, ca recunoscînd că îi este superior ca navigator şi mulţumindu-se cu locul doi pe navă. Dar pentru această degradare se răzbună

pe pielea subordonaţilor, faţă de care se purta ca o fiară. Pisica cu şapte cozi deveni stăpînă la bord şi cine îndrăznea să neglijeze îndeplinirea unui ordin era imediat doborît şi aruncat în mare. Un bătrîn *swalker* de pe nava „Swallow" a navigat un timp şi pe „l'Horrible". El mi-a povestit de nenumărate ori astfel de lucruri şi puteţi să mă credeţi că ştia bine ce spune.

— Şi tocmai cei trei, căpitanul Caiman, Miss Amiral şi „Veninosul" nu au fost prinşi... ! spuse Treskow pe gînduri. Lui Miss Amiral îi place să umble îmbrăcată bărbăteşte... Foarte curios. S-ar putea ca lucrurile să se potrivească, dar sînt totuşi numai presupuneri. Domnule Thieme, adineauri v-am întrerupt, vă rog să vă continuaţi povestirea.

— Cu plăcere. Deci m-am ataşat, fără să bănuiesc ceva, de presupuşii mei compatrioţi şi le-am vorbit de călătoria pe care plănuiam s-o fac pentru a-mi regăsi unchiul. Le-am povestit cu toată încrederea totul despre situaţia tatălui meu şi...

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse din nou poliţistul; pot să aflu ceva mai amănunţit despre această situaţie ?

— Bineînţeles ! Dumneavoastră trebuie să aflaţi totul. Tatăl meu nu a fost întotdeauna un om bogat, cum devenise în ultimii ani, înainte de a fi fost ucis şi jefuit. Se trăgea din părinţi foarte sărmani, care au putut să-şi întreţină cei doi fii numai pînă ce şi-au însuşit o meserie. Tatăl meu, potrivit înclinaţiilor sale, s-a făcut giuvaergiu. Fratele său s-a dedicat silviculturii, căpătînd un serviciu bun în meseria lui. A venit, însă, la un moment dat, o perioadă de tulburări care i-a obligat pe unii germani să se refugieze peste Ocean. Unchiul meu a fost luat de val, şi-a părăsit patria şi serviciul şi a dispărut. Abia peste cîţiva ani s-a încumetat să ne scrie. Plecase în America şi aici s-a alăturat, fiind un trăgător excepţional, unei obşti de vînători de animale cu blană. Banii cîştigaţi îi trimitea întotdeauna părinţilor şi, după ce aceştia au murit, fratelui său, căruia aceste mandate i-au ajutat să-şi închege o afacere. Sumele deveneau din ce în ce mai mari, scrisorile lui mai explicite. Legase prietenie cu o căpetenie de indieni cu numele de Intşu tşuna, pe ce cale...

— *Intşu tşuna ?* strigă Peter Polter. *Mille tonnerres, sacré de Trekschuit*[1], acesta este căpetenia apaşilor, pe care l-am întîlnit la Deadly-Gun cînd navigam spre Vest ca să văd şi eu o dată bătrîna prerie despre care tot auzisem vorbindu-se.

— Deadly-Gun ? întrebă Thieme mirat. Îl cunoaşteţi ?

— Cum să nu-l cunosc ! Se înţelege că-l cunosc. Pe el şi pe Dick Hammerdull şi Pitt Holbers şi Ben Cunning şi pe toţi cei care stau acolo, în *Hide-spot*, ca marinarul în cabina sa !

— Ce întîlnire ! Deadly-Gun, acesta este numele pe care îl poartă aici, în America, unchiul meu, datorită priceperii cu care ştie să-şi folosească puşca.

— Unchiul dumneavoastră ? *Cheer-up*[2], tinere, întinde-mi cele zece degete, că trebuie să ţi le strîng puţin ! Mamă Dodd, mai adu cîteva picături din apa asta excelentă, pentru că atunci cînd Peter Polter se bucură, trebuie să dea ceva pe gît !

— La ce vă referiţi adineauri cînd vorbeaţi de *Hide-spot* ?

— Este vorba de o ascunzătoare, pe care şi-au găsit-o bătrînii *swalkeri*, în care eşti tot atît de în siguranţă ca în sînul lui Avraam.

— Şi ştiţi cumva unde se găseşte ?

— Mda, asta e o treabă urîtă ! Un drum ca ăsta nu poate fi descris, dar dacă te pricepi să ţii o rută corectă, atunci poţi să ancorezi cu bine acolo.

- Bine, vom mai vorbi noi despre asta. Ce noroc că v-am întîlnit pe dumneavoastră aici ! Dar să mă întorc la relatarea mea. Acest Intşu tşuna i-a arătat unchiului meu un loc în munţi, unde poate fi găsit mult aur, aşa încît, cum vă spuneam, sumele trimise de el erau din ce în ce mai mari. Negoţul nostru a primit, datorită acestor subvenţii, o extindere enormă. Cu puţin timp înainte de a fi fost omorît tatăl meu, a sosit o scrisoare de la unchiul meu, în care mă invita să-i fac o vizită. Îi era dor să-şi revadă o rudă, el fiind prea obişnuit cu viaţa în Vest pentru a-l mai putea părăsi. Pe de altă parte eu, scria el, am ajuns la o vîrstă care-mi permite să întreprind o asemenea călătorie. Cu această ocazie o să-mi înmîneze o mare sumă de bani. Drumul

[1]Mii de tunete, al naibii... (fr., n.t.).
[2]Noroc ! (engl., n.t.).

pînă la el ducea pe Arkansas în sus, pînă dincolo de Fort Gibson, unde, la un anume Winklay...

— Master Winklay, irlandezul? Ei, şi pe acela îl cunosc. E o figură a draculuĭ de plicticoasă şi are cel mai prost tutun de mestecat pe care l-am întîlnit vreodată pe mare ori pe uscat, spuse cîrmaciul.

— Deci aşa, acolo trebuie să întreb de Deadly-Gun.

— Master Thieme, de ce mai staţionaţi aici pe chei şi nu v-aţi luat încă zborul spre bătrînul Arkansas?

— Păi... da, aici iar ajung la vicontele de Brétigny. Acesta m-a întrebat dacă unchiul meu mă cunoaşte personal sau dacă mă pot legitima în vreun fel în faţa lui. I-am răspuns că am documente eliberate de poliţie şi scrisorile unchiului meu, pe care le aveam asupra mea. Abia mai tîrziu mi-am dat seama că el a adus vorba despre familia mea pentru a se documenta cît mai bine şi a trage foloase din cele auzite. A doua zi, în timpul unei plimbări, cei doi m-au atacat mişeleşte şi mi-au furat toate actele, banii şi tot ce mai aveam de valoare. Am zăcut mult ca urmare a rănilor pricinuite şi abia acum am ajuns în stare să-mi pot relua planurile de călătorie.

— Aţi făcut, desigur, o reclamaţie? întrebă Treskow.

— Bineînţeles, dar numai după cîteva zile şi fără nici un rezultat. Toţi banii îi purtam asupra mea şi mă aflu acum fără nici un fel de mijloace, şi dacă buna noastră mamă Dodd nu ar fi fost...

— Stop, Mister Thieme! îl întrerupse patroana. Să ştiţi că veţi avea tot ce aveţi nevoie. Să nu vă faceţi griji în privinţa asta!

— Este, aşadar, cert, spuse Treskow, că aşa-zisul viconte a pus mîna pe hîrtiile şi documentele dumneavoastră. Ca urmare nutreşte şi intenţia de a se duce în Vest ca să se prezinte unchiului dumneavoastră drept nepotul lui. Aceasta, precum şi faptul că ticăloşii sînt acum numai doi şi nu trei la număr, mă face să ghicesc cîte ceva. Unde se află oare prada, suma imensă pe care au furat-o de la tatăl dumneavoastră? Cheltuită, risipită, o asemenea avere nu putea fi într-un timp atît de scurt. Pierdută? Foarte puţin probabil. Ascunsă? Nu prea e de crezut. Dar unde

o fi cel de-al treilea complice, cavalerul de Saccard sau Marc Létrier ? Unul din aceşti doi trebuie să se fi despărţit de ceilalţi. Oricum ar fi, însă, următorul nostru drum duce pe Arkansas în sus, la acel *Hide-spot* despre care ne-a vorbit cîrmaciul. Sînt convins că pe doi dintre criminali îi vom găsi acolo. Mister Thieme, vreţi să ne însoţiţi ?

— Din toată inima ! răspunse cel întrebat, respirînd uşurat. Ceva mai bun nici nu mi s-ar fi putut întîmpla. Mamă Dodd, care este calea cea mai rapidă de a ajunge în Vest ? Ce credeţi că e mai bine să folosim, trenul sau vaporul ?

— *Yes, my dear*[1], cu trenul ajungeţi mai repede decît cu vaporul. Dar acum prin statele Uniunii se călătoreşte tare incomod din cauza numeroaselor transporturi de trupe înspre sud. În schimb pe mare, spre New Orleans nu aveţi să vă temeţi de nici o încurcătură. Noaptea asta ridică ancora vasul cu aburi „Leviathan". Căpitanul mai are treburi pe uscat şi e sigur că va veni şi pe aici ca să-i spună mamei Dodd un *farewell*[2]. Este un ofiţer capabil, iar vaporul său este solid. O navă de război, desigur, nu transportă călători, dar cuvîntul meu valorează ceva şi eu am să vorbesc cu căpitanul.

— Te rog să faci asta pentru mine, mamă Dodd !

— Cu plăcere. Deşi mi-ar face şi mai mare plăcere să vă mai reţin la mine. Dar sper că nu mă ocoliţi la întoarcere. Tare aş vrea să ştiu cum s-au desfăşurat lucrurile.

— *Silance* [3], mamă curiozitate ! spuse Peter Polter. Am să-ţi povestesc punct cu punct, filă cu filă, dacă ne vom întoarce, căci... cine ştie...

— Dumneata, Peter ? Vrei să mergi şi dumneata ?

Bătrînul cîrmaci deschise o gură mare şi se holbă la patroană.

— *'Sdeath*[4], şalupă bătrînă, dar ce să fac ? Poate să mă conserv aici şi să aştept liniştit pînă cînd dragul meu domn poliţist, împreună cu Master Thieme, vor fi mîncaţi de rechini sau traşi în suliţă de indieni ? Cine atunci să le arate drumul spre Master

[1]Da, dragul meu (engl., n.t.).
[2]Adio (engl., n.t.).
[3]Tăcere (fr., n.t.).
[4]Pe dracu' (engl., n.t.).

Winklay şi la *Hide-spot*, dacă nu cîrmaciul Peter Polter din Langendorf? Nu, nu, eu voi fi cu ei pe bord!

Buna femeie era adînc impresionată că-l va pierde atît de curînd, dar trebui să se arate înţelegătoare.

Conversaţia se purta acum mai mult asupra amănuntelor şi aspectelor colaterale ale întîmplărilor care îi aduseseră laolaltă pe cei trei oameni. Clienţii se tot adunau în încăpere şi pînă la urmă sosi şi comandantul „Leviathan"-ului. Mama Dodd se ţinu de cuvînt şi vorbi cu el. La rugăminţile ei acesta se arătă gata, contrar uzanţelor, să-i ia la bord pe cei trei pînă la New Orleans.

Trebuiră să se pregătească de îndată, deoarece nu era timp de pierdut, aşa că după ce şi-au luat un călduros rămas bun de la patroană, l-au însoţit pe căpitan la bordul navei. Încă înainte de ivirea zorilor vaporul cu aburi părăsi portul şi se avîntă pe mare.

5. BEN CUNNING

Călătoria a decurs repede şi fără incidente. Sosiţi la New Orleans, vechea capitală a Sudului, călătorii au găsit aici o atmosferă înăbuşitoare. Agitaţia, cît şi entuziasmul care întovărăşiseră intrarea statelor sudiste în războiul civil trecuseră şi populaţia dorea o cît mai grabnică încheiere a păcii.

Treskow şi Thieme şi-au schimbat îmbrăcămintea, adoptînd ţinuta *trapperilor*, în vreme ce Polter se îndurase să se despartă de straiele lui. Apoi, după ce se îngrijiră să facă rost de armele necesare, se îmbarcară pe primul vapor care urca pe Mississippi şi care-i duse pînă la confluenţa acestuia cu Arkansasul.

Mississippi era de cîtăva vreme din nou în stăpînirea Uniunii, aşa că toată călătoria în susul fluviului s-a desfăşurat fără întîmplări deosebite. Pe Arkansas au navigat cu un vas de tonaj mai redus, pînă la Fort Gibson, unde şi-au cumpărat trei cai de nădejde şi şi-au umplut raniţele cu o cantitate considerabilă de muniţie şi cele necesare gurii. De aici porniră călare şi merseră mai multe zile de-a lungul fluviului, pînă ce ajunseră la mica aşezare unde Master Winklay îşi avea *Store and boarding-house*-ul[1] său.

Treskow şi Thieme călăreau binişor. În schimb, cu Peter Polter lucrurile stăteau altfel. El şedea în şa într-o poziţie ce nu putea fi descrisă, cu genunchii la gură, de parcă animalul călărit şi-ar fi croit drum printr-un mîl care îi ajungea pînă la dîrlogi. Şi tocmai lui îi picase un trăpaş din Dakota destul de îndărătnic, care îi făcea multe necazuri, deşi bravul cîrmaci îşi însuşise, în

[1]Prăvălie şi pensiune (engl., n.t.).

cursul călătoriei sale precedente în prerie, atîta pricepere în ale călăritului, încît măcar să nu fie zvîrlit din şa. Voi să descalece, dar se pare că bidiviul său nu era de acord, căci se cabra, zvîrlind din toate patru copitele.

— *Have care*[1], atenţie tu, *fals racker*[2], strigă Polter supărat calului, în timp ce-i trîntea un pumn puternic între urechi. „Na-ţi una, de crezi cumva că Peter Polter este dansator pe sîrmă sau că este dispus să-şi rupă gîtul!" Bestia asta îşi zvîrle coada în sus de parcă ar fi flamura înstelată a unei corăbii cu trei catarge şi dă din urechi de parcă ar vrea să prindă cu ele crabi de mare! Dacă mi te-ai fi aflat tu între catargul din faţă şi cel din mijloc al unui transoceanic bun, ţi-aş fi arătat eu ce înseamnă un cîrmaci! *Grace à Dieu*[3], iată cabina în care a aruncat ancora Master Winklay, irlandezul. Jos de pe vergă, Peter Polter! Şi pe tine, mîrţoaga dracului, am să te leg cu cureaua de gardul ăsta ca nu cumva să te ia curentul şi să te ducă în larg! Coborîţi, Master Treskow şi domnule Thieme, am ajuns în portul cel bun.

Au descălecat cu toţii şi au priponit caii. Polter păşi, clătinîndu-se, cu picioarele crăcănate de-ai fi zis că are rău-de-mare, şi se propulsă atent, prin coridor şi uşa întredeschisă, în prăvălia irlandezului.

— *Good day*[4], bătrîne oaspete de pe Marte, îl salută el pe acesta. Adu ceva lichid, altminteri trec peste voi, într-atîta îmi e gîtlejul de uscat.

Ceilalţi doi însoţitori erau mai puţin vorbăreţi. Ei s-au aşezat la masă tăcuţi, lăsîndu-l pe tovarăşul lor să facă introducerea în discuţia pe care vroiau s-o aibă cu patronul.

— *Holà, my good haggler*[5], sper că îl mai recunoşti pe Peter Polter? întrebă acesta.

Winklay făcu o grimasă care voia să fie prietenoasă şi răspunse:

---

[1]Ai grijă (engl., n.t.).
[2]Instrument de tortură (engl., n.t.).
[3]Slavă Domnului (fr., n.t.).
[4]Bună ziua (engl., n.t.).
[5]Hei(fr., n.t.), bunul meu certăreţ (engl., n.t.).

— Vă recunosc. Nu poţi uita aşa de repede pe cineva care ştie să bea ca dumneavoastră.

— *Well done, bien*[1] ! N-aş fi crezut să ai o memorie atît de bună. Mai ţii minte întîmplarea aia cînd împreună cu Dick Hammerdull, Pitt Holbers şi încă cîţiva ne-am luat rămas bun şi a trebuit să mai aştept încă două zile ca să ne despărţim pentru că ceilalţi nu se mai puteau trezi ?

— *Yes, yes,* a fost un *drink*[2], nu glumă ; cum n-am mai văzut şi nici n-o să mai văd vreodată. Pe unde aţi hălăduit ?

— Am fost spre răsărit, pînă la Ocean, m-am mai uitat pe ici, pe colo şi acum vreau să merg pentru o săptămînă, două la bătrînul Deadly-Gun. Mai este încă disponibil bătrînul *trapper* ?

— Cred că da. Ăstuia nu-i vine de hac nici un indian, iar cei cu care s-a însoţit se ţin bine de el. Dick Hammerdull a fost aici puţin mai înainte. A fost şi Pitt lunganul. Au plecat apoi şi cred că s-au ciocnit cu indienii. Se spune că ogellallaşii au atacat un tren şi că au primit din partea lui Deadly-Gun şi Winnetou o porţie bună de plumbi.

— Winnetou ? Este şi apaşul disponibil ?

Irlandezul dădu din cap.

— Bineînţeles ! A fost chiar aici, la mine şi m-a strîns de gît de era cît pe ce să-mi dau duhul.

— *Old friend*[3], probabil că te-ai pus de-a curmezişul ?

— Cam aşa ceva. Nu-l cunoşteam şi nu voiam să-i vînd muniţie ; dar am dat, fir'ar să fie peste omul nepotrivit. Vreţi să-l vedeţi pe Ben Cunning ?

— Ben Cunning ? Este aici, la bord ?

— Cam aşa ! S-a dus numai puţin în pădure, dar are calul legat în spatele casei.

— *Lack-a-day*[4], asta se potriveşte de minune ! Cum navighează, de la sau spre colonel ?

— Da, spre colonel. A fost pentru puţină vreme aici, în Missouri, unde are rude şi se pregăteşte acum să urce din nou.

---

[1]Bine zis (engl., n.t.), bine (fr.,n.t.).
[2]Băutură (engl., n.t.).
[3]Bătrîne prieten (engl., n.t.).
[4]Ce zi ! (engl., n.t.).

— Cînd vrea să ridice ancora ?

— Cum ? Vorbeşte, domnule, ca un om cinstit ! Cine poate să înţeleagă păsărească asta a dumitale ?!

— Eşti un *dull-man*[1] ! Un prost ca la carte şi aşa o să rămîi. Cînd pleacă de aici, asta e întrebarea.

— Asta nu pot să ştiu. Dar e sigur că nu va rămîne aici o veşnicie.

— A scos şaua de pe cal ?

— Nu.

— Înseamnă că va ieşi în larg încă astăzi şi noi îl vom însoţi !

Patronul se vede că nutrea simţăminte prieteneşti faţă de ciudatul personaj, căci altfel era tăcut şi foarte reţinut. De ani de zile nu-l mai auzise nimeni lăsîndu-se antrenat într-o discuţie atît de lungă.

Acum se pregătea Treskow să pună întrebări. Băgă mîna în buzunar şi scoase de acolo o fotografie.

— Vreţi să-mi spuneţi dacă au trecut pe aici, nu de mult, doi oameni, doi germani, care se numeau Heinrich Mertens şi Peter Wolf ?

— Heinrich Mertens şi Peter Wolf ? Da, sînt gata să-mi înghit tot praful de puşcă cu iască şi cremene cu tot, dacă aceştia nu sînt cei doi *greenhorns* care vroiau să se ducă la Deadly-Gun !

— Cum arătau ?

— Verzi, foarte verzi, omule ; mai mult nu pot spune. Unul din ei, Heinrich Mertens cred că era, ne-a amuzat grozav, încercînd să-l sperie cu puşca lui de vînat ţinţari pe grăsanul de Hammerdull, dar a fost urgent pus la punct. Cred că Dick l-ar fi ospătat cu cîţiva ţoli de fier, dacă nu ar fi spus că unchiul lui este colonelul.

— I-am găsit, spuse Treskow bucuros. Încotro au plecat apoi ei doi ?

— Plecaţi cu Lunganul şi Grăsanul în prerie. Mai mult nu ştiu.

— Ia priviţi la această fotografie, Master ! Îl recunoaşte pe acest om ?

---

[1] Prost (engl.. n.t..)

— Dacă ăsta nu e Heinrich Mertens, mă puteţi pe loc da cu smoală şi tăvăli prin fulgi!

În clipa următoare, parcă străfulgerat de o idee, se dădu un pas înapoi şi întrebă pe un ton bănuitor:

— Îl căutaţi pe acest om, Sir?

— De ce mă întrebaţi?

— Mda! Pentru că un om din Vest nu are niciodată o astfel de înfăţişare, iar dumneavoastră... arătaţi aşa de curăţel încît...

— Adică, ce...

— V-aş da un sfat bun, schimbă patronul vorba.

— Ce sfat?

Ceea ce se întîmplă acum în prăvălia mea nu mă priveşte atîta timp cît nu se amestecă nimeni în treburile mele. Cu dumneavoastră am intrat în discuţie fiindcă aţi venit împreună cu Peter Polter, altminteri nu aţi fi aflat nimic de la mine. Dar nu mai arătaţi nimănui fotografia şi nu mai puneţi întrebări pînă nu veţi ajunge mai de-al preriei. Căci altfel... altfel...

— Continuaţi! Altfel?

— Altfel o să fiţi luat drept poliţist sau detectiv şi asta nu e bine. Omul din Vest nu are nevoie de nici un fel de poliţie. El îndreaptă singur ce e de îndreptat şi cine se amestecă în treburile lui riscă să facă cunoştinţă cu lama cuţitului său.

Treskow tocmai voia să-i răspundă, cînd se deschise uşa şi intră un om, la a cărui vedere Peter Polter sări în picioare, făcîndu-i o primire zgomotoasă.

— Ben Cunning, bătrîne *swalker*, eşti chiar tu în carne şi oase? Vino aici şi soarbe un pahar. Ştiu cu precizie că gîtlejul tău delicat este o pîlnie a dracului de largă.

Respectivul era un omuleţ mărunţel, pe corpul căruia dacă puteai găsi o jumătate de *livră*[1] de carne. El se uită uimit la cel care i se adresase, în timp ce pe faţa sa mică cît un pumn se încreţeau o mie de riduri surîzătoare.

— Ben Cunning? *Swalker*? Să bea? Pîlnie largă? Hi, hi, hi, unde am mai văzut eu pe individul ăsta care mi se pare atît de cunoscut?

---

[1]Măsură de greutate, folosită în ţările anglo-saxone, reprezentînd aproximativ jumătate de kilogram (n.t.).

— Unde m-ai văzut ? Aici, bineînţeles aici. Forţează-ţi puţin creieraşul !

— Aici ? Hm ! Nu pot să-mi amintesc aşa, pe loc. Am fost deseori pe aici şi cu atîţia oameni feluriţi, că nu l-aş putea recunoaşte pe fiecare în parte, dacă ar fi adunaţi la un loc. Cum sună numele tău ?

— Fir-ar să fie, băieţelul a stat şi a băut alături de mine la Master Winklay atîta, că după aceea timp de două zile n-a mai putut mişca nici măcar un deget şi acum mă întreabă cum sună numele meu ! Şi, pe deasupra, am mai şi fost cu el în munţi, unde, la Deadly...

— Stop, bătrîne ! Hihihi, acum te cunosc ! îl întrerupse omuleţul. Te numeşti Peter Folter sau Molter sau Wolter, sau...

— Polter, Peter Polter, cîrmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow", dacă vrei să reţii acest amănunt. După aceea am devenit vestman şi sînt...

— Ştiu, ştiu ! Ai fost la noi şi ai băut cu mine de gît pînă am căzut beat mort. Hihihi, ai un gîtlej cum n-am mai văzut altul şi poţi bea cît... însuşi bătrînul părinte Mississippi. Unde ai ajuns după aceea şi unde vrei să ajungi acum ?

— Am umblat puţin prin lume, iar acum vreau să mai trec şi pe la voi, dacă nu ai nimic împotrivă.

— La noi ? Pentru ce ?

— Aceşti gentlemeni au ceva de vorbit cu căpitanul sau colonelul vostru. Îl putem găsi şi pe el acolo ?

— Bănuiesc că da. Cînd vreţi să plecaţi de aici ?

— Cît se poate de repede. Ne însoţeşti ?

— Aş vrea, dacă nu mă faceţi să aştept prea mult.

— Dinspre partea noastră cu cît plecăm mai repede, cu atît mai bine. Mănîncă şi bea, bătrîne, şi pe urmă pornim.

Drumul pe care apucară era exact acelaşi pe care trecuseră cu cîteva zile mai înainte Dick Hammerdull şi însoţitorii săi, deşi urmele nu mai puteau fi recunoscute.

Peter Polter, cîrmaciul, mai trecuse călare pe acest drum, dar nu-şi mai putea aminti exact ruta. Ben Cunning se dovedi, însă, a fi o călăuză excelentă. Omuleţul acesta, atît de firav şi sfrijit,

vădea o minte ascuţită, cunoaşterea perfectă a locurilor, o rezistenţă şi o mobilitate care le cuceri pe deplin încrederea.

Se grăbeau cît puteau, dar Thieme şi Treskow nu prea erau buni călăreţi, iar cîrmaciului numai necazuri îi făcea trăpaşul său de Dakota. Călătoria dura deja de cîteva zile cînd au ajuns la calea ferată, în punctul unde avusese loc atacul ogellallaşilor. Era dis-de-dimineaţă cînd Ben Cunning îşi opri brusc calul şi privi cu atenţie în zare.

— Ia priviţi, domnilor! strigă el cu braţul îndreptat înainte. Priviţi colo, în văzduh şi apoi spre pămînt. Acolo, sus, zboară vulturii negri, iar jos mişună coioţii[1], în apropierea şinelor. Acolo a căpătat careva împunsătura de graţie sau ultimul glonţ. Să sperăm că nu era un alb, ci vreunul cu pielea arămie, hihihi. Vreţi să vedem mai de-aproape?

Cei patru călăreţi îşi mînară caii în trap pînă la locul unde se dăduse bătălia. Cadavrele celor căzuţi, devorate în parte de vulturi şi de lupi, mai zăceau acolo unde se prăbuşiseră. Trenurile trecuseră pe acolo fără ca cei ce călătoreau în ele să le acorde vreo atenţie. Cunning cerceta cu luare-aminte fiecc amănunt.

— *Lack-a-day*, spuse el în sfîrşit; aici a avut loc o bătălie straşnică. Vedeţi şinele astea? Au fost reparate. Ticăloşii de indieni au vrut să jefuiască trenul, dar au fost împiedicaţi de albi. De ogellallaşi e vorba, se vede după tatuajele lor. Şi aceste ţeste zdrobite — o asemenea lovitură putea s-o dea numai colonelul, Deadly-Gun. Dick Hammerdull a fost şi el aici, precum şi Pitt Holbers. Aici au stat ei, ca de obicei, spate în spate. Se vede după urmele picioarelor lor, care sînt adînc întipărite în pămînt. Acolo a ars un foc, dincolo şi-au priponit indienii caii, vedeţi găurile în pămînt? Şi aici, veniţi încoace, de aici duc urmele albilor mai departe. Să le urmăm şi noi!

După două ceasuri au ajuns într-adevăr la tabăra albilor, pe care Ben Cunning a supus-o unei minuţioase examinări. Deodată se auzi strigătul său:

[1] Lupii preriilor (n.t.).

— Ia uitaţi-vă, aici doi oameni au fugit şi au fost urmăriţi. Îşi trase calul după el şi cercetă urmele pe care le lăsaseră pe pămîntul umed Heinrich Mertens şi Peter Wolf în timpul fugii lor, şi care mai puteau fi recunoscute.

— Ei, aici s-a terminat, aici au fost prinşi cu lasso-ul şi, domnilor ! Au fost doi albi, dar care nu erau urmăriţi de pieile-roşii, ci de trei albi şi un indian. Hihihi ! Aceste urme de picioare le cunosc. Îl las pe primul *grizzly*[1] întîlnit în cale să-mi sfarme ţeasta dacă aici nu au fost colonelul, cu Dick Hammerdull şi Pitt Holbers şi... şi..., chiar aşa, nimeni altul decît Winnetou, apaşul !

Ceilalţi rămaseră uluiţi de agerimea şi siguranţa cu care micul vînător trăsese aceste concluzii, cercetînd urmele încîlcite şi şterse unele de altele în mai multe rînduri.

— Au fost doi albi care erau urmăriţi de ceilalţi ? întrebă crispat Treskow.

— Doi albi, Sir, asta e sigur, căci urmele duc aici, unde au stat, cu picioarele îndreptate în afară, în timp ce pieile-roşii calcă cu vîrfurile înspre interior. Au înnoptat tot aici. Cred că dimineaţa cei doi au fost legaţi pe cai, fiindcă de aici caii au pornit pereche, unul lîngă altul. Cei ce i-au prins au luat caii de căpăstru.

Deşi presupunerile emise de Treskow se apropiau simţitor de realitate, nici unul din cei patru călători nu puteau să-şi explice corect întîmplările. Fiecare îşi dădu cu părca în fel şi chip, pînă ce Ben Cunning puse capăt diferitelor interpretări, spunînd :

— Au luat direcţia spre *Hide-spot* şi pariez că indienii s-au adunat din nou şi-i urmăresc. Cel mai bun lucru, domnilor, e să rămînem pe urmele lor !

Ceilalţi trei fură de acord cu propunerea călăuzei lor şi porniră în trap în urma lui Ben.

— *Behold* [2], strigă acesta după ce călăriseră abia o jumătate de ceas. Nu am avut eu dreptate ? Aici sînt urmele a două cete de oameni care veneau, unii din dreapta şi alţii din stînga. Au călărit făcînd înconjurul locului unde s-a dat lupta, ca să găsească

[1] Specie de urs cu blană cafenie, mare şi deosebit de agresiv, răspîndită în America de Nord, din Alaska pînă în Mexic (n.t.).

[2] Luaţi aminte ! (engl., n.t.).

direcţia în care au luat-o albii şi aici s-au unit şi au pornit împreună în urmărirea lor. Nisipul păstrează multă vreme urmele, aşa că bănuiesc că au un avans de mai multe zile. Caii noştri, însă, sînt buni, iar ei au răniţi cu ei, ceea ce nu le îngăduie să călărească prea iute. Îi ajungem din urmă încă înainte ca ei să dea de tabăra lui Deadly-Gun.

Porniră înainte, călărind, nu ceasuri, ci zile întregi; şi tot călăuzindu-se după urmele găsite, băgau de seamă că acestea erau din ce în ce mai vizibile, mai proaspete. Ele se pierdeau doar acolo unde dădeau de pietre sau de iarbă moale. Dar Ben Cunning le regăsea în cele din urmă. Aşa au ajuns ei în regiunea unde apele Arkansasului descriu un arc de cerc larg, ocolind munţii Smoky şi unde nenumăratc riuleţe îi vin în întîmpinare. Preria vastă trecea tot mai mult de la întinse tufărişuri la păduri seculare cu arbori înalţi. Ben Cunning devenea din ce în ce mai prevăzător, căci urmele se arătau a fi tot mai proaspete şi din spatele oricărui arbore putea să se ivească un indian. Brusc, călăuza micului grup de călăreţi se opri şi începu să cerceteze cu multă luare-aminte pămîntul acoperit de muşchi catifelat.

— Aici, spuse el, urmele albilor ies din pădure. S-au întîlnit cu indienii fără să fi avut loc o luptă. Uitaţi-vă aici, în acest cerc au stat faţă-n faţă cei doi conducători şi au purtat tratative. Apoi pipa păcii, calumetul, a trecut din om în om. Vedeţi aici, bucăţica asta de iască pe jumătate arsă? Oricum, este o ceată de oameni familiarizaţi cu pădurea, care s-au unit aici cu pieile-roşii ca să descopere tabăra noastră, să o atace şi să-şi împartă prada.

— *Mille tonnerres*![1] exclamă Peter Polter; ce-o să mai intru cu pumnii ăştia ai mei zdraveni în ei, încît albii o să devină roşii şi roşii — albi, de frică! Dacă auzul nu mă înşală, atunci nu mai avem mult de navigat pînă să aruncăm ancora în tabără. Dar ce facem acolo cu vehiculele noastre cu patru picioare? Sînt sătul de al meu pînă-n gît. Mă scutură şi mă zgîlţîie dintr-o parte într-alta de mă doare mintea şi simt cum cele două sute treizeci şi opt de oase ale mele îmi alunecă toate în jos, în cizme!

[1] Mii de tunete (fr., n.t.).

Cunning începu să rîdă la auzul acestor văicăreli ale curajosului marinar şi îi răspunse:

— Te cred, Master; de fapt stai pe cal de parcă ai fi gata să te transformi într-o clătită. Animalele oricum nu le putem lua cu noi, căci ne-ar încurca. Dar ştiu un loc unde le putem ascunde ca să nu le găsească indienii. Veniţi, domnilor!

Omuleţul o luă spre pădure. După ce străbătură cu multă trudă desişul de arbuşti, au ajuns în cele din urmă într-o poieniţă bine ascunsă privirilor, unde şi-au adăpostit caii. După aceea s-au înapoiat la locul unde părăsiseră urmele.

Au mers după ele cu mare băgare de seamă, păstrînd cuţitul de vînătoare şi puşca la îndemînă, pentru orice eventualitate.

Brusc, Cunning se opri şi le făcu semn să stea liniştiţi şi atenţi.

— Ascultaţi, oameni buni, nu vi s-a părut că se aude fornăitul unui cal?

S-au oprit şi ceilalţi, ascultînd cu încordare adînca tăcere a pădurii seculare. Dintr-o latură se auzi un nechezat uşor.

— Ori şi-au instalat tabăra acolo, ori au lăsat numai animalele în urmă, ca să poată înainta mai repede. Dobitoacele dracului, o să ne dea de gol! Trebuie să ne apropiem din direcţia opusă vîntului.

Se lăsă la pămînt şi începu să se tîrască, descriind un cerc larg. Ceilalţi îi urmară exemplul. După cîtva timp le făcu semn să aibă mare grijă să nu facă nici cel mai mic zgomot, şi le arătă prin lăstăriş direcţia unui luminiş aflat în faţa lor. Acolo păşteau vreo treizeci de cai, păziţi de doi indieni.

— Domnilor, îi vedeţi pe cei doi ticăloşi? Ce mi-aş mai încerca tăişul cuţitului pe gîtlejul lor, ca să pot goni pe urmă caii în cele patru vînturi! Dar nu se poate. Nu trebuie să ne trădăm prezenţa pentru nimic în lume. Trebuie să ajungem cît se poate de repede în apropierea lor; dar nu pe potecă, ci pe ocolite.

Omuleţul înainta prin desiş cu agilitatea şi silenţiozitatea unui şarpe. Drumul era teribil de greu. Trecură ore, seara se apropia, printre arborii înalţi întunericul se lăsa mai repede decît dincolo, în preria deschisă. Era din ce în ce mai greu să ţii

direcţia dorită. Cunning ridică capul şi adulmecă aerul, cu nările umflate.

— Miroase a foc şi fum. Şi-au făcut o tabără. Înainte, dar cu atenţie, încet, încet, pentru că acum sîntem foarte aproape de ei !

Lăstărişul se rărise, iar arborii uriaşi străpungeau înălţimile ca nişte coloane ale unei catedrale imense, alcătuind cu coroanele lor un acoperiş verde.

Cei patru urmăritori se tîrau pe burtă de la un copac la altul, căutînd acoperire în spatele trunchiurilor groase, pînă s-au convins că nu au fost observaţi şi că nu există nici un pericol în imediata lor apropiere.

Aşa au ajuns la marginea unei ripe, lungă, adîncă şi îngustă, aşa cum pot fi adesea găsite în stufoasele păduri seculare. Cunning se apropie cu băgare de seamă şi se aplecă peste marginea ripei. Exact sub el, la o adîncime de vreo cincisprezece metri, ardea un foc în jurul căruia stăteau vreo treizeci de indieni şi nişte albi, în timp ce mai departe, într-o margine, puteau fi zăriţi cîţiva oameni legaţi de mîini şi de picioare.

— *At length*[1], am dat de ei ! exclamă omuleţul. Şi ei nici nu bănuiesc că de aici, de sus, pot fi atît de bine observaţi, hihihi ! Dar cine or fi cei trei de colo ? Apropiaţi-vă puţin, domnilor, de tufişurile alea de ferigi, de acolo le puteţi deosebi feţele !

Ferigile dese se întindeau pînă spre marginea ripei şi le îngăduiau să stea atît de bine ascunşi, că era imposibil să fie văzuţi.

— Fir'ar să fie ! şuşoti Cunning în clipa cînd privi din nou în jos. Este colonelul, cu Pitt Holbers şi Dick Hammerdull, pe care i-au atacat şi i-au capturat !

— Colonelul ? întrebă cîrmaciul, strecurîndu-şi capul printre frunzele de ferigă. *Heavens !*[2] *vraiment* — într-adevăr ! Să sări jos, să pun pumnii mei în funcţiune şi să-i scot din bucluc, Ben ?

— Mai aşteaptă puţin, bătrîne ; să vedem mai întîi ce se întîmplă aici. Nu vezi că nemernicii s-au strîns să ţină sfat cu privire la soarta captivilor ? Uite colo, la vînătorul ăla cu barbă

[1] În sfîrşit (engl., n.t.).
[2] Cerule !(engl., n.t.).

neagră, e căpetenia lor; ogellallaşii i se supun lui; se vede treaba că mai-marele lor a pierit acolo, lîngă calea ferată. Priviţi! Acum au terminat şi căpetenia lor s-a ridicat în picioare.

Aşa era, cum spunea Cunning. Unul dintre vînătorii albi, care după toate aparenţele făcea pe şeful, se sculase de lîngă foc şi se îndrepta spre prizonieri. Le desfăcu legăturile de la picioare şi le făcu semn să se ridice. După care li se adresă cu un ton poruncitor:

— Sculaţi-vă în picioare şi aflaţi ce s-a hotărît cu privire la soarta voastră!

Cei trei s-au conformat ordinului.

— Dumneata eşti Deadly-Gun, conducătorul vînătorilor care-şi au tabăra ascunsă aici, în pădure?

Cel căruia i se adresase încuviinţă, dînd din cap.

— L-ai omorît pe Matto-Sih, căpetenia acestor bravi indieni?

Răspunsul fu acelaşi.

— Se spune că aţi scos din munţi şi aţi adunat mult aur în ascunzătoarea voastră. E adevărat?

— Foarte mult!

— Şi că mai aveţi în ascunzătoarea voastră mai multe mii de blănuri de biber.

— *Well,* Master. Sînteţi bine informat.

— Atunci ascultaţi ce-am să vă spun. Picile-roşii vă cer capetele. Eu li le-am promis, dar ei nu înţeleg destul de bine engleza ca să poată urmări ce spun; de aceea vreau să vă fac o propunere.

— Vorbeşte!

— Dumneata ne conduci în ascunzătoare, ne dai aurul şi picile, după care sînteţi liberi!

— Asta este tot ce vreţi de la noi?

— Totul! Hotăriţi-vă repede!

— Se pare că ştii prea puţine lucruri despre Deadly-Gun, Master, de îmi faci o asemenea propunere prostească. V-aţi întovărăşit cu nişte indieni ticăloşi, pe care îi întreceţi în ticăloşie, numai de dragul aurului meu. Un alb alături de picile-roşii, împotriva unor albi! Blestemat în veci să vă fie sufletul pentru această faptă netrebnică! Sau mă credeţi atît de tîmpit

încît să-mi închipui că ne veţi elibera după ce puneţi mîna pe ceea ce doriţi ?

— Eu îmi respect cuvîntul dat şi nu vă permit nici un fel de insulte !

— Asta poate s-o creadă un greenhorn, nu eu ! Ştiţi foarte bine că mi-aş folosi libertatea ca să vă pun în cătarea puştii şi să vă smulg prada. Împuşcaţi-mă dacă vă lasă inima !

Poate că Deadly-Gun ştia de ce putea să-şi permită să vorbească cu atîta curaj. În timp ce vorbea, ochii săi se ridicară spre marginea rîpei şi după o scurtă privire, care-i permisese să vadă ce era de văzut, îi coborî din nou ; dar un zîmbet aproape imperceptibil i-a fluturat o clipă pe buze.

Această privire nu a scăpat ochilor de poliţist ai lui Treskow. El se uită la rîndul său spre punctul unde se opriseră, un moment, ochii colonelului, şi avu un tresărit involuntar.

— Ia priviţi dincolo ! îi murmură el lui Ben Cunning care stătea tupilat lîngă el. Văd capul unui indian !

Cel căruia i se adresase se execută, după care îi şopti :

— *Good lack*, acesta este Winnetou, apaşul ! Mi-am închipuit că e şi el împreună cu colonelul. Dar nu a fost prins şi i-a urmărit ca să-i elibereze. Trebuie să-i fac semn.

Duse o frunză la buze şi făcu să se audă ţîrîitul unui greier american. Sunetul acesta nu avea cum să atragă atenţia inamicului, căci el poate fi adesea auzit prin preerie. Winnetou aruncă, însă, imediat o privire uimită primprejur, după care dispăru. Şi cei trei vînători captivi auziseră ţîrîitul, dar nu se trădară nici prin cea mai mică tresărire a feţei.

— Să tragem ? continuă, ridicînd din umeri, vînătorul care se pusese în fruntea indienilor atacatori. Eu trebuie să vă predau indienilor şi aceştia vă vor lega la stîlpul de tortură. Aurul şi blănurile voastre le vom obţine oricum. Numai dacă-şi bagă dracul coada n-o să reuşim să dăm de urma oamenilor voştri. Aşa că e cazul să vă vină mintea la cap şi să spuneţi da !

— Nici nu-mi trece prin gînd ! Nu primesc viaţa în dar de la un om care îşi atacă fraţii pe la spate şi-i vinde duşmanilor, de la un om care se dă drept nepotul meu, pentru ca apoi să ne atace. Eşti un ticălos, Master, ţine minte asta !

— Ţineţi-vă limba, altfel v-o scot eu cu cuţitul, înainte de a vă preda indienilor!

— Dovedeşte că eşti mai bun decît te credeam. Dă-ne armele inapoi şi lasă-ne să luptăm, trei împotriva a treizeci, dacă ai curajul!

— Nu-i nevoie, Master, scoatem sufletul din voi şi fără luptă. În ce priveşte epitetul de „ticălos", despre asta nu mai avem ce discuta! Deci, scurt şi cuprinzător: Acceptaţi sau nu oferta mea?

— Nu!

— Voi, ceilalţi, sînteţi de aceeaşi părere?

— Hm! răspunse Dick Hammerdull, cu o privire batjocoritoare licărind în ochişorii lui. Dacă acceptăm ori nu, asta rămînc cam totuna. Pentru dumneata, oricum, nu iese nimica bun din asta, poţi să mă crezi. Dacă aş avea mîinile libere şi puşca la îndemînă, te-ar lua dracu'! Tu ce crezi, Pitt Holbers, bătrîne coon?

— Dacă zici tu, Dick, că o să-l ia, răspunse Lunganul, atunci nu am nimic împotrivă!

— *Well done*, răspunse vînătorul cu ochii scînteind de furie. Atunci să vă tragă în ţeapă pieile-roşii şi să vă prăjească cum le-o plăcea!

Bărbosul se duse la indieni ca să le dea seamă de rezultatele tratativelor.

Între timp, la adăpostul tufişurilor de ferigă, se purta pe şoptite o discuţie foarte agitată.

— Deci, acela care vorbeşte acum este colonelul vostru? îl întrebă Thieme pe Ben Cunning.

— Da, Sir, unchiul dumneavoastră, dacă e adevărat ce mi-aţi povestit.

— Este, puteţi să mă credeţi. Seamănă atît de mult cu tatăl meu, că nu mai am nici o îndoială. Şi acum că, în sfîrşit, l-am găsit, este pierdut! Nu există nici o speranţă, Ben?

— Ascultaţi, Sir, dacă vă închipuiţi că mi-aş putea părăsi colonelul, atunci vă înşelaţi în privinţa mea. Pot conta pe dumneavoastră, domnilor?

Toţi dădură energic din cap a încuviinţare şi doar Peter Polter adăugă :

— Să rămîn aici, culcat şi să mor de foame ca o epavă bătrînă, dacă nu-l iau pe individul care vorbeşte cu colonelul şi nu-l fac chisăliţă între aceste zece degete. Dar, ia mai scoateţi o dată fotografia aia din raniţă, Master Detectiv. Focul luminează îndeajuns ca să aruncăm o privire pe ea. Las pe loc să-mi fie găurită chila dacă nemernicul nu are faţa celui din fotografia dumneavoastră !

— Nu am nevoie de fotografie, Peter ; el este, l-am recunoscut imediat, răspunse Treskow. Uitaţi-vă, domnule Thieme, la indivizii ăia, nu sînt Mertens şi Létrier ?

— Ei sînt ! Nu e nici o îndoială ; sîntem aşa de aproape de ţintă şi acum ne scapă !

— Asta mai rămîne de văzut, Sir, îi răspunse Cunning. Colonelul mi-a auzit semnalul şi ştie că ajutorul este pe aproape. Să aibă numai mîinile libere şi o să vedeţi ce-o să mai primească ticăloşii !

În spatele lor se auzi un fîşîit. Statura mlădioasă a apaşului apăru în mijlocul lor.

— Winnetou a auzit greierul şi a recunoscut faţa lui Ben, omul fratelui său alb. O să se strecoare pînă la rîpă şi o să-i dezlege pe prietenii săi. Atunci fraţii mei albi să sară jos, să se arunce asupra ogellallaşilor şi să-l urmeze apoi pe Deadly-Gun în *wigwamul* lui.

Pe cît de neaşteptat se ivise, pe atît de repede pieri din nou în noapte. Cu ochi vigilenţi, prietenii noştri ţineau sub observaţie tabăra şi se aţineau, pregătiţi să o asalteze.

Mertens se ridică din nou şi odată cu el toţi ceilalţi, albi şi indieni. Dar înainte să apuce să rostească vreun cuvînt, o făptură trecu ca fulgerul prin tufişurile ce înconjurau tabăra, în direcţia captivilor. Era Winnetou. Din trei tăieturi mîinile le erau liberate. Patru împuşcături se auziră venind de sus în jos şi imediat încă alte patru. Deadly-Gun nu pierdu timp ca să observe cele ce urmaseră ; el smulse *tomahawkul* celui mai apropiat dintre indieni şi se aruncă în grămada duşmanilor, surprinşi şi înspăimîntaţi de moarte.

— *Come on*[1], pe ei, pe ei! tuna vocea sa, în timp ce Winnetou îi secera alături de el pe indieni.

— Pitt Holbers, bătrîne coon, îl vezi pe individul de colo, pe cel care ţine puşca mea? strigă Dick Hammerdull triumfător. Vino, trebuie să pun mîna pe ea!

Cei doi tovarăşi nedespărţiţi se avîntară împreună pînă ce Grăsanul îşi recuceri arma sa dragă. Peter Polter, cîrmaciul, se prăbuşise ca o lavină asupra duşmanilor speriaţi. Cu braţele sale de urs, îl apucă pe conducătorul acestora de o pulpă şi de grumaz, îl ridică în aer şi-l trînti la pămînt cu o bufnitură teribilă.

— *Bounce*[2], l-am pus jos! Daţi-i înainte, fraţilor, loviţi, împungeţi, la abordaj! Aruncaţi-i peste bord, ca să se înece! Pisaţi-i pînă-şi dau sufletul! Ura! Ura!

Duşmanii erau de aproape trei ori mai numeroşi, dar din cauza surprizei pierdeau teren văzînd cu ochii. Înainte de a-şi veni în fire, jumătate din ei se aflau la pămînt. Ca şi în noaptea atacului căii ferate, *tomahawkul* lui Deadly-Gun semăna moartea printre duşmani. Winnetou nu se lăsa nici el mai prejos, iar Dick Hammerdull şi Pitt Holbers, spate-n spate, secerau neclintiţi, în chiar toiul încăierării. Cîrmaciul, ca o fiară dezlănţuită, lovea fără încetare în dreapta şi în stînga, în vreme ce micul Ben Cunning, din poziţia sa bine camuflată, la intrarea în boschete, îi întîmpina cu gloanţe pe cei care încercau să fugă.

De la începutul luptei, Treskow şi Thieme nu-i pierdeau din ochi pe Mertens şi Wolf. Treskow îşi desfăcu de la brîu o curea de rezervă şi îi făcu o buclă.

— Faceţi la fel! îl îndemnă el pe Thieme. Împuşcăturile noastre o să-i zăpăcească. Eu îl iau în primire pe viconte iar dumneata ai grijă de slugă. Înainte ca ei să se poată dezmetici le punem laţul după gît şi-i doborîm, fără cunoştinţă, la pămînt.

Propunerea poliţistului se dovedi eficientă. După o luptă scurtă atacanţii erau victorioşi. Mertens, aruncat la pămînt de cîrmaci, precum şi Wolf, fură legaţi fedeleş. Aproape toţi inamicii erau morţi, numai un alb şi cîţiva indieni au reuşit să fugă.

---

[1]Haideţi (engl., n.t.).
[2]Buf (engl., n.t.).

Deadly-Gun nu era omul care să lungească vorba ca să se lămurească cum se produsese salvarea lui miraculoasă, acum cînd se punea problema exploatării victoriei.

— Înainte, oameni buni, pe ei! strigă el. Să-i prindem! Indienii au paznici la cai, trebuie să-i dăm peste cap. Dar nu e nevoie de toată lumea. O parte din voi rămîneţi aici.

Împreună cu cîţiva inşi care îl urmară, colonelul se îndepărtă în grabă. Treskow, Thieme şi cîrmaciul rămaseră de pază lîngă prizonieri. Se aşezară. Situaţia lor nu era foarte sigură, deoarece indienii fugiţi se puteau reîntoarce şi, de la distanţă respectabilă, puteau trage în ei ca să se răzbune. Dar nu se întîmplă nimic. Încordaţi, ascultau scrutînd întunericul. Nu discerneau nimic dubios şi primul zgomot care tulbură liniştea ce se lăsase după luptă era unul îmbucurător; din boschete se auzeau trosnete de ramuri rupte: prietenii se întorceau cu caii capturaţi, după ce-i doborîseră pe paznici. Ben Cunning nu-şi uitase propriul cal şi nici pe cei ai camarazilor săi, îi adusese pe toţi cu el.

— Pitt Holbers, bătrîne coon, vezi că mi-am recăpătat iar iapa, exclamă fericit Hammerdull.

— Mda, dacă zici tu că văd, n-am nimic împotrivă, dar *by God*[1], nu a lipsit mult ca să se fi terminat cu mine şi cu tine.

— Dacă s-ar fi terminat ori nu, asta e totuna, dar eu tot aş vrea să ştiu cine sînt oamenii care, împreună cu micul Cunning ne-au... 'sdeath, nu cumva ăsta nu este altul decît al dracului ăla de cîrmaci din Germania, cel care are pumnii ăia mari şi ştie să se bată aşa de cumplit?

— Bineînţeles că eu sînt, bătrînă grămadă de slănină! Mă mai cunoşti, ai? M-am întors iar aici cu Master Treskow şi Master Thieme, pentru că...

— Master Thieme? întrebă precipitat Deadly-Gun. Ah, Peter Polter! Într-adevăr, tu eşti iarăşi! Ce cauţi iar în preric şi ce este cu Master Thieme al tău?

— Iată-l, este cel de colo, colonele, a venit împreună cu domnul Treskow ca să-şi viziteze unchiul.

— Acesta?

---

[1] Pe Dumnezeul meu (engl., n.t.).

Deadly-Gun se dădu un pas înapoi, aruncă o privire lungă, cercetătoare asupra nepotului său, îi întinse apoi ambele braţe şi strigă:

— Acesta nu este un fals, nu! Cunosc aceste trăsături! Heinrich, nepoate, fii binevenit, de o mie de ori binevenit!

Cei doi stătură mult timp îmbrăţişaţi, iar cei de faţă îi înconjurau în tăcere. Într-un tîrziu colonelul care, cînd era vorba de el, nu ştia ce-i frica, datorită prezenţei rudei sale redeveni conştient de primejdia ce-i păştea. Se desprinse din îmbrăţişare şi ordonă:

— Nu e acum momentul pentru întrebări şi răspunsuri. Sus! Spre *Hide-spot*; nu e departe. Acolo o să putem sărbători revederea şi totodată salvarea noastră, să ne îngrijim rănile.

Luară caii de căpăstru, fiecare cît de mulţi putea, ca să nu rămînă vreunul fără stăpîn. Păşeau prin întuneric, la început printre trunchiurile uriaşe, sub acoperişul des al coroanelor. Apoi ajunseră printre sfărîmături de stîncă, ce formau un adevărat labirint prin care, chiar în plină zi, nu se putea descurca decît cel care îl cunoştea bine. În sfîrşit ajunseră la un mic lac ce se scurgea într-un fel de cazan stîncos care găzduia tabăra ascunsă a obştii *trapperilor* şi căutătorilor de aur, a cărei căpetenie era colonelul. Aici ardeau mai multe focuri şi în jurul lor stăteau vestmanii care făceau parte din ceata lui Deadly-Gun.

6. CONSPIRAŢIA

Există febre a căror apariţie nu se datorează unor microbi din cei menţionaţi în agendele medicale, dar care sînt tot atît de năprasnice şi molipsitoare ca şi molimele ce se răspîndesc din om în om şi pot duce la decimarea unor întregi localităţi sau comunităţi naţionale. Ele îşi au originea în afara organismului uman, în relaţiile politice, rèligioase şi altele asemănătoare, care puṇ stăpînire pe fantezia naţiunilor. Ele contaminează pînă şi cea mai liniştită ambianţă cu tensiuni pătimaşe care izbucnesc vulcanic şi produc în jurul lor o stare de nebunie evasipalpabilă, cedînd teren numai încetul cu încetul în faţa ordinii şi normalităţii.

Asemenea febre s-au putut declanşa în toate timpurile şi locurile. Cel mai adesea ideea unui cîştig a fost aceea care a declanşat o stare de excitaţie accentuată, atît a individului, cît şi a colectivităţii. Ea a scos la iveală forţe brute capabile să promoveze şi să susţină eforturi uriaşe. Să ne gîndim, de pildă, la California ! Era un teritoriu populat cu un număr redus de locuitori, cînd un om norocos a descoperit că în rîpele şi văile riurilor ei se găseşte o bogăţie inestimabilă — aurul. Ştirea a făcut, cu viteza fulgerului, înconjurul pămîntului şi în scurtă vreme ţinutul mişuna de aventurieri veniţi de pretutindeni, care dădeau buzna să descuie Sesamul în care, de milioane de ani, zăceau nebănuite comori strălucitoare. Apărură ca din pămînt tabere de corturi şi barăci, nenumărate aşezări crescură ca ciupercile după ploaie şi, acolo unde se dovediră bine plasate, deveniră în intervale de timp incredibil de scurte, oraşe cu sute de mii de locuitori.

Unul din aceste oraşe este San Francisco, regele Ţării Aurului şi al Oceanului Pacific.

Cine stă, în zilele noastre, pe chei, în portul din Frisco şi priveşte furnicarul de oameni în continuă agitaţie, cine vede străzile lungi şi largi, pieţele imense, splendidele clădiri şi palate, în vitrinele cărora se îngrămădeşte tot ce poate face aurul şi tot ce se poate obţine cu aur, acela cu greu îşi poate închipui începuturile extrem de sărăcăcioase ale metropolei metalului lucitor.

Şi, aşa cum valurile oceanului cresc şi descresc în port, cum mulţimea de oameni, multicoloră şi pestriţă, de pe străzi, din pieţe şi clădirile publice, se împinge şi se ciocneşte fără răgaz, aşa creşte şi scade norocul oscilant, aşa împinge şi destinul neiertător mingea numită om, spre un loc aparent sigur, pentru ca, în clipa următoare, să-l coboare în abis, unde mişună „paraziţii societăţii". Cel care, pînă mai ieri, era un milionar adulat şi invidiat, se poate pomeni mîine, pornind cu tîrnăcopul, sapa şi puşca pe umăr, în căutarea aurului ca să recîştige bogăţia pierdută. Aceşti oameni, cu origini dubioase, devin peste noapte efemere stele în societate, dar strălucirea lor poate păli subit, întocmai cum se sfîrşeşte un joc aventuros al cărui rezultat depinde numai de felul în care cad zarurile.

Pe ruta de la Acapulco la San Francisco naviga o corabie cu pînze. Era un velier cu trei catarge, zvelt şi armonios construit, care sub vergă şi în spate, la pupă, purta înscris cu litere de aur numele „l'Horrible". Îmbrăcămintea echipajului vădea aparteneţa navei la marina de război a Statelor Unite deşi, după cîteva detalii de construcţie şi echipament, se putea presupune că nu a fost iniţial construită pentru acest scop.

În clipa cînd începe această poveste, comandantul ei stătea pe puntea de cart şi privea spre sarturi[1], unde era cocoţat un marinar care scruta zarea cu o lunetă.

— Ei, James, l-ai prins ? întrebă el.

— Ah, căpitane, navighează exact în dreptul lentilelor, răspunse cel întrebat, arătînd cu mîna în direcţia vîntului.

[1]Parîmă destinată să fixeze catargul în borduri (n.t.).

I se adresa comandantului cu titlul de căpitan, deşi acesta purta doar însemnele de locotenent de marină. Dar acordarea unui grad în plus nu poate supăra pe nimeni, mai cu seamă dacă cel în cauză îl şi merită.

— Ce curs ţine?

— Se ţine pe urma noastră, Master. Cred că urcă dinspre Guayaquil sau Lima; s-ar putea chiar din Valparaiso, fiindcă vine mai dinspre vest decît noi.

— Ce fel de navă e?

— Încă nu pot să spun, Sir. Să-i lăsăm să se mai apropie.

— Crezi că asta o să facă?

— Precis, căpitane!

— Nu prea-mi vine să cred, veni răspunsul. Aş fi curios să văd nava în stare să o întrecă pe „l'Horrible"!

— Mde, făcu omul, coborînd de pe sarturi. Şi adăugă, predîndu-i locotenentului luneta: cunosc una care ar reuşi.

— Care?

— „Swallow", Sir.

— Da, aceea da; dar alta nu! Dar ce să caute „Swallow" pe aici?

— Nu ştiu, căpitane, însă nava asta din spatele nostru cu siguranţă că nu transportă heringi din Boston. E un cliper mic şi rapid. Dacă ar fi mai mare ar trebui ca de la această distanţă să o vedem mai bine. Iar „Swallow" este un cliper.

— *Well*, vom vedea! hotărî locotenentul, ducîndu-se cu luneta înspre cîrmă.

— O corabie la orizont? întrebă cîrmaciul.

— Da, în spatele nostru.

— Nu vreţi să mai puneţi o pînză?

— Nu e nevoie, spuse comandantul, privind prin lunetă. Este o corabie cu pînze excepţională, o să ne ajungă din urmă.

— Eh, Sir, aş vrea s-o văd şi pe asta!

— Şi totuşi aşa va fi, sună răspunsul în care se simţea o undă de mîndrie marinărească jignită. Înaintează în forţă! Priveşte, marinare, acum cîteva minute abia puteam să-l identificăm de pe gabie, iar acum îl vedem de pe punte.

— Să mai reduc ceva din vînt?

— Nu, vreau să văd de cît timp are nevoie ca să ajungă să navigheze cot la cot cu noi. Dacă e un american, acest lucru m-ar bucura, dar dacă este un altul, mai degrabă îl dau dracului.

Nu dură mult şi vîrfurile catargelor, apoi şi corpul zvelt al navei străine putură fi văzute cu ochiul liber.

— Este un cliper cu tachelajul de goeletă, spuse marinarul ; o goeletă cu trei catarge, exact ca „l'Horrible" a noastră.

— *Yes.* O navă splendidă, pe toţi dracii ! Ia uite cum aleargă înclinată cu toate pînzele în faţa vîntului. Cel care o comandă se pare că nu se teme de un vînt mai puternic ca de obicei. Acum văd că se pregăteşte să pună velele mici, aşa că goeleta ridică cîrma şi dansează aproape numai pe pupă !

— Un tip curajos, Sir. Dar dacă vine o rafală puternică de vînt din direcţia opusă, culcă goeleta pe mare, aşa cum sînt eu marinar şi mă cheamă Perkins. Omul ăsta navighează puţin prea îndrăzneţ.

— Nu vezi că pînzele nu sînt legate, ci numai fixate ? Cum suflă un vînt mai puternic sînt lăsate libere !

— Acum ridică pavilionul. Într-adevăr e american ! Vedeţi stelele şi dungile ? De-a dreptul înghite valurile, în cinci minute va fi lîngă noi.

— Înghite valurile, da, asta e expresia cea mai potrivită. *By God !* modelul ăsta de navă are cîte şase lucarne de tunuri pe fiecare latură, un tun rotativ pe puntea de sus şi ceva asemănător în faţa cîrmei. O poţi recunoaşte acum, cîrmaciule ?

— Încă nu sînt absolut sigur ; dar dacă nu mă înşel este „Swallow". Am urcat odată pe ea la Hoboken şi am cercetat-o cu atenţie, bucată cu bucată.

— Cine o comanda pe atunci ?

— I-am uitat numele, Sir ; era un bătrîn lup de mare, cu un nas roşu-vînăt care arăta o puternică înclinaţie spre brandy. Dar pe cîrmaci l-am cunoscut bine ; se numea Peter Polter ; era originar din Germania de dincolo de Ocean şi era un tînăr umblat, pe care te puteai bizui. Aveţi acum nava destul de aproape în lunetă ?

— Da. Este într-adevăr „Swallow". Ţine cu una sau două linii mai înspre vînt, se pare că vor să ne spună ceva.

Se întoarse pe puntea de cart şi strigă:

— Măi, băieţi, la odgoane!

Băieţii săriră şi puseră mîna pe frînghii.

— Băiete, tu, de colo, ridică pavilionul!

Steagul cu stele şi dungi se ridică în aer.

— Ţineţi la capă, să încetinim!

Ordinele erau executate cu precizie.

— Comandant de tun!

Cel desemnat păşi lîngă tunul său.

— Lasă să cadă. Foc!

Pînzele căzură şi concomitent se auzi bubuitul obuzului slobozit din ţeava tunului.

— Atenţiune, marinari; lasă vîntul gol!

Cîrmaciul execută ordinul şi, în aceeaşi clipă, cu minimum de pînze pe vergi, „l'Horrible" se întoarse într-o parte pentru a o aştepta pe „Swallow".

Şi de pe bordul acesteia se auzi o bubuitură de tun. Corabia se apropia uimitor de repede, aproape în zbor. Sub verga ei îşi desfăşura aripile aurite o pasăre sculptată în lemn. Numele înscris pe pupa nu mai putea fi acum văzut. Briza uşoară umfla din plin greementul. Aplecată într-o parte, aluneca pe suprafaţa mării cu o siguranţă şi o eleganţă care făceau cinste numelui ei[1]. Vela triunghiulară a focului se afla la acelaşi nivel cu flamura de la pupă a lui „l'Horrible", cînd se auzi vocea comandantului care stătea în faţă, pe puntea goeletei.

— Ei, prieteni!

Simultan, pînzele căzură cu zgomot surd, nava urcă pe val cu partea dinainte, se ridică din poziţia înclinată, se balansă o dată, scurt, pe cealaltă parte şi se îndreptă apoi, mîndră şi puternică, peste valurile îmblînzite.

— Ahoi, ce fel de navă sînteţi? întrebă, ducînd mîna pîlnie la gură, comandantul de pe „l'Horrible". El ştia, de fapt, foarte bine ce fel de navă se afla în faţa sa, trebuia însă să se conformeze formulelor obişnuite de adresare.

[1] Swallow înseamnă rîndunică (engl.,n.t.).

— „Swallow", locotenent Walpole, din New York; direct din New Orleans, în jurul Capului Horn. Şi dumneavoastră ?

— „L'Horrible", locotenent Jenner, din Boston; pentru patrulare în aceste ape, Sir.

Îmi face plăcere, Sir. Am să vă predau ceva. Să vin cu şalupa la dumneavoastră sau îmi permiteţi să mă aşez copastie-n copastie, lîngă dumneavoastră ?

— Încercaţi, dacă credeţi că reuşiţi această manevră, locotenente !

— Ei, „Swallow" reuşeşte să facă lucruri şi mai grele !

Se răsuci şi făcu semn către ai săi. „Swallow" se întoarse uşor, descrise un arc scurt şi se aşeză atît de aproape de-a lungul celeilalte nave, că echipajul acesteia putea să apuce sarturile. O asemenea manevră, cu vîntul care bătea şi cu siguranţa cu care fusese dusă la bun sfîrşit, nu putea fi executată decît de către un om curajos şi priceput.

În timp ce navele se balansau pe o pereche de valuri vecine, Max Walpole, dintr-o săritură, se şi afla lîngă locotenentul Jenner.

— Am ordinul să vă predau, Sir, această depeşă sigilată, spuse el, în timp ce îşi dădeau mîna amical.

— A, da. Nu aţi vrea să coborîţi cu mine în cabină ? E cazul, cred, să luaţi o înghiţitură de băutură pe „l'Horrible".

— Îmi pare rău, dar nu am timp, locotenente. Dar aş putea să fac acest lucru aici, pe punte.

Jenner dădu ordinul cuvenit, după care deschise plicul.

— Ştiţi ce conţine depeşa ? întrebă el.

— Nu, dar pot să-mi închipui.

— Trebuie imediat să mă îndrept spre San Francisco, unde, de fapt, mă şi duceam. Trebuie să vă comunic lucrul acesta.

— *Well,* atunci vă rog să comunicaţi conţinutul acestei depeşe căpitanilor de nave ale Uniunii care ancorează acolo. Aţi aflat, desigur, că Sudul a pierdut partida ?

— Am auzit despre asta, deşi patrulez de puţină vreme la această latitudine. O să mai avem totuşi de furcă, nu glumă. Nu-i aşa ?

— Aşa cred şi eu, fiindcă Sudul mai este încă destul de puternic, fiind în posesia unor porturi sigure şi a unor însemnate mijloace. Lupta o să fie grea şi vor fi necesare eforturi excepţionale pentru a-i înfrînge definitiv. Sper să ne găsim, cot la cot, împotriva duşmanului.

— M-aş bucura, Master, m-aş bucura din inimă. Cu o navă ca „Swallow" îi venim de hac inamicului. Încotro vă îndreptaţi acum ?

— Tot spre San Francisco, unde voi primi noi ordine. Înainte de asta, însă, mai trebuie să patrulez pe ruta japoneză. *Farewell,* „l'Horrible" !

— *Farewell,* „Swallow" !

Cei doi comandanţi îşi goliră paharele, apoi Walpole sări înapoi pe puntea navei sale. „Swallow" se îndepărtă de „l'Horrible", ridică din nou pînzele, luă vîntul din plin şi zbură, în uralele puternice ale celor două echipaje. Pe cît de repede se ivise dinspre sud-vest, pe atît de iute se topi corabia în orizontul vestic, înroşit de soarele ce apunea ; de parcă o zînă fermecată ieşise din valuri ca să salute nava singuratică, apoi se întorsese în împărăţia ei umedă şi misterioasă.

Şi „l'Horrible" îşi ridicase acum toate pînzele ca să-şi reia, cu viteză sporită, călătoria întreruptă. După cîteva zile de navigaţie, numărul corăbiilor pe care le întîlnea pe ruta sa era tot mai mare. În cele din urmă coborî ancora în rada „regelui aurului".

Odată ajunşi aici, Jenner lăsă treburile legate de poliţie şi de administraţia portuară în seama cîrmaciului său şi se duse de îndată la bordul unui crucişător ancorat alături de „l'Horrible". Căpitanului acestuia îi era destinată una din depeşele ce-i fuseseră încredinţate. Celelalte nave care i-au fost indicate trebuia mai întîi să le caute sau se aflau pe mare, în scurte misiuni.

Căpitanul recepţionă depeşa şi-l conduse în cabina sa, unde stătură la nişte taclale marinăreşti.

— Va fi nevoie să mai rămîneţi un timp aici, îşi dădu cu părerea căpitanul crucişătorului, la despărţire. Aveţi cunoştinţe în oraş ?

— Din păcate, nu. O să trebuiască să mă mulţumesc cu restaurantele şi hotelurile de pe aici.

— Atunci, permiteţi-mi să vă pun la dispoziţie relaţiile mele.

— Primesc cu plăcere şi recunoştinţă.

— Cunosc, de pildă, o distinsă doamnă, care a închiriat un etaj întreg al uneia din cele mai elegante clădiri din oraş. Este văduva unui plantator din Martinica. Se numeşte doamna de Boulettre şi face parte dintre acele femei care rămîn veşnic tinere şi a căror vîrstă nu poate fi precizată niciodată, fiindcă educaţia aleasă, spiritul viu şi amabilitatea desăvîrşită anulează efectul anilor. Ţine casă mare şi pare să fie inepuizabil de bogată. Primeşte oaspeţi numai din aristocraţia spiritului, a banului şi a puterii politice. Este deosebit de simpatică. A întreprins lungi călătorii pe mare şi şi-a însuşit cunoştinţe privind profesia noastră, pentru care ar putea s-o invidieze şi un veritabil lup de mare.

— Atunci sînt chiar curios să-i fac cunoştinţa.

— Am să vă ofer chiar azi prilejul. Sînt invitat la dînsa astă-seară; vreţi să mă însoţiţi?

— Desigur, căpitane.

— Bine. Am să vă prezint şi după aceea o să vedeţi că vă veţi simţi la fel de degajat ca şi la bordul navei dumneavoastră. De altfel, trebuie să vă spun că este o navă splendidă, locotenente, şi vă felicit sincer pentru că aţi primit comanda ei. Manevra de acostare a fost perfectă şi s-a desfăşurat cu mare precizie, lăsarea ancorei şi coborîrea pînzelor executîndu-se într-o clipă. Înainte de a fi în posesia Statelor Unite, nava dumneavoastră nu a aparţinut englezilor?

— Ba da. Acum cîtăva vreme era cea mai temută corabie de piraţi între Groenlanda şi cele două capuri sudice. Nu aţi auzit niciodată de căpitanul Caiman?

— Cum să nu fi auzit? Poate chiar mai mult decît dumneavoastră. Numai că nu mi-am dat seama imediat de unde îmi este cunoscut numele de „l'Horrible". Acum însă îmi aduc aminte. Nava a fost surprinsă cu un transport de sclavi negri şi, pe acest temei, capturată. Echipajul a fost spînzurat de vergi, iar căpitanul Caiman... de fapt, ce s-a întîmplat cu el?

— Nu era la bord, cel puţin aşa s-a spus. De atunci nu s-a mai auzit nimic despre acest pirat. Ori întîmplarea i-a fost învăţătură de minte, ori a fost totuşi la bord şi a fost ucis în timpul luptei sau spînzurat ca şi ceilalţi membri de rînd ai echipajului.

— Ar fi meritat-o! Atunci, pe diseară la doamna Boulettre. Să vin să vă iau, locotenente?

— Îmi faceţi o deosebită onoare.

— Ei, o să vă rog numai să-mi îngăduiţi să vizitez mai în amănunt nava dumneavoastră, înainte de a vîsli spre ţărm.

În timpul cînd cei doi comandanţi purtau această conversaţie, de-a lungul cheiului trecea agale un bărbat, cu aerul unui om care dispune cum îi place de timpul său. Era de statură mijlocie, zvelt şi era îmbrăcat ca un *digger* carevinedirectdinminăcu intenţia să se vînture puţin prin oraş şi să se odihnească după munca obositoare a profesiei sale. O pălărie cu boruri largi, cam mototolită, îi ascundea trăsăturile, fără însă să poată masca cicatricea mare, urîtă, care-i brăzda faţa de la ureche pînă la nas, de-a curmezişul obrazului.

Cine-l privea îşi întorcea cu groază ochii de la această înfăţişare oribilă. Omul era conştient de impresia pe care o făcea, dar nu părea afectat, iar calmul său aparent nu era tulburat de exclamaţiile ocazionale pe care le stîrnea chipul său.

La un moment dat se opri şi privi spre chei.

— A mai ancorat unul, murmură el. O corabie cu pînze, deloc rău construită, după cît se pare. Numai dacă... Se opri brusc din monologul său şi-şi puse mîna pavăză deasupra ochilor pentru a vedea mai bine. *„Sacré nom de Dieu"* ...astae,da,asta e „l'Horrible"! În sfîrşit o revăd din nou şi... totuşi, se află prea departe de ţărm şi s-ar putea să mă înşel. Trebuie să mă conving!

Coborî cîteva trepte în faţa cărora staţionau mai multe bărci şi sări într-una din ele.

— Încotro? întrebă proprietarul care stătea întins la soare pe bancheta din dreptul vîslelor.

Clientul arătă spre larg şi răspunse scurt: La plimbare.

---

[1]Căutător de aur (engl.. n.t.).

[2]Fir-ar să fie! (fr., n.t.).

— Cît timp ?

— Cît mi-o plăcea.

— Puteţi plăti ?

Barcagiul îl cercetă pe client cu o privire nu prea încrezătoare.

— După plimbare, cu bani buni, înainte — cu pumni buni. Alege !

— Mm, mm, mîrîi proprietarul bărcii, vizibil intimidat de privirea ameninţătoare care ţîşnea din ochii întunecaţi ai străinului. „Băgaţi-vă cele zece degete unde vă place, dar nu în ochii mei. Ştiţi să umblaţi cu cîrma ?"

O scurtă înclinare a capului fu singurul răspuns al străinului, după care barca fu dezlegată şi îşi căută drumul în larg prin mulţimea de ambarcaţiuni care se aflau primprejur.

Străinul se pricepea să stea la cîrmă ca oricare marinar, asta a observat barcagiul după primele vîsliturî. Dar nu lăsa să se ghicească ţinta pe care o urmărea de fapt ; a înconjurat, descriind un cerc larg, crucişătorul şi „l'Horrible" ; apoi a condus ambarcaţiunea înapoi, la locul de unde o luase. Plăti într-un fel pe care nu ţi l-ai fi putut închipui, judecînd după înfăţişarea sa.

— Ea este, oftă el uşurat, în timp ce urca treptele. Acum trebuie să dispară fără urmă şi cît mai repede doamna de Boulettre, ca şi atunci Miss Amiral.

Şi acum, la taverna !

Îşi îndreptă paşii spre un cartier al oraşului, unde indivizii cei mai sordizi duc o viaţă de mizerie şi adeseori de crimă. Între timp trebui să treacă printr-un labirint de ulicioare şi străzi, străjuite de case ce cu greu justificau un astfel de nume. Cartierul pustiu pe care îl străbătea, plin de gropi şi hîrtoape, constituia o zonă în care puteai să-ţi frîngi uşor gîtul, mai ales în timpul nopţii, iar colibele, barăcile şi corturile care îl populau îl făceau să semene mai degrabă cu un sălaş de ţigani decît cu un sector al unei administraţii orăşeneşti ordonate, în care braţul puternic al poliţiei elimină orice element dăunător sau dubios, ori măcar îşi îndeplineşte obligaţia de a-l ţine sub o strictă observaţie.

În cele din urmă omul nostru se opri în faţa unei clădiri lunguieţe, ridicată din scînduri şi deasupra intrării căreia se afla

o inscripţie scrisă cu creta: „Tavern of fine brandy".[1] În faţa acestor cuvinte şi după ele era desenată, pe lemnăria crăpată, tot cu creta, cîte o sticlă de rachiu.

Străinul intră în tavernă.

Încăperea lungă era plină de clienţi care, după înfăţişare, nu păreau a face parte din societatea despre care se spune că este *gentlemanlike*[2]. O duhoare de alcool şi tutun te izbea, ca un pumn în piept, de cum cutezai să păşeşti înăuntru, iar zgomotul care domnea părea să iasă mai degrabă din gîtleje de animale decît de oameni.

Omul cu cicatricea nu părea să fie stingherit de aceste aspecte neplăcute. Înaintă spre tejghea şi se adresă circiumarului care trona în spatele ei:

— Tom, lunganul, este aici, Master? Cel întrebat îl scrută cu o privire bănuitoare şi-i răspunse, nu tocmai prietenos:

— De ce?

— Pentru că vreau să vorbesc cu el.

— Cine este Tom lunganul?

— Ei, asta-i! Nu te juca de-a v-aţi-ascunselea! Îl cunoşti tot atît de bine ca şi mine; el mi-a cerut să vin aici.

— Cine sînteţi?

— Asta nu te interesează, ce dracu! Nici eu nu te-am întrebat de registrul de naşteri în care numele dumitale s-ar putea să fie trecut!

— Ehei, dacă mă luaţi aşa, puteţi aştepta mult şi bine pînă să primiţi un răspuns. Mai degrabă puteţi primi un pumn, ba chiar doi.

— Despre asta mai putem sta de vorbă. Dar vreau să-ţi spun că dacă nu mă laşi să-i vorbesc, Tom lunganul o să ţi-o plătească.

— Da? Ei bine, am să mă fac că-l cunosc, mă înţelegeţi, Sir? Dacă într-adevăr v-a cerut să veniţi la el, atunci, de bună seamă, v-a spus şi un cuvînt, un cuvîntel, fără de care nu puteţi ajunge pînă la el.

— Da, asta mi-a spus. Ascultă!

---

[1]Taverna rachiului bun (engl., n.t.).

[2]Cavalerească (engl., n.t.).

Străinul se aplecă şi-i şopti cîrciumarului ceva la ureche. Acesta dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, acum pot avea încredere în dumneavoastră. Tom nu este încă aici. Este tocmai ora cînd o patrulă a poliţici dă o raită printre clienţii mei. După ce trece ea, fac un semn şi apare şi Tom. Pănă atunci, luaţi loc!

— Dar nu aici, Master. Mi-a spus Tom că aveţi o cămăruţă unde putem sta de vorbă nestingheriţi de priviri străine.

— Există aşa ceva, dar nu e pentru oricine.

— Nu e pentru oricine? Dar pentru cine e, atunci?

— Dacă e nevoie să vă spun, atunci înseamnă că sub pălăria dumneavoastră e o mare tulbureală!

— Chiar aşa de mare cum îţi închipui dumneata, nu cred că e!

Scoase o monedă de aur şi i-o împinse sub nas patronului, care o înhăţă imediat.

— Bine! Se pare că lucrurile nu stau cu dumneavoastră atît de rău pe cît mi-am închipuit. Dar ştiti că atunci cînd vrei să faci plăcere cuiva, ţii copoii la distanţă de el. Este natural, în asemenea situaţii, să primeze interesul celui pe care vrei să-l protejezi. Vreţi să beţi ceva?

— Un pahar de vin.

— Vin? Dar unde vă credeţi? Ce să fac aici cu o asemenea băutură nepricopsită? Vă aduc o sticlă de brandy, cum se cuvine şi cum e obiceiul pe aici. Poftim, iată şi un pahar. Acum aşezaţi-vă în spatele sobei de colo. Imediat lînga ea e o uşă pe care, de aici, nu o poate zări nimeni. Am s-o las întredeschisă şi cu prima ocazie, cînd nu se uită nimeni la dumneavoastră, treceţi în încăperea de dincolo de ea.

— Aşa am să fac.

— Acum nu e nimeni în cămăruţă, dar în curînd încep să vină clienţii şi vă sfătuiesc să nu-i deranjaţi. Sînt băieţi iuţi la mînie, la care vorba şi ascuţişul cuţitului nu se află departe una de alta.

Lucrurile s-au petrecut precum le-a descris patronul şi în curînd străinul şedea în cămăruţa cea dosnică. Acolo se aflau numai două mese şi poate o jumătate de duzină de scaune care

acum erau neocupate. Dar, după cum îl prevenise patronul, în curînd apărură, furişîndu-se unul după altul, oaspeţii. Felul în care intrau şi se aşezau denota faptul că erau obişnuiţi să se întîlnească aici, în intimitate. Nu se salutau şi îşi aruncau doar reciproc cîte o scurtă privire cercetătoare. Altminteri, nu-şi acordau nici un fel de atenţie, iar discuţiile se purtau pe un ton înăbuşit şi atît de nepăsător, de parcă n-ar fi fost de faţă nici un străin. Toţi păreau să fie oameni ai mării, cel puţin din caracterul discuţiilor care erau împestriţate cu termeni marinăreşti şi vădind că cei prezenţi sînt la curent cu toate întîmplările petrecute pe mare în trecutul apropiat. Se discuta, de asemenea, despre navele aflate în port sau în radă.

— Ştiţi că, întrebă unul, „l'Horrible" a ancorat ?

— O, „l'Horrible", vasul pirat de odinioară ?

— Da, comandat de locotenentul Jenner. Un vas splendid, incomparabil în ce priveşte construcţia şi echipamentul. Căpitanul Caiman a dovedit-o.

— E păcat că bietul de el a trebuit să sfîrşească în streang ! Sau poate că nu, cine ştie ? !

— Mare păcat ! Se pricepea să scoată ceva din nava aia şi din băieţii săi !

— El poate mai puţin, dar avea un meşter de vele excepţional şi care, de fapt, comanda nava.

— Am auzit şi despre asta ceva. Se pare că individul era, de fapt, femeie, un adevărat diavol. Lucrul mi se pare demn de crezare, fiindcă dacă un drac vrea să se răsfeţe, apoi îşi găseşte sălaş într-o muiere.

— Aşa e ! spuse un al treilea. Era o muiere şi i se spunea Miss Amiral, ştiu precis. Se zice că era fata unui bătrîn lup de mare, care o lua cu el în toate călătoriile sale. Datorită acestui lucru a căpătat trăsături bărbăteşti şi se simţea bine numai pe apă. Cu timpul a ajuns să se priceapă să comande o corabie mai bine decît mulţi căpitani experimentaţi. Toţi marinarii ştiu că au existat asemenea femei şi că poate mai există şi în zilele noastre. Cine vrea să ştie mai multe să-l întrebe pe Tom lunganul. El poate să spună, fiindcă ştrengarul a călătorit o dată, cred, cu

căpitanul Caiman şi cunoaşte mai bine „l'Horrible" decît vrea să recunoască.

— Tot ce se poate. Şi dacă ar fi adevărat nici nu-mi trece prin minte să i-o iau în nume de rău; pentru că viaţa de cîine pe care o duci pe o nenorocită de corabie comercială nu se compară cu cea pe care o ai pe un vas corsar de nădejde cum este „l'Horrible". Nu spun mai mult, dar voi aţi înţeles ce vreau să zic!

— Haida de! Ieşi cu ce ştii! Sau, dacă ţi-e teamă, atunci o spun eu: dacă ar mai fi trăit căpitanul Caiman şi „l'Horrible" i-ar mai aparţine, pe loc m-aş îmbarca la bordul ei! Mă auziţi? Şi cred că-mi daţi dreptate!

În acea clipă uşa se deschise din nou şi intră un om pe care toţi îl salutară ca pe o veche cunoştinţă.

— Tom lunganul! Vino aici, bătrîne *swalker*, şi fixează-te pe scaunul ăsta! Ştii că vorbeam chiar despre tine?

— Da, despre tine şi despre „l'Horrible", confirmă un altul.

— Lăsaţi-o pe „l'Horrible" acolo unde e, pe mare, bătrîni şobolani palavragii, răspunse el aşezîndu-se şi făcînd cu ochiul omului cu cicatricea, fără ca ceilalţi să bage de seamă. De ce vă interesează corabia aia?

— Pe noi nu, dar pe tine în mod sigur. Credem că tu o cunoşti mai bine decît noi; nu ai alergat cîndva pe puntea ei?

— Nu zic nici da, nici ba. Dar s-ar putea să fi fost. Sînt cîteva duzini de corăbii drăguţe pe care le-a cunoscut Tom şi cine ar putea să aibă ceva împotrivă dacă „l'Horrible" ar fi printre ele?

— Nimeni. Dar ia spune, este adevărat că maestrul de vele al corsarului era o muiere?

— Din cîte am auzit, e adevărat.

— Păi atunci trebuie să fi fost mare harababură pe corabie!

— Cum aşa?

— Păi dacă o muiere e la comanda unei nave, nu aş vrea să fiu şi eu pe acolo. Cred că tocmai asta şi nicidecum alta este pricina pentru care „l'Horrible" a fost capturată.

— Credeţi că...? se auzi vocea străinului cu cicatricea.

— Da, cred! Sau aveţi cumva ceva împotrivă?

— Nu vă priveşte dacă am ceva împotrivă. Vroiam doar să ştiu dacă aşa credeţi într-adevăr.

— Nu mă priveşte ? Cum să nu mă privească atunci cînd un străin se amestecă în vorba mea. Ţine-ţi limba, că de nu, îţi dau una peste bot de-o să-ţi aduni dinţii de pe jos.

— Chiar aşa ?

— Ce ? Cum ? Acuşi o să primeşti ce ţi se cuvine !

Dintr-un pas se afla în faţa bărbatului subţirel, mai scund cu un cap decît el. Se pregătea tocmai să-i aplice o lovitură care în mod sigur nu avea să fie ca o dezmierdare. În aceeaşi clipă, însă, fu luat pe sus şi trîntit la pămînt cu o asemenea furie, încît cu greu se putu dezmetici.

Imediat sări să răzbune ruşinoasa înfrîngere a camaradului său un altul care se afla cel mai aproape de acesta. Şi el avu aceeaşi soartă. Cu o supleţe felină, adversarul său eschivase lovitura ce-i fusese destinată, îl înşfăcase şi-l aruncase pe jos de bubui podeaua.

Tocmai voia să-l urmeze cel de-al treilea, cînd Tom lunganul se băgă între ei.

— Stop ! strigă el, prinzîndu-l de mînă şi reţinîndu-l. Nu face prostii, bătrîne ! Cu ăsta de colo nu te poţi pune şi nici alţi zece ca tine.

— Oh ! Aş vrea s-o văd şi pe-asta !

— Încearcă, dacă aşa ţi-e voia ; dar părerea mea este că-l veţi onora pe un ofiţer de pe „l'Horrible".

— De pe „l'Horrible" ?

Ceilalţi doi, care tocmai se ridicaseră de pe jos şi se pregăteau să sară din nou la bătaie, interveniră şi ei surprinşi :

— De pe care „l'Horrible" ? Cea de acum sau cea de odinioară ?

— Bineînţeles că de pe cea de odinioară. Sau vă închipuiţi cumva că un căpşor de ofiţer de marină al Statelor Unite îndrăzneşte să se arate pe aici, în cabina noastră ?

— E adevărat ?

Omul cu cicatricea încuviinţă cu o uşoară mişcare a capului, spunînd :

— S-ar putea să fie adevărat, oameni buni ! Tom lunganul mă cunoaşte de ceva mai multă vreme, de pe cînd amîndoi goneam pe aceeaşi navă şi făceam destule pozne împreună.

— Aşa ? Atunci altfel stau lucrurile ; dacă e aşa, atunci sînteţi în siguranţă la noi şi n-o să mai aveţi de-a face cu pumnii noştri.

— Eh, se auzi răspunsul dispreţuitor ; de pumnii voştri nu-mi e mie teamă, după cum aţi putut vedea. Totuşi, gîndesc că nu sînteţi oameni obişnuiţi, aşa că hai să ne împăcăm. Iată, mă aşez alături de voi şi hai s-o lăsăm baltă.

— S-o lăsaţi baltă ? Cred că cearta nu a pornit de la noi, ci de la dumneavoastră. Ca străin, n-aveaţi ce vă băga în discuţia noastră.

— Mde, s-ar putea să aveţi ceva dreptate, dar eu sînt obişnuit să-mi pun oamenii la probă înainte de a bate palma cu ei.

— Oamenii dumneavoastră ? se miră careva.

— Să-i puneţi la probă ? zise un altul.

— Să bateţi palma ? grăi cel de-al treilea.

— Da, aşa-i ! N-aţi spus adineauri că aţi vrea să fiţi pe „l'Horrible" ?

— Asta a fost, aşa, o vorbă. Vă amintiţi şi ce am mai adăugat ! Dacă şi căpitanul Caiman mai trăieşte şi dacă ar comanda-o.

— Ştiţi sigur că e mort ?

— Fir-ar să fie ! Vreţi să spuneţi cumva că mai trăieşte ?

— Trăieşte, fiţi convinşi !

— Fir-ar să fie ! Şi unde stă ascuns, ai ?

— Asta nu e treaba voastră, ci treaba mea.

— Pe „l'Horrible", oricum, nu e !

— Nu. Aici aveţi dreptate. Dar... de, dacă ar recăpăta-o.

— S-o recapete ? Ehei, Sir, asta ar fi o festă a dracului de bună din partea lui !

— Şi din partea voastră !

— A noastră ? Cum aşa ?

— Pentru că puteţi fi laolaltă, dacă vreţi ! Se auzi, spus încet şi cu precauţie.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, Master ?

— Vreau să spun cu asta că unor oameni, cărora Tom Lunganul le spune prieteni, li se poate acorda puţină încredere, sau poate că nu e aşa ?

— Pe toţi dracii, aici aveţi dreptate şi nu greşiţi deloc ! Noi sîntem întotdeauna gata să cîştigăm un ban bun sau o soldă drăguţă. Tom vă poate spune ! Recomandarea lui este valabilă pentru dumneavoastră ?

— E un lucru ca şi făcut, răspunse cel numit. Acest domn vă cunoaşte acum tot atît de bine ca şi mine, şi cu sînt cel care l-am chemat aici, ca să vă poată vedea şi cunoaşte. Şi mai ştiţi ceva ?

— Ce ?

— Am să fiu şef de echipaj pe „l'Horrible".

— Şef de echipaj ? Vrei să ne călăfătuieşti ?

— Nici nu-mi trece prin gînd ! Şi voi aţi putea găsi o slujbă bună, dacă aţi vrea !

— Şi încă cum am vrea ! Dar vasul aparţine ăstora cu vestoane albastre[1].

— Deocamdată da, dar nu pentru multă vreme, asta e sigur !

— Cum aşa ?

Tom se aplecă peste masă şi şopti :

— Pentru că o să le-o luăm !

— Fir-ar să fie, asta ar fi o cacialma cum nu s-a mai văzut. S-ar vorbi despre asta pe tot cuprinsul Americii, dar şi mai departe, dincolo de ea.

— Şi vă e teamă de asta ?

— Să ne temem ? Asta-i bună ! Ce ni se poate întîmpla ? Cînd ai sub picioare puntea unei nave ca „l'Horrible" n-ai de ce să te temi de nimeni pe lume !

— Da, şi aţi putea duce o viaţă ca Marele Mogul[2] sau cum se cheamă individul care are atîţia dolari că ar putea umple cu ei marea, dacă ar vrea să fie atît de prost ca să-i arunce pe toţi în ea. Depinde numai de voi ca s-o duceţi astfel.

— De noi ? Vorbiţi mai departe, Sir !

---

[1] Uniformele marinei militare aveau această culoare (n.t.)

[2] Marii Moguli, suveranii dinastici Timurizilor musulmani din India, care au domnit începînd cu secolul al XVI-lea e.n. (n.t.)

Străinul cu cicatricea scoase din haină un portofel, extrase din el cîteva bancnote şi-i puse fiecăruia cîte una în faţă.

— Vreţi aceste hîrtiuţe? întrebă el.

— Doar n-om fi atît de proşti să le refuzăm. Dar ce trebuie să facem pentru ele?

— Nimic, vi le fac cadou, aşa, pe gratis. Dacă însă sînteţi cei de care am nevoie, atunci puteţi avea mîine sau poimîine de cinci ori pe atît!

— În ce fel?

— Vreţi să faceţi o plimbare pînă în radă?

— De ce nu?

— Ca să le facem o vizită celor cu vestoane albastre.

— De ce nu?

— O să fie rost, cu prilejul ăsta, şi de ceva lovituri şi împunsături de cuţit.

— N-are-a face!

— Bineînţeles că după aceea rămîneţi pe navă.

— Se înţelege! Dar cine o să ne comande?

— Cine altul decît căpitanul Caiman?

— Înseamnă că mai e în viaţă?

— Mai trăieşte şi o să vă înţelegeţi bine cu el dacă o să vă faceţi treaba cum se cuvine.

— N-o să aveţi a vă plînge, Sir. Puteţi fi sigur de asta!

— Bine, atunci ascultaţi la mine!

Oamenii se strînseră în jurul lui.

— Vă cumpăraţi haine cumsecade. Nu trebuie să vă vadă nimeni aşa cum arătaţi acum.

— Se face.

— Seara nu ieşiţi nicăieri; mă aşteptaţi aici pe mine sau un alt sol.

— De acord. Pe afară copoii ne fac şi aşa destule necazuri.

— Îndată ce vă dau de ştire, veniţi împreună cu Tom la... la...locuinţa doamnei de Boulettre.

— Pe toţi dracii! Asta e o doamnă a dracului de distinsă şi de bogată. Am auzit vorbindu-se de ea. Ce avem de făcut acolo?

— Ofiţerii de pe „l'Horrible" o să fie la ea.

— Ah!

— Vreţi să vă angajaţi pe vas şi ca o să vă recomande domnilor ofiţeri aflaţi în vizită la dînsa.

— Păcatele noastre! Să ne recomande pe noi o doamnă aşa de distinsă şi bogată? Este asta o treabă înţeleaptă, Sir?

— Eu aşa zic. Oamenii îl priveau descumpăniţi, dar plini de respect.

— Înseamnă că o cunoaşteţi bine?

— Posibil! În orice caz vă veţi primi solda şi vă veţi prezenta imediat la bord.

— Cum ordonaţi dumneavoastră, Sir.

— Voi avea grijă ca ofiţerii şi echipajul să fie pe uscat. Căpitanul Caiman o să vină cu oamenii lui pe vas şi... restul nu mai e treaba mea, eu sînt numai agentul lui. Lucrurile pe care trebuie să le mai aflaţi vi le va spune Tom.

Oamenii dădură din cap aprobativ. Planul pe care li-l înfăţişase presupusul agent îi preocupa atît de mult că nu mai avură timp pentru discursuri lungi. Acesta continuă:

— Şi încă ceva: Tom este şef de echipaj şi începînd din această clipă trebuie să-i daţi ascultare în toate privinţele; aţi înţeles?

— Da, Sir.

— Fiţi ascultători şi discreţi şi veţi putea conta pe căpitan. Dar la cel mai jalnic semn de trădare sînteţi pierduţi, de asta să nu vă îndoiţi. Şi acum, pregătiţi-vă!

— Nici o grijă! Ştim ce avem de făcut; de mult ne-am dorit ceva asemănător şi pentru că s-a împlinit atît de perfect dorinţa noastră, n-o s-o compromitem.

— Aici mai aveţi ceva bani ca să vă cinstiţi. Eu trebuie acum să plec. La bună vedere!

— La bună vedere, Sir!

În timp ce oamenii se ridicaseră în picioare, stînd într-o postură respectuoasă, agentul căpitanului Caiman întinse lui Tom o mînă neglijentă, după care dispăru pe uşă.

— Pe toţi dracii, omul ăsta ştie să se bată, observă unul.

— Şi ce e important e că o face cu nişte mîini atît de delicate, adăugă un altul. Nu se vede, dar îl are pe dracu' în el.

— Aşezaţi-vă, îi întrerupse Tom. Mai am să vă comunic cîte ceva.

Oamenii se adunară la un loc şi ascultară, numai ochi şi urechi, la vorbele camaradului lor. Era un marinar experimentat şi ponderat care se pricepea să-i convingă că tocmai acum, cînd se desfăşura războiul dintre Statele din sud şi cele din nord, o corabie de corsari, condusă de un comandant bun, poate face afaceri excelente.

Saloanele doamnei de Boulettre erau în seara aceea luminate à giorno. Ele găzduiau o societate aleasă şi numeroasă. În marea sală de primire se dansa pe muzica unui pian. Pe mese se aflau gustări rafinate şi băuturi răcoritoare. Domnii mai vîrstnici se retrăseseră în încăperile alăturate, unde se purtau tot felul de discuţii sau se practicau diferite jocuri, la care se puteau pierde ori cîştiga sute de dolari.

Trebuia să recunoşti că dintre toate doamnele prezente, stăpîna casei merita să poarte coroana. Se pricepea să pronunţe fiecare cuvînt sau să facă cel mai neînsemnat gest cu atîta graţie încît oricine o privea nu putea să nu se simtă atras şi fermecat irezistibil şi pe veci.

În momentul acela tocmai se odihnea, stînd într-o poziţie degajată, pe divanul acoperit cu catifea şi îşi făcea vînt cu un evantai încrustat cu perle. Ochii ei întunecoşi erau aţintiţi cu interes vădit asupra locotenentului Jenner, care-i fusese recomandat de comandantul navei militare ce ancorase în port.

— Veniţi de la Capul Horn, locotenente ? îl întrebă ea.

— Nu direct. Patrulez de mai multă vreme în dreptul strîmtorii.

— O, e o treabă plicticoasă, nu ? N-aţi avut timp să mai faceţi o escală pe aici ?

— Din păcate, nu. Serviciul pe mare este aspru.

— Să ştiţi, domnule locotenent, că mă simt, cu toate acestea, deosebit de atrasă de viaţa pe mare.

— Ah ! Marea are ceva care atrage chiar şi femeile. Dar ceea ce se înţelege în mod obişnuit prin viaţa pe mare este prea neatractiv şi periculos ca să-mi pot închipui că o doamnă ar putea fi, în mod serios...

— Ei, îi întrerupse ea vorba. Nu orice doamnă se teme de pericole aşa cum nu toţi bărbaţii sînt nişte Hercules. Patria mea este o insulă înconjurată de apă. Am însă numeroase rude pe uscat, aşa că am umblat mult de ici, colo. Am fost adesea la New York şi Boston. Am călătorit o dată chiar şi pînă la Capul Bunei Speranţe, cu care ocazie mi-am însuşit şi cunoştinţe de navigaţie, care par atît de grele şi aride unui amator, cum susţineţi dumneavoastră. Dacă vreţi să veniţi pînă în cabinetul meu de lucru, vă pot oferi dovezi incontestabile în sprijinul afirmaţiilor mele.

— Pentru asemenea sanctuar paşii mei ar putea fi profanatori.

— Credeţi? Aici se trăieşte într-o asemenea lipsă de constrîngere şi independenţă faţă de regulile obişnuite ale societăţii, încît nu aş scandaliza pe nici unul din oaspeţii mei dacă v-aş ruga să-mi oferiţi braţul.

Doamna de Boulettre îşi puse mîna delicată pe braţul ofiţerului, şi, călăuzindu-l prin mai multe încăperi, îl conduse într-o odaie care nu prea corespundea noţiunii de cabinet de lucru. Era mică şi intimă, mobilată cu un lux căutat.

Aici ea se apropie de un birou somptuos, trase un sertar şi scoase din el o colecţie completă de hărţi marinăreşti din cele mai valoroase. Celelalte sertare conţineau toate instrumentele necesare pentru conducerea unei corăbii.

Jenner nu-şi putu ascunde admiraţia faţă de aceste comori neaşteptate. El recunoscu sincer:

— Trebuie să vă spun, doamnă, că în cabina mea nu am hărţi şi instrumente mai bune!

— S-ar putea. Nu obişnuiesc să cumpăr lucruri de duzină.

— Dar aceste obiecte nu pot fi folosite decît după o instruire şi o practică îndelungate!

— Şi credeţi că o femeie nu e în stare de un asemenea studiu?

— Nu am întîlnit nici una care să mă fi determinat să judec altfel.

— Atunci, vă rog, să mă supuneţi unui examen.

Ochii ei priveau cu bună dispoziţie trăsăturile pure ale tînărului locotenent, dar un observator atent ar fi putut discerne în ei o licărire de dispreţ şi ironie.

— Să vă supun la un examen ? rise el. Cine ar putea aici, în faţa dumneavoastră, să-şi păstreze calmul atît de necesar într-o asemenea împrejurare ! La bordul navei mele aş fi mai sigur pe mine.

— Această „l'Horrible" este o navă minunată, Sir. Cea mai grozavă din cîte cunosc. Dar ştiţi dumneavoastră că din cauza ei ar trebui să vă urăsc ?

— Să mă urîţi ? Dar de ce ?

— Pentru că la bordul ei am trăit cele mai cumplite şi mai amărîte ceasuri ale vieţii mele.

— Aţi fost pe „l'Horrible" ? întrebă el mirat.

— Da. Cunoaşteţi istoria acestei nave, vestită mai degrabă în sensul unei reputaţii proaste ?

— Da, în linii mari.

— Atunci, aţi auzit probabil despre o doamnă care se afla la bordul ei atunci cînd a fost capturată ?

— Desigur.

— Ea venise din colonia Capului cu un vas comercial care a ajuns pe mîinile căpitanului Caiman.

— Aşa se spune.

— Ei bine, acest călător eu am fost.

— Chiar dumneavoastră aţi fost ?! Dumnezeule, ce întîmplare ! Trebuie să-mi povestiţi cîndva această aventură extraordinară.

— Pot să-mi exprim o dorinţă, Sir ?

— Spuneţi, vă rog !

— Aş vrea să revăd „l'Horrible". Îmi permiteţi să mă urc la bordul ei încă o dată pentru a revedea locurile unde am pierdut atît de mult prin prezenţa mea acolo, să le... să le... absolv de păcate ?

— Bineînţeles, răspunse locotenentul, bucuros la gîndul să o conducă prin mica şi ordonata lui împărăţie.

— Şi cînd se poate acest lucru ?

— Cînd poruncîţi !

— Atunci mîine, Sir. Mîine, înainte de amiază.

— Cu plăcere, doamnă, cu mare plăcere. Păşind pe ele sfinţiţi locurile care, de fapt, reprezintă acum patria mea!

— Atunci vom găsi prilejul să organizăm şi examenul, zîmbi mucalit doamna de Boulettre. Nu doresc, însă, locotenente, ca vizita mea să vă provoace vreun neajuns. Nu sînt amiral, nici comandant de navă şi nu am nici cel mai mic drept să pretind o primire deosebită.

— Nici o grijă, doamnă! Chiar dacă aş vrea, nu mi-aş putea permite ca „l'Horrible" să vă primească în haine de paradă. Aş întîmpina unele mici greutăţi. Tocmai mîine dimineaţă părăsesc nava o parte din oamenii mei şi trebuie să mă îngrijesc de completarea echipajului angajînd noi marinari.

— Ah! Aş putea să vă fiu de ajutor în această împrejurare, Sir?

— Aş primi cu mulţumiri o asemenea amabilitate.

— Ah, nu, vă rog, mulţumiri numai eu vă datorez! Spusele dumneavoastră mi-au amintit de cîţiva oameni de ispravă care au fost în serviciul meu şi care doresc să se angajeze pe o navă bună. Sînt cu toţii marinari experimentaţi, cărora nu le pot aduce decît laude. Pot să vi-i recomand?

— Bunătatea dumneavoastră mă copleşeşte, doamnă. Sînt convins că nici unul dintre protejaţii dumneavoastră nu va fi respins.

— Vă mulţumesc. Permiteţi-mi să dau dispoziţiile cuvenite.

Graţioasa doamnă se înapoie în saloanele în care evoluau oaspeţii săi.

Jenner era vrăjit de amabilitatea acestei femei care-i arătase o asemenea prietenie. El, un om simplu, fără prea mari pretenţii în ce priveşte relaţiile sociale, marinarul lipsit complet de experienţă în privinţa femeilor şi a vieţii de societate, nu putea avea vreo bănuială. Cînd a fost anunţat că postulanţii îl aşteaptă în anticameră, oferind braţul său gazdei, se duse să-i vadă. I-a pus lui Tom — căci el era cel pe care doamna de Boulettre îl adusese, împreună cu oamenii lui din tavernă — cîteva întrebări la care răspunsurile puteau fi date cu uşurinţă. Apoi le-a dat

avansul obişnuit şi le-a pus în vedere ca a doua zi să se prezinte la bordul navei „l'Horrible".

— Ei, locotenente, îl întrebă seara, pe drumul de întoarcere, comandantul crucişătorului; ce impresie ţi-a făcut doamna de Boulettre?

— Excepţională, răspunse Jenner. Vrea să-mi facă o vizită pe „l'Horrible".

— Ah, cînd?

— Mîine dimineaţă.

— Mda, îţi doresc mult noroc, locotenente! Cred că primirea va fi cea cuvenită.

— Politicoasă, nimic mai mult!

— Să mă invit şi eu?

— Pot să vă rog, domnule căpitan?

— Nu, nu, rîse acesta. Sînt un bun camarad şi nu vreau să stau în calea fericirii dumitale, în orice caz, cu o condiţie.

— Şi anume?

— Să treci cu oaspetele dumitale un sfert de oră şi pe la mine.

— De acord!

— Ne-am înţeles, deci.

— Înţeles!

Cei doi ofiţeri se urcară în ambarcaţiunea care-i aştepta ca să-i conducă la navele lor.

A doua zi, la bordul lui „l'Horrible" era o agitaţie mai mare decît de obicei. Echipajul fusese încunoştiinţat că o doamnă doreşte să viziteze nava. Deşi ordinea şi curăţenia care domnesc în mod obişnuit pe o navă militară făceau de prisos orice pregătire în această direcţie, Jenner supuse nava sa unei examinări conştiincioase şi dădu ordine, ici şi colo, pentru a prezenta locuinţa sa plutitoare într-o lumină cît mai favorabilă.

Tocmai încheiase această activitate, cînd au apărut la bord noii marinari şi i s-au prezentat. Îi luă în primire şi dădu ordine cu privire la cazarea lor, după care nu se mai preocupă de ei. Supravegherea oamenilor nu era treaba lui, ci a şefului de echipaj.

Cînd, mai tîrziu, a apărut doamna de Boulettre, el o primi cu o deosebită politeţe.

— O navă splendidă ! remarcă ea cînd, după vizitarea navei, se întoarse împreună cu Jenner într-un loc pe punte, anume amenajat, unde bucătarul o aştepta cu cele mai alese bunătăţi.

— Trebuie să vă spun, Sir, că nava s-a schimbat foarte mult, în avantajul ei. Are o armare excepţională, aşa că, după părerea mea, a cîştigat mult în ce priveşte viteza, de cînd a trecut în stăpînirea Statelor Unite.

— Nu cunosc ce număr de noduri putea ea atinge înainte, dar mă alătur părerii dumneavoastră, dacă nu pentru altceva decît pentru a-mi face un merit din acest lucru. Administraţia Statelor Unite dispune de mai multe fonduri şi posibilităţi pentru înzestrarea unei nave decît un particular.

— După părerea mea, „l'Horrible" poate face faţă uşor comparaţiei cu oricare altă navă.

— Şi aici sînt de acord cu dumneavoastră, deşi cunosc o excepţie. Ce-i drept, doar o singură excepţie.

— Şi care ar fi asta ?

— Nava „Swallow", comandată de locotenentul Walpole.

— „Swalow" ? Parcă am auzit de ea. Ce fel de navă este ?

— Este un velier mare, cu greement de goeletă.

— Unde se află acum ?

— Cu depeşe, în drum spre noi. Am dat de ea cu cîteva grade mai la sud, pe ruta mea spre San Francisco. Walpole mi-a înmînat nişte ordine. El vine pe ruta dinspre Japonia, dar o să coboare în curînd ancora aici.

— Aş vrea şi eu să văd această corabie excepţională.

— Dorinţa dumneavoastră s-ar putea împlini chiar foarte curînd. Dar, vă rog să serviţi din modesta gustare pe care v-a pregătit-o bucătarul nostru. S-ar putea să nu fie pe gustul dumneavoastră. Pe o navă militară bucatele sînt pregătite arareori ca pentru o doamnă.

— Dar o doamnă poate fi pregătită să facă cinste mesei oferite de nişte marinari atît de ospitalieri. Pot să vă fac o invitaţie, domnule locotenent ?

— Mă voi conforma, .. .ecunoştinţă, hotărîrilor dumneavoastră.

— Atunci, aş vrea să vă văd la mine în seara asta şi sper că veţi aduce cu dumneavoastră şi pe ceilalţi ofiţeri de pe navă.

— În măsura în care o permite serviciul, da.

— Vă mulţumesc. O să fie o cină *entre nous*[1], la care o să mă străduiesc să răspund primirii dumneavoastră atît de amicale.

— Această primire îi este asigurată doamnei de Boulettre pretutindeni unde binevoieşte să meargă. Astfel, de pildă, am primit misiunea să vă transmit o invitaţie, fie numai şi pentru cîteva minute, de a trece şi pe crucişător. Căpitanul v-ar fi foarte recunoscător pentru această atenţie.

— Sînt de acord, cu o singură condiţie.

— Şi care anume ?

— Să mă însoţiţi, domnule locotenent.

— De acord, din toată inima !

După ce s-a terminat mica gustare, locotenentul trecu, împreună cu doamna de Boulettre, pe crucişător. Ofiţerul nebănuitor, nu avea nici cea mai vagă idee cu privire la scopul secret al acestei vizite, tot aşa cum nu ştiau nici marinarii care fuseseră angajaţi şi urcaseră la bord la recomandarea distinsei doamne, căci nu recunoscuseră în ea pe omul cu cicatricea. Li s-ar fi părut ceva absolut de necrezut dacă cineva le-ar fi spus că doamna de Boulettre este una şi aceeaşi persoană cu cel care-i recrutase.

---

[1] Între noi (fr., n.t.)

7. AȘCUNZĂTOAREA

Vînturile furioase care gonesc urlînd peste cîmpie sînt, pînă la urmă, încătușate între parapeții stîncilor și... se liniștesc. Norii care alunecă încet și maiestuos sau, biciuiți de furtuni, se rostogolesc încolo și încoace, ca niște cete de stafii, pe firmamentul nemărginit, își varsă încărcătura lor rece și umedă pe pămînt și apoi... se potolesc. Rîul, fluviul, torentul care, vuind fără odihnă și repaus, este împins de legea neiertătoare a gravitației între malurile sale, se varsă, în cele din urmă, în mare și apoi... se calmează. Mișcarea și repausul reprezintă cele două laturi ale vieții, inclusiv ale celei umane.

În preria sălbatică, cel ce și-a ales-o ca patrie, nu cunoaște bucuria căminului familial în care să se poată odihni și unde să poată sărbători norocul ce i-a ieșit în cale. Aici, atît vînătorul cît și vînatul se furișează, cu precauție și teamă, prin întinderile nesfîrșite, înconjurat de primejdii nenumărate, amenințat permanent de moartea care pîndește. Dar nici o ființă, oricît de puternică ar fi, nu poate face față la infinit acestei presiuni, căci altminteri, de oricîtă energie și neînduplecare ar dispune, ar fi înfrîntă. Vînătorul din prerie are nevoie să-și reînnoiască forțele, să se refacă, să se odihnească. Și acest lucru îl poate face în locuri căutate și pregătite cu grijă, pe care le folosește și pentru păstrarea capturilor dobîndite în cursul activității sale neobosite ; acestea sînt așa-numitele *Hide-spots* sau *Hiding-holes*[1] ...

[1] Ascunzători, depozite secrete pentru blănuri (engl., n.t.)

La cîteva zile după ce Deadly-Gun sosise, împreună cu *trapperii* şi oaspeţii săi în *Hide-spot*-ul său, trei oameni călăreau prin prerie, ducînd de căpăstru cîţiva catîri.

Unul din ei era scund şi gras, celălalt nesfîrşit de lung şi slab ; cel de-al treilea atîrna pe cal de parcă, din clipă în clipă, stătea să-şi dea sufletul.

— Fir-ar să fie, grăi acesta din urmă în timp ce încerca să se îndrepte în şa ; mai bine aş fi rămas în văgăuna mea şi nu m-aş fi lăsat împins de diavol să mă chinuiesc împreună cu voi într-o ambarcaţiune care şi-a pierdut compasul şi cîrma. Dracii de băieţi mi-au tot împuiat capul cu poveşti cum că aici mişună bizonii pe toate cărările, ca furnicile. Sîntem de două zile pe drum şi n-am întîlnit nici un bivol, nici măcar un nenorocit de viţel. Şi, în plus, mîrţoaga asta a mea mă scutură ca pe o sticlă cu doctorii, încît simt că mă desfac din toate încheieturile şi pînă la urmă, cred, că nu o să-mi mai ştiu nici măcar numele. Faceţi ceva ca să aruncăm cît mai repede ancora undeva. Cine vrea carne n-are decît să-şi facă singur rost de ea, mie nu-mi mai trebuie nimic.

— Dacă îţi trebuie carne sau ba, Peter, asta e totuna, îi răspunse Grăsanul. Dar ce vrei să mănînci dacă nu facem rost de nimic ?

— Pe cine altul decît pe tine, pe grasul de Hammerdull ! Sau te gîndeşti cumva că am să mă apuc de Pitt Holbers, la care nu poţi găsi nimic altceva decît oase şi şorici netăbăcit ?

— Ce spui de asta, Pitt Holbers, bătrîne coon ? rîse cu poftă Dick Hammerdull.

— Dacă eşti de părere că bătrîna vietate de mare trebuie să-şi poarte singură de grijă, Dick, atunci îţi dau dreptate pe deplin. Nu am nici o poftă să muşc din el.

— Asta nici eu nu mi-aş permite. Cine vrea să muşte din Peter Polter din Langendorf, acela trebuie să fie un altfel de om decît...Fir-ar să fie, ia uitaţi-vă pe pămînt ! Pe aici a alergat careva. Dacă e animal sau om asta nu ştiu, dar, dacă cercetăm bine iarba, aflăm ce vietate a fost.

— *Egad*[1], Pitt Holbers, exclamă Hammerdull. Este adevărat, iarba e călcată.

Cei doi vînători descălecară şi cercetară pămîntul cu atita băgare de seamă, de parcă de ceea ce găseau atîrna viaţa lor.

— Da, bătrîne Pitt, ce părere ai ? întrebă Hammerdull.

— Ce părere să am ? Dacă crezi că erau indieni, Dick, atunci îţi dau dreptate.

— Dacă erau sau nu, asta e cam totuna ; dar că nu au fost alţii, asta-i sigur. Peter Polter, descalecă bătrîne, ca să nu fii văzut de departe.

— Slavă Domnului, oameni buni, că am dat în sfîrşit peste păcătoşii de indieni, că aşa ajung şi eu să cobor de pe bestia asta a mea ! răspunse acesta, în vreme ce cobora de pe cal, cu aerul unui om care a scăpat dintr-o primejdie teribilă. Cîţi or fi fost ?

— Cinci, asta-i sigur. Şi că sînt ogellallaşi, nu e nici o îndoială.

— După ce cunoşti asta ?

— Pentru că patru din ei au cai prinşi de curînd. Calul celui de-al cincilea l-am scăpat noi şi a fost folosit pentru prinderea celorlalţi. Pregătiţi-vă de luptă ! Trebuie să-i ajungem din urmă, să vedem ce au de gînd.

Cei trei călăreţi puseră mîna pe carabine, le încărcară şi, cu ele pregătite de tragere, porniră pe urmele care nu le puteau însă furniza amănunte prea precise. Ele duceau direct spre un rîuleţ ce curgea într-o albie îngustă, dar adîncă, pe care indienii trebuie că-l traversaseră, deoarece urma lor se regăsea pe celălalt mal.

Hammerdull scruta cu precauţie, ascunzîndu-se printre tufişuri, regiunea deluroasă ce se zărea dincolo de rîu.

— Trebuie să-i urmărim şi dincolo ; precis nu pun nimic bun la cale şi dacă socotesc că noi...

El nu putu continua vorba, căci un lasso zbură prin aer, se încolăci în jurul gîtului său şi-l doborî la pămînt. La fel se întîmplă şi cu ceilalţi ; înainte să se fi putut gîndi măcar să opună

[1]Zău, pe legea mea (engl., n.t.)

vreo rezistență erau strînși în teribilele curele cu care fuseseră capturați. Se aflau în mîinile dușmanilor, armele le erau luate, iar ei legați fedeleș. Atacatorii erau cinci indieni.

Cîrmaciul se încorda, făcînd eforturi supraomenești pentru a rupe lațul, degeaba însă ; curelele din piele de bivol erau mult prea solide ; reuși să se aleagă doar cu un mîrîit disprețuitor din partea indienilor. Dick Hammerdull și Pitt Holbers, în schimb, luară lucrurile mai filosofic. Tăceau și se lăsau, impasibili, în voia soartei.

Cel mai tînăr dintre piele-roșii stătea în fața lor. Trei pene de vultur îi împodobeau părul împletit într-un fel de coc înalt, ca al căpeteniilor de trib. O blană de jaguar îi acoperea umerii. El îi cercetă cu o privire amenințătoare și începu să le vorbească, însoțindu-și discursul cu mișcări ale mîinilor, semnificînd disprețul :

— Oamenii albi sînt slabi ca puii ciinelui de prerie, nu sînt în stare să rupă legăturile care-i încătușează !

— Ce spune ticălosul ? întrebă Peter Polter, care nu înțelegea graiul indienilor, pe cei doi tovarăși de suferință.

Nu primi, însă, nici un răspuns.

— Bărbații albi nu sînt vînători. Ei nu văd, nu aud și nu sînt înțelepți. Omul roșu i-a văzut venind în spatele lui. El s-a dus prin apă ca să-i înșele și s-a întors înapoi. Ei nu au învățat să fie șireți și zac acum pe pămînt ca broasca rîioasă, pe care o omori cu bățul.

— *Mille tonnerres* ! Vreți să-mi spuneți, în sfîrșit, ce tot sporovăiește individul ăsta ? strigă exasperat cîrmaciul, încercînd să se ridice, în ciuda legăturilor ce-l strîngeau.

Cei cărora li se adresa continuau să tacă.

— Oamenii albi sînt fricoși ca și șoarecii. Ei nu îndrăznesc să vorbească cu omul roșu, le e rușine că zac în fața lui ca...

— Tunete și grindină ! Vă întreb, ticăloșilor, ce spune ? urlă Peter, și mai furios acum din pricina tăcerii lor decît din cauza situației în care se aflau datorită lipsei lor de prevedere.

— Dacă spune sau nu ceva, asta e totuna, glăsui calm Hammerdull ; dar el te insultă, spunînd că ești o broască rîioasă,

proastă şi laşă, pentru că ai fost atît de lipsit de prevedere şi te-ai lăsat prins.

— Prost — laş — broască rîioasă — pe mine mă insultă, numai pe mine? Voi nu v-aţi lăsat prinşi? Aşteptaţi, ştrengarilor, o să-l cunoască el pe Peter Polter din Langendorf, şi nu numai el, ci şi voi! Numai pe mine, singur m-a insultat?! Ei bine, aşteaptă, am să-i dovedesc eu că numai eu singur nu mă tem de el!

Îşi încordă cu îndîrjire membrele vînjoase. Indienii se îndepărtaseră ca să se sfătuiască, aşa că nu observară nimic.

— Un, doi, trei — adio Dick Hammerdull, adio Pitt Holbers, veniţi cît mai repede după mine cu pînzele umflate!

Încrederea în forţa sa uriaşă nu l-a părăsit în efortul supraomenesc pe care-l făcea. Curelele plesniră şi el sări în sus, se aruncă pe un cal şi zbură din loc ca fulgerul.

Picile-roşii nu credeau că vreunul din prizonierii lor ar putea scăpa, iar mişcările cîrmaciului fuseseră atît de iuţi, încît el se şi afla la o distanţă apreciabilă cînd ei puseră mîna pe arme. Gloanţele nu-l atinseră, dar doi dintre indieni se azvîrliră pe cai să-l urmărească. Ceilalţi rămaseră lîngă cei doi prizonieri.

În timpul incidentului nu s-a rostit nici un cuvînt, nu s-a auzit nici o chemare; acum, indianul cel tînăr care le vorbise mai înainte se apropie din nou de vînătorii noştri şi-i întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe Deadly-Gun, vînătorul alb?

Cei întrebaţi îl găsiră nevrednic de vreun răspuns.

— Voi îl cunoaşteţi, căci el este căpetenia voastră! Dar voi l-aţi cunoscut şi pe Matto-Sih, Labă-de-Urs, al cărui sînge a curs din pricina voastră. El acum se află pe cîmpurile de vînătoare veşnice, iar în faţa voastră stă fiul său, ca să răzbune moartea lui asupra oamenilor albi. El, împreună cu tinerii tribului, au venit pe urmele luptătorilor mai vîrstnici care au vrut să captureze calul de foc şi a găsit, în două rînduri, trupurile neînsufleţite ale fraţilor săi. Celor care au scăpat, le-a prins alţi cai şi o să-i pună pe ucigaşi la stîlpul de foc.

După ce grăi, se dădu înapoi. Cei doi vînători fură legaţi pe cai fără vreo împotrivire din partea lor. Trecură apa şi o luară apoi spre pădurea care se întindea de-a lungul orizontului de-

luros. Indienii ştiau că nu trebuie să-şi facă griji pentru cei doi care-l urmăreau pe cîrmaci.

Cînd au ajuns la marginea pădurii, se lăsase seara. Călăriră la liziera acesteia, apoi o bucată de drum şi prin interiorul ei, pînă dădură peste un grup de tineri indieni care şedeau în jurul unui foc. Deşi nu erau încă luptători în toată puterea cuvîntului, ei porniseră sub conducerea fiului căpeteniei, ca să vină în întîmpinarea rudelor adulte, după atacarea trenului. Aflaseră însă de înfrîngerea acestora şi ardeau de nerăbdare să răzbune moartea celor căzuţi în luptă. Îşi manifestară zgomotos entuziasmul la vederea prizonierilor, ascultînd cu atenţie relatarea tînărului lor conducător. Acesta, stînd în picioare în faţa lor, le povesti felul ingenios în care îi capturaseră pe albi, şi le aduse la cunoştinţă ce acţiuni viitoare le propunea.

Cuvintele sale stîrniră un ecou favorabil, evidenţiat de nenumăratele „uff"-uri ce se auziră. Atunci, singurul alb care se afla printre ei păşi înainte şi spuse:

— Marele Spirit să deschidă urechile fraţilor mei roşii, ca ei să înţeleagă ce voi spune eu acum.

După ce îşi drese vocea de cîteva ori, el continuă:

— Deadly-Gun este un mare vînător. El este puternic ca ursul din munţi şi înţelept ca o pisică ascunsă în spatele trunchiului de sycomor. Dar el este duşmanul oamenilor roşii şi le-a luat scalpul la peste o sută dintre ei. El l-a omorît pe Matto-Sih, vestita căpetenie a ogellallaşilor, a doborît jumătate din luptătorii tribului şi s-a eliberat din nou cînd a căzut în mîinile noastre. Deadly-Gun a ascuns în *wigwamul* său aurul munţilor şi nimeni nu ştie unde este ascunzătoarea lui. Este şi duşmanul meu şi de aceea mi-am luat oamenii ca să-i găsesc *wigwamul* şi să-i iau aurul. Aşa că ne-am întîlnit cu fraţii noştri roşii, ne-am aliat cu ei şi ne-am înţeles astfel: ei iau sîngele şi noi aurul duşmanului. Dar pe cer nu strălucea o stea binevoitoare pentru noi. Oamenii albi, în afară de mine, au fost omoriţi, iar dintre fraţii roşii, puţini şi-au păstrat viaţa. Eram fără arme şi fără cai şi ar fi fost vai de noi dacă nu am fi dat peste tinerii tribului, care au pornit să arate că sînt vrednici să lupte în rîndul celor mai curajoşi. Ei

or să răzbune pe cei uciși și or să ia scalpurile dușmanilor, dar în alt chip decît acela pe care-l plănuise tînăra căpetenie.

Un strigăt provocat de puternica tensiune stîrnită de vorbele omului alb izbucni din cercul ascultătorilor. Vorbitorul continuă :

— Am descoperit intrarea în *wigwamul* dușmanului. El locuiește într-o peșteră în care duce o apă ce acoperă urmele pașilor și ale copitelor cailor. Frații mei vor să pătrundă acolo în întunericul nopții și să-l omoare în timpul somnului. Dar oamenii roșii trebuie să țină seamă de faptul că el are puși oameni de pază și că unul dintre oamenii lui ne-a scăpat și va trăda prezența lor. Eu cunosc un drum mai bun către *wigwamul* ascuns al lui Deadly-Gun.

— Omul alb să vorbească ! se auziră mai multe glasuri.

— Apa care trece prin *wigwam* are, desigur, și un loc pe unde iese, nu numai cel pe unde intră. Am găsit locul cu pricina și vreau să conduc acolo pe tînăra căpetenie pentru a descoperi dacă se poate ajunge pe acolo sub pămînt. Să fie întrebați cei doi prizonieri dacă știu despre această cale.

Propunerea fu primită cu un acord unanim. Cercul ascultătorilor se desfăcu, iar conducătorul se îndreptă spre Pitt Holbers și Dick Hammerdull, care zăceau legați în apropiere, cu călușuri în gură.

Auziseră toată discuția. Ideea vînătorului dușman nu era lipsită de temei, dar ei nu aveau nici cea mai mică cunoștință despre o a doua intrare în *Hide-spot.*

Ascunzătoarea lui Deadly-Gun consta, de fapt, dintr-o peșteră care se formase în mod natural în interiorul unui munte de calcar. Intrarea în ea fusese săpată de un riuleț care, în capătul opus al peșterii, se prăvălea în adîncurile întunecoase ale muntelui, pentru ca, așa cum era de părere vînătorul, acolo să dispară. Deadly-Gun descoperise această peșteră și o amenajase ca o ascunzătoare despre' a cărei alcătuire nu spusese niciodată nimic, decît că e accesibilă doar pînă la marginea cascadei formate de riuleț.

După ce li s-a scos călușul din gură, prizonierii au fost duși în mijlocul cercului format de indieni și acolo vînătorul alb începu să-i interogheze :

— Sînteţi oamenii lui Deadly-Gun ?

Hammerdull, neacordîndu-i nici o atenţie, se întoarse către prietenul său :

— Pitt Holbers, bătrîne coon, ce părere ai, să-i răspundem nemernicului de trădător ?

— Mde ! Dacă gîndeşti, Dick, că nu avem de ce să ne ruşinăm sau să ne fie teamă, atunci spune-i cîteva cuvinte la ureche.

— Dacă-i voi spune sau nu, asta e totuna ; dar el ar putea crede că ne e teamă de el şi de indieni şi că ne-am pierdut din cauza asta graiul, aşa că vreau să-l facem să audă cîte ceva.

Vînătorul rămăsese impasibil la auzul cuvîntului „nemernic". El repetă întrebarea :

— Sînteţi de-ai lui Deadly-Gun ?

— Da, dar tu nu eşti, pentru că colonelul nu suferă în jurul lui decît oameni cinstiţi.

— Insultaţi-mă cît poftiţi, dacă va închipuiţi că din asta o să aveţi ceva de cîştigat ; deocamdată nu am nimic împotrivă. Cum vă cheamă ?

— Dacă ai fi traversat Mississippi-ul cu vreo douăzeci de ani în urmă şi ai fi căutat timp de patruzeci de ani, atunci ai fi întîlnit poate pe cineva care să spună cum mă numesc. Acum este, însă, prea tîrziu.

— Şi mie îmi e indiferent. Aveţi aur în *Hide-spot* ?

— Mult, foarte mult, în orice caz mai mult decît veţi putea lua voi de acolo.

— Unde e ascuns ?

— Unde zace ascuns e totuna, trebuie numai să-l găsiţi.

— Cît de puternică e obştea voastră ?

— Atît de puternică, încît fiecare din membrii ei vă poate trimite la plimbare !

— Cine este indianul care l-a ajutat pe colonelul vostru împotriva ogellallaşilor ?

— Asta pot să vă spun : se cheamă aproximativ Winnetou.

— Apaşul ?

— Dacă este apaş sau nu, asta e totuna, dar s-ar putea să fie.

— Cîte ieşiri are ascunzătoarea voastră ?

— Tot atîtea cîţi oameni sînt acolo.

— Adică ?

— Pentru fiecare cîte una. Nu-i aşa, Pitt Holbers, bătrîne coon ?

— Dacă zici tu, Dick, eu n-am nimic împotrivă.

— Descrieţi-mi peştera !

— Viziteaz-o, o să fie mai avantajos.

— Bine, cum vreţi voi ! Puteaţi să vă uşuraţi situaţia, dar voi vreţi să fiţi legaţi la stîlpul de tortură şi arşi. O să fiţi duşi în aşezările ogellallaşilor şi ce se va întîmpla acolo vă puteţi închipui !

— Ei, legaţi la stîlpul de tortură sau arşi, asta e cam totuna. Deocamdată, însă, mai sîntem încă aici şi sper că nu te vei supăra dacă cinstea asta, vreau să zic să fii prăjit, o vei avea în locul nostru.

Vînătorul se îndepărtă de ei, dînd din mînă a lehamite.

— Fraţii mei roşii să-i lege mai bine pe aceşti albi ; ei merită moartea la stîlpul de tortură.

Hammerdull şi Holbers fură legaţi mai temeinic şi aruncaţi din nou la pămînt. Focul ardea, dar era hrănit cu atîta economie şi încetineală, încît mirosul fumului nu se simţea decît de la cîţiva paşi. Lumina palidă a serii, care încă se mai oglindea în acoperişul de frunziş al pădurii seculare, dispărea treptat. Se întuneca văzînd cu ochii şi sub învelişul de frunze domnea curînd un întuneric atît de adînc, încît numai ochiul exersat al unui indian sau al unui vestman ar fi putut să deosebească obiectele din imediata apropiere.

Vînătorul se sculă şi, împreună cu tînăra căpetenie a indienilor, plecă să-i arate peştera lui Deadly-Gun. Ceilalţi rămaseră în urmă. Tînăra căpetenie păşea fără zgomot în spatele omului alb. Drumul pe care vînătorul, în ciuda întunericului, îl urma fără greş ducea în linie dreaptă prin pădure, printre trunchiuri uriaşe de fagi şi stejari seculari, pînă la cursul unei ape, pe care îl urmară, de astă dată, cu îndoită precauţie.

După un timp au ajuns la locul în care undele rîului întîlneau piciorul muntelui. Aici totul era acoperit cu un tufăriş des. Vînătorul pătrunse printre tufe, le dădu la o parte şi dispăru în

spatele lor. Indianul îl urmă. Se găseau într-o galerie naturală, joasă, a cărei talpă forma patul rîuleţului. Înaintară prin apă încet, cu grijă. Drumul care trebuia parcurs era foarte anevoios. Şi vînătorul îl făcea pentru prima dată; el ajunsese abia în aceeaşi zi pînă la intrarea peşterii. Se tîrau de vreo jumătate de oră prin interiorul muntelui, prin apa care şerpuia, făcînd nenumărate cotituri şi, din loc în loc, mici cascade, cînd percepură un vîjîit slab ce devenea clipă de clipă tot mai puternic. Pentru ca în cele din urmă să se transforme într-un tumult care făcea ca un sunet scos de om, oricît de puternic ar fi fost el, să nu poată fi auzit.

Stăteau în faţa unei perdele verticale de apă. Sus, deasupra lor, se găsea *Hide-spot*-ul lui Deadly-Gun, iar în faţa lor se afla un fel de cazan săpat, desigur, de apa care se prăbuşea şi ale cărei valuri spumegînde le scăldau picioarele. Dacă cursul apei era folosit într-adevăr ca o ieşire secretă, trebuia să existe şi un dispozitiv care să permită accesul de-a lungul rîului în cădere, de sus pînă jos, în adîncuri.

Vînătorul începu să cerceteze, pipăind cu mîinile. Aşteptările sale nu fură înşelate. El dădu de o frînghie dublă, solidă, confecţionată din fibre vegetale răsucite. Era prevăzută cu noduri dese, astfel că nu era nevoie de un efort prea mare ca să te urci sau să cobori pe ea. Omul alb îl informă pe însoţitorul său arămiu despre ceea ce găsise şi ce urmau să mai întreprindă, nu prin viu grai, deoarece nu se puteau auzi, ci prin semne; după care verifică dacă frînghia era bine prinsă la capătul de sus şi începu să se caţere încet pe ea, în sus. Indianul îl urmă.

Era o treabă periculoasă şi obositoare pentru cineva neobişnuit cu aşa ceva; în plus, stropii cascadei le umezeau hainele, iar zgomotul acesteia, amplificat de spaţiul îngust în care se aflau, aproape că îi asurzea. Dedesubtul lor se deschidea prăpastia adîncă, iar deasupra lor îi pîndea, poate, un duşman vigilent. Nu se speriară însă, unul din lăcomie pentru aurul din ascunzătoare despre care se povesteau tot felul de minuni, iar celălalt din sete de răzbunare şi avînt tineresc.

Într-un tîrziu, reuşiră să pună piciorul în albia de sus a rîului. Urletul cascadei făcea imposibilă detectarea vreunui zgomot în

preajma lor. Înaintară pe dibuite, precauţi, pînă ce vuietul se îmblînzi, transformîndu-se într-un susur lin. Aici vînătorul se opri, căci i se păru că a auzit voci omeneşti. Scoase cuţitul, eliberă puţin pistolul, bine învelit pînă acum pentru a-l feri de umezeală, şi se strecură înainte, cu indianul după el, gata de luptă, încet şi fără să facă vreun zgomot. Vocile deveniră mai clare. Amîndoi se furişară mai departe. La un moment dat lipiră urechea de pămînt, ascultînd cu atenţie, şi auziră pe cineva vorbind încetişor:

— Blestemate curele, îmi intră în carne de parcă ar fi răsucit din lame de cuţit. Dracu' să-l ia pe acest Deadly-Gun şi pe toţi ai lui!

— Nu te mai văicări! îţi spun eu, cu asta n-o să-ţi fie mai bine. Numai noi sîntem vinovaţi de situaţia în care ne aflăm. Dacă am fi fost mai cu băgare de seamă, nu am fi fost surprinşi în chip atît de ruşinos. Acest Winnetou este un adevărat diavol, colonelul un Hercules, iar ceilalţi sînt toţi oameni care au simţit ceva împunsături de cuţit pe pielea lor. Dar avem o consolare: nu au de gînd să ne omoare şi asta ne oferă o nădejde. O să reuşesc în curînd să-mi eliberez o mînă şi atunci, *Sacrebleu*[1], am să mă socotesc eu cu ei, căci atunci o să...

— Mertens, Master Mertens, dumneavoastră sînteţi? se auzi o întrebare şoptită din spatele locului în care se aflau legaţi Mertens şi Létrier.

— Cine e acolo? răspunse acesta printr-o altă întrebare, surprins în cel mai înalt grad.

— Spuneţi-mi mai întîi dumneavoastră cine sînteţi!

— Heinrich Mertens şi Peter Wolf, numai noi doi. Zăcem aici captivi şi legaţi burduf. Duşmanii noştri sînt mult mai departe, în faţă, şi nu ne pot auzi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi o dată cine sînteţi voi!

— Asta o s-o aflaţi imediat. Arătaţi-ne legăturile şi vă scăpăm îndată de ele!

[1]Blestemat să fie (fr., n.t.)

Cîteva mişcări fură de ajuns ca prizonierii să fie eliberaţi de strînsoarea curelelor cu care fuseseră legaţi. Cei patru oameni s-au cunoscut şi s-au înţeles din cîteva vorbe.

— Cum aţi ajuns în peşteră? întrebă Mertens. Ea se întinde numai pînă la cascadă.

— Pentru unul cu mintea slabă aşa e. Dar am combinat atît de bine lucrurile că am să-i vin repede de hac bătrînului Deadly-Gun. Apa nu putea să dispară aici, în munte.

— Ah!

— Trebuia să existe un loc pe unde iese, vreun canal de scurgere.

— Natural! Cum de nu m-am gîndit şi eu la asta!

— Această ieşire am găsit-o eu şi am mai aflat încă altele.

— Mai departe, spune mai departe, îl grăbea Mertens.

— Pe o margine a cascadei există o funie care coboară pînă jos. Cu ajutorul ei se ajunge la albia liniştită a rîului şi de acolo afară. Vreţi să veniţi cu noi?

— Cu mare plăcere, dar nu se poate.

— De ce nu? Vă e frică de puţin căţărat?

— Ei, asta-i! Am mai avut de-a face în viaţa mea cu asemenea frînghii mai mult decît voi, în orice caz. Dacă vă urmăm stricăm toată combinaţia.

— Cum aşa?

— Este mai bine să ne legaţi la loc şi să ne lăsaţi aici pînă vă întoarceţi cu toţi indienii voştri.

— Îmi închipui că nu vă place atît de mult aici ca să vreţi cu tot dinadinsul să rămîneţi unde sînteţi? Sau vă e frică să ne însoţiţi?

— Dacă mi-ar fi frică de cineva, atunci n-aş mai rămîne. Dar gîndeşte-te numai ce cantitate imensă de aur e depozitată aici! Dacă fuga noastră e descoperită înainte de vreme, atunci totul este pierdut pentru noi. Iar dacă ne întoarcem să le luăm comoara, atunci chiar ne pregătim singuri o primire care ne va răpi şi ultima suflare.

— La dracu, aveţi dreptate! Puteam să mă gîndesc la asta! Avem nevoie de cîteva ore înainte de a putea reveni şi în acest

răstimp totul ar putea fi pierdut. Aveţi, într-adevăr, curajul să rămîneţi pînă atunci aici ?

— Asta e o întrebare fără rost. Numai că problema e să nu cumva să ne lăsaţi în pană.

— Nici nu ne trece prin minte ! Gentlemenii roşii au de spus cîteva vorbuliţe celor de aici, iar eu nu sînt atît de prost să las metalul ăsta strălucitor să zacă mai departe, de pomană.

— Bine, atunci legaţi-ne la loc !

— Apropiaţi-vă ! Nu o să vă leg tot atît de strîns cum aţi fost şi vă las un cuţit cu care să vă puteţi ajuta la nevoie. Aşa, sîntem gata. Putem acum pleca !

Cei doi temerari dispărură fără zgomot. Prizonierii îşi reluară poziţiile de mai înainte, simţindu-se, însă, acum mult mai uşuraţi şi mai siguri pe ei decît cu cîteva minute mai devreme...

În timp ce aceste întîmplări se petreceau în ascunzătoare, micul Ben Cunning, sprijinit de trunchiul unui copac din afara taberei, aproape de intrarea principală, stătea şi asculta cu atenţie orice zgomot care putea să ajungă la urechile sale în liniştea nopţii care-l înconjura. El preluase postul de veghe pentru a asigura liniştea camarazilor săi.

Deodată auzi un plescăit, de parcă cineva ar fi păşit cu grabă prin apa rîului. Se lăsă imediat la pămînt pentru a putea recunoaşte mai uşor pe cel ce se apropia, fără ca el să poată fi văzut. Acesta se opri în apropierea lui şi încercă să întrevadă ceva prin întunericul dens.

— *Have care — attention* ! N-o fi aici la pîndă vreun om la bord ? întrebă el.

— Peter Polter, tu eşti ?

— Ei, cine aş putea să fiu dacă n-aş fi Peter Polter din Langendorf ? Pe cine a pus de pază colonelul ? Aici nu-ţi poţi recunoaşte nici propria faţă !

— Cine sînt ? Peter Polter nu-l cunoaşte pe Ben Cunning şi asta cînd stă lîngă el la o distanţă de două ghete, lung cît un trunchi de *hicori*[1]. Unde sînt ceilalţi ?

— Care alţii, bătrîne *swalker* ?

[1] Arbore subtropical, asemănător cu nucul(n.t.)

— Păi, Hammerdull şi Holbers ! Şi cum e cu carnea pe care trebuia s-o aduceţi ?

— Carnea să v-o aduceţi singuri, împreună cu Grasul şi Lunganul. Găsiţi de toate la indienii de pe rîu, dacă nu cumva între timp au călărit mai departe !

— Indieni — la rîu ? Ce vrea să însemne asta ?

— Asta înseamnă că nu am vreme de pierdut cu tine, îi răspunse Peter Polter. Trebuie să intru la colonel, de la el ai să poţi auzi totul, după aceea.

Spunînd acestea, se îndreptă spre intrarea peşterii. Acolo vînătorii şedeau în jurul focului. Deadly-Gun îl recunoscu numaidecît pe cel ce se apropia.

— Din nou aici, cîrmaciule ? întrebă el. Ceilalţi sînt probabil rămaşi în urmă, cu carnea.

— Da, cu carnea roşie, Sir. Sînt prizonieri şi sînt pe cale să fie spînzuraţi sau împuşcaţi, sau mîncaţi. Cam tot aia e.

La aceste cuvinte oamenii săriră în sus.

— Luaţi prizonieri ? De către cine ? Spune repede ! strigară ei.

— Asta şi fac. Dar mai întîi daţi-mi să beau o înghiţitură şi cîteva îmbucături din treaba aia de colo. Am navigat cu iuţeala unui cuter crucişător şi trosnesc din toate încheieturile ca o epavă care şi-a pierdut călăfătuirea. Dracu să mă ia dacă mai calc vreodată în preria asta blestemată, să mă chinuiesc pe spinarea unei asemenea bestii, care mă duce aiurea, aşa că pierd direcţia cea bună şi n-o mai pot regăsi deloc. Dacă animalul nu ar fi mirosit singur ascunzătoarea, atunci m-aş mai învîrti încă zece ani prin iarbă.

Cele cerute i-au fost puse la dispoziţie şi nefericitul cîrmaci începu să spună o poveste care stîrni o mare tulburare, deşi aceasta nu se manifestă violent şi zgomotos, avînd în vedere firea tăcută şi stăpînită a celor prezenţi.

— Hammerdull şi Holbers captivi ! exclamă colonelul. Trebuie să-i eliberăm, şi asta cît mai repede cu putinţă, pentru că altminteri pieile-roşii le încheie iute procesul.

— Pornim imediat ! spuse Treskow, care îi îndrăgise pe cei doi vînători şi dorea să-i vadă cît mai grabnic scăpaţi din ghearele indienilor.

— Da, încuviinţă Thieme. Trebuie să plecăm imediat, altfel indienii o să aibă un avans pe care n-o să-l mai putem recupera !

Deadly-Gun zîmbi în faţa acestei năvale de bune sentimente.

— Va trebui să aşteptaţi pînă la ziuă, fiindcă e imposibil să recunoaştem urmele pe întuneric. Nu prea cred că ne-ar putea acum călăuzi cîrmaciul pînă la apa lîngă care au fost atacaţi.

— Eu ? La apă ? strigă Peter Polter supărat. Ce mă interesează nenorocita aia de apă unde am suferit un naufragiu atît de păcătos ! Mă las tăiat cu fierăstrăul, de sus pînă jos, dacă aş putea spune unde se află băltoaca aia mizerabilă, la stînga sau la dreapta. Nu am avut la mine nici compas, nici saula *lochului*[1], şi am fost luat la edec de Gras şi Lungan, fapt pentru care nu am dat nici o atenţie cursului pe care-l ţineam. Iar mai tîrziu bestia asta aşa a luat-o la fugă cu mine, că mi-au pierit şi auzul şi vederea. Ce-aş putea eu să ştiu despre apa voastră ? Lăsaţi-mă în pace cu ea !

— Hihihi ! chicoti cu rîsul lui caracteristic micul Ben Cunning, apropiindu-se de ei ; mălai-mare ăsta călăreşte prin prerie, dar habar n-are unde a fost ! Acum o să trebuiască mai întîi căutată dîra lăsată de el, înainte de a găsi urmele picilor-roşii. Nu e nostimă treaba ?

— N-ai vrea să-ţi ţii pliscul, făptură minusculă ! tună cîrmaciul înfuriat de batjocura omuleţului. Cînd sînt la bordul unei corăbii zdravene, atunci cunosc locul unde mă aflu, dar aici în prerie, şi încă pe spinarea unui asemenea animal nenorocit, ţi se face atît de rău, că, din pricina durerii de inimă, nici nu eşti în stare să-ţi dai seama ce se întîmplă cu tine. Dacă vrei să pui mîna pe mizerabilii tăi de indieni, atunci caută-i tu însuţi !

— Cred că nu va fi cazul să căutăm urmele lăsate de cîrmaci şi nici pe acelea ale indienilor, spuse Deadly-Gun. Tinerii ogellallaşi, dornici şi ei de aventură, au pornit călări în întîmpinarea celor vîrstnici, le-au găsit leşurile şi sînt acum setoşi de răzbu-

[1]Instrument cu care se măsoară viteza de deplasare a unei nave şi distanţa parcursă de aceasta(n.t.)

nare. Mai mult ca sigur că şi-au instalat o tabără bine ascunsă şi acolo i-au dus pe prizonieri. O să-i cerceteze ca să afle unde-i ascunzătoarea noastră. Dar Hammerdull şi Holbers vor prefera să moară decît să ne trădeze, aşa încît o să le fie greu indienilor s-o descopere. Mă tem, însă, că se vor întîlni cu cei scăpaţi din bătălia de la linia ferată şi, cum aceştia cunosc, în linii mari, regiunea în care se află ascunzătoarea noastră, e probabil că o să se hotărască să ne atace şi asta cît de curînd, pentru ca omul nostru — cîrmaciul — să nu aibă timp să ne avertizeze. Din acest motiv cred că acum sînt deja pe drum, aşa că trebuie să ne pregătim să-i primim, nicidecum să-i mai căutăm noi pe ei. Paza trebuie să fie la posturi şi să fie dublată, iar noi, ceilalţi, să fim gata de luptă. Focul din faţa peşterii să fie stins. Făcliile din peşteră pot să ardă în continuare. Am să mă duc să văd ce-i cu prizonierii noştri.

— Vin şi eu, unchiule, spuse Thieme. Sînt foarte interesat să mă conving că sînt în continuare în mîinile voastre.

Luă o făclie ca să lumineze calea colonelului care pornise înainte.

Ajuns la prizonieri, acesta din urmă le aruncă o privire scrutătoare. Ochii săi ageri examinară cu băgare de seamă solul calcaros umed şi moale. Peste faţa sa trecu fulgerător o undă de surprindere, care însă trecu neobservată de nepotul său, pentru că flacăra roşie a făcliei îl lumina numai dintr-o parte.

— Totul e în regulă, hai! spuse el pe un ton liniştit, şi părăsi locul împreună cu însoţitorul său. Dar întors la ai lui, îi adună în jurul său cu o chemare surdă.

— Ascultaţi, oameni buni, am judecat bine! Indienii nu numai că sînt pe drum, ci au trimis iscoade chiar în ascunzătoarea noastră. Au descoperit-o!

O uimire amestecată cu teamă apăru pe feţele oamenilor din peşteră, care deodată duseră mîinile la cuţite şi pistoale. Stăpîn pe sine, însă, colonelul continuă:

— Trebuie să vă spun un secret despre care, din motive de securitate, n-am mai pomenit pînă acum. Peştera are o ieşire secretă!

— Ah! se auzi un oftat surd în tot cercul de oameni din jurul lui.

— Am găsit-o în aceeaşi zi cînd am descoperit peştera. Apa riului se prăvale în adîncuri în spatele peşterii şi şi-a săpat acolo un cazan din care, prin inima muntelui, şi-a găsit o ieşire. Am fixat atunci, într-o latură a cascadei, o frînghie solidă, m-am lăsat în jos pe ea şi am găsit că e posibilă ieşirea de-a lungul perdelei de apă. Frînghia atîrnă şi acum acolo şi este în stare bună. Adincauri, cînd m-am dus să văd ce fac prizonierii, am observat urme străine pe solul umed. O privire rapidă mi-a permis să-mi dau seama că legăturile lor fuseseră slăbite.

— Cum se poate una ca asta? se miră Treskow. Eu însumi i-am legat într-aşa fel că numai cu ajutorul cuiva ar fi putut să se elibereze.

— Indienii au trimis înainte cercetaşi care au reuşit să descopere ieşirea secretă. Se vede treaba că au pătruns în ea, s-au urcat cu ajutorul frînghiei în peşteră şi, găsind prizonierii, le-au slăbit legăturile. Precis că le-au lăsat şi ceva arme. După aceea au făcut cale întoarsă ca să-i aducă şi pe ceilalţi aici.

— De ce nu l-or fi luat cu ei pe căpitan şi pe Marc Létrier? se întrebă Thieme.

— Pentru că în clipa cînd ne-am fi dat seama de dispariţia lor, s-ar fi trădat. În primul rînd trebuie să-i facem inofensivi pe cei doi indivizi periculoşi, legîndu-i din nou. Înainte, nepoate, noi o luăm înainte. Ceilalţi să ne urmeze în tăcere, pentru ca deîndată ce cei doi vor încerca să opună rezistenţă, să se arunce asupra lor. Trebuie să evităm orice vărsare de sînge!

În timpul acestei discuţii, în adîncul peşterii se desfăşura o alta, purtată în şoaptă:

— Marc, i-ai văzut privirea? întrebă Mertens, după ce Deadly-Gun şi Thieme se îndepărtaseră.

— Care privire?

— Pe care colonelul a aruncat-o pe pămînt.

— Nu, nici nu m-am uitat la el.

A descoperit totul.

— Imposibil. A plecat imediat şi părea liniştit.

— S-a prefăcut ! A văzut urmele vînătorului şi ale indianului. Eu mi-am dat seama de asta, în ciuda luminii slabe. Am observat o tresărire pe faţa lui. După aceea a aruncat o privire scurtă la legăturile noastre, şi felul în care a rostit cuvintele „totul e în regulă" îmi dovedeşte că nu i-a scăpat nimic din cele întîmplate aici.

— Ei drăcie ! Dacă a plecat ca să aducă oamenii pentru a ne lega din nou ? Să înnebuneşti, nu alta !

— Îi aduce în mod sigur.

— Atunci am să mă apăr pînă la ultima picătură de sînge. Fiindcă dacă ne leagă din nou, totul e pierdut. O să ne ducă în altă parte şi o să-i primească pe indieni în locul ăsta, unde sîntem noi acum.

— Aşa e ! Dar rezistenţa nu e necesară.

— Cum aşa ?

— Cea mai simplă şi sigură cale de scăpare este să fugim deîndată.

— Dar dacă vă înşelaţi, căpitane, şi bătrînul nu a observat nimic ?

— Ar fi tot aia. Ei nu s-ar mai întoarce aici înainte de venirea indienilor, aşa că n-au cum să descopere fuga noastră şi să fie deconspirat planul atacului. Trebuie s-o ştergem, doar ai auzit care e drumul pe care putem scăpa de aici. Repede, înainte de a nu fi prea tîrziu !

Se eliberară de legături şi începură să meargă în direcţia zgomotului făcut de cascadă. După o căutare nu prea îndelungată, reuşiră să dea de frînghie şi coborîră pe ea. Ajuns la suprafaţa vijelioasă a bazinului, Mertens, ţinîndu-se cu mîinile strîns de frînghie, cercetă atent pereţii stîncoşi ai îngustului culoar pînă ce găsi deschiderea laterală prin care valurile năvăleau în jos. Opintindu-se, reuşi să pătrundă în deschizătură. Trase apoi frînghia după el, pentru ca însoţitorul său să-şi dea seama încotro să se îndrepte. Era un moment periculos pentru că cei doi fugari nu puteau comunica unul cu altul din pricina vuietului cascadei. Dar acţiunea lor curajoasă reuşi şi, bălăcindu-se prin apă, într-o poziţie dificilă, izbutiră după un timp să ajungă cu bine, uzi leoarcă, afară.

Aici, în sfîrşit, îşi îndreptară spatele şi rămaseră un timp, cu respiraţia tăiată, să se odihnească.

— Aici trebuie să aşteptăm pînă la venirea indienilor, îşi dădu cu părerea Létrier.

— Asta nu se poate. Colonelul o să ne urmărească imediat ce descoperă fuga noastră. Trebuie să pornim numaidecît.

— Dar nu ştim unde se află tabăra indienilor!

— Nu face nimic. Nu e nevoie să ne îndepărtăm prea mult. Căutăm un ascunziş pe-aici prin apropiere şi aşteptăm apoi să vedem ce se mai întîmplă.

— E bine cum spui, căpitane ; pentru că, dacă ne întîlnim acum cu pieile-roşii, trebuie să ne întoarcem cu ei înapoi şi nu am deloc poftă de aşa ceva. E mai avantajos să-i lăsăm pe bravii oameni să intre în foc pentru noi şi să vedem după aia cum putem pune mîna pe castane.

— Sînt de aceeaşi părere. Vino!

Făcură cîţiva paşi prin desiş şi se ascunseră într-un loc unde acesta era mai des. Aici rămaseră cît se poate de nemişcaţi şi ascultară cu atenţia încordată.

Deodată se auzi un zgomot îndepărtat, asemănător zumzetului unei insecte care-ţi trece pe lîngă ureche.

— Indienii! şopti Mertens.

Nu se înşelase. Cu vînătorul alb şi cu fiul căpeteniei Matto-Sih în frunte, se apropiau, unul în spatele celuilalt, într-un şir lung, care înainta cu băgare de seamă.

S-au oprit la intrarea ascunsă, au ţinut o scurtă consfătuire, după care au dispărut, unul cîte unul, în deschizătura abia vizibilă din albia rîului. Doi dintre ei rămaseră de pază.

Trecu un timp lung, lung de tot. Cerul, pe care mai înainte nu-l puteau deosebi în întuneric, de acoperişul de frunziş al pădurii, prinse, încet, încet, să se contureze; mai întîi apărură trunchiurile cîte unui copac, pentru ca în curînd să se zărească ramurile; ici, colo cîte o pasăre lansa cîte un strigăt încă adormit ; noaptea începea să facă loc zilei şi zorile se înstăpîneau treptat.

Cei doi paznici indieni stăteau nemişcaţi pe malul rîului, acolo unde acesta ieşea din munte. Ei erau, probabil, destul de

îngrijorați de absența îndelungată a camarazilor, dar fețele lor tinere, arămii, nu trădau nimic din zbuciumul ce-i frămînta. Așa cum stăteau, sprijiniți în țevile puștilor, erau aidoma statuilor ce-i înfățișează pe semenii lor, înarmați pînă-n dinți.

Deodată se auziră trosnind două împușcături simultane, încît nu făcură decît una. Cei doi paznici căzură seceraţi la pămînt, împușcați drept în cap. În clipa următoare se ridicară lîngă ei doua siluete care trecuseră neobservate îngusta poartă prin perdeaua de apă. Erau Deadly-Gun și micul Ben Cunning.

— Hihihi! rîse acesta din urmă. Au căpătat prea devreme aripi, tinerii; încă nu au învățat să țină ochii și urechile deschise. Vedeți, coloncle, că am avut dreptate? Au uitat să-și șteargă urmele și acum putem căuta tabăra unde zac legați Grăsanul și Subțirelul.

— Cutezi să te urci singur, din nou, pînă în peșteră, Ben?

— De ce nu? Credeți cumva că Ben Cunning se teme de cele două picături de apă pe care le va înghiți?

— Atunci întoarce-te, în timp ce eu voi merge pe urme, și adu-i pe ceilalți, primprejurul muntelui, pînă aici. Nu-i nevoie să rămînă în tabără decît paza obișnuită, pentru că locul e complet curățat. Eu o iau înainte și voi veniți după mine. Grăbiți-vă, ca să mă ajungeți din urmă!

Micul *trapper*, cu un semn de încuviințare, dispăru în deschizătură și Deadly-Gun porni urmărirea. La începutul drumului urmele erau atît de evidente, încît nu trebui să le acorde o atenție deosebită. Din această cauză, vînătorului, care era de obicei atît de atent, îi scăpară acum urmele celor doi fugari ascunși în tufișuri, și el își continuă drumul printre copaci, luînd aminte numai la urmele lăsate de indieni.

După un timp, căpitanul șușoti la urechea însoțitorului său:

— Ăsta-i nenoroc, mare nenoroc. Aceşti viteji tineri indieni au ajuns cu bine sus, pe frînghie, în peșteră, dar au fost imediat doborîți. E mare păcat de ei! Acum sîntem din nou singuri în fața lui Deadly-Gun și a oamenilor lui!

— Nu ar fi mai bine, căpitane, dacă l-am urmări în taină? întrebă Marc Létrier. Dacă vrem să scăpăm cu bine, ne trebuie neapărat cai și am putea să ne ținem numai de caii indienilor.

— Asta e imposibil. Vînătorii ne-ar urmări şi ne-ar descoperi imediat urmele.

— Ce ne împiedică să-i facem de petrecanie pentru totdeauna bătrînului? Avem cuţite bune.

— Marc, noi am făcut multe lucruri grele. Dar nu sîntem vestmani. Colonelul are un auz fin şi ne este superior cu armele lui. Chiar dacă am reuşi să-i facem o împunsătură bună şi să ajungem la cai, peste numai cîteva minute am avea toată hoarda furioasă în spate.

— Dacă scăpăm de bătrîn, nu mai trebuie să ne temem de ceilalţi. Cîrmaciul fără minte, Thieme, poliţistul naiv, sînt toţi oameni care nu pricep nimic din prerie şi sînt...

— Şi Winnetou, apaşul? îl întrerupse Mertens.

— Drace, la el nu m-am gîndit. *Cher Dieu*[1], ăla singur ar fi capabil să ne ajungă din urmă şi să ne doboare cu *tomahawkul* lui. Atunci, ce să facem? Să rămînem culcaţi aici o veşnicie, iarăşi nu putem.

— Ai mintea cam slabă, Marc. În *Hide-spot* zace o avere: aur să-l întorci cu lopata. Aşteptăm pînă ce pleacă vînătorul...

— Şi apoi?

— Apoi, şuşoti căpitanul, deşi nu se afla nimeni în preajmă, ne întoarcem pe acelaşi drum pe care am venit.

— Pe dracu! În peşteră?

— Se înţelege!

— Şi ne lăsăm acolo măcelăriţi!

— Mai degrabă, nu. Ai auzit că de pază a rămas un singur vînător. El o să stea la o bună distanţă de peşteră, pe malul rîului şi nu o să observe nimic.

— Da, aşa-i! Colonelul a făcut o mare greşeală că nu a pus un paznic aici, lîngă apă.

— Bineînţeles! Deci, ne întoarcem în peşteră.

— Înapoi, în peşteră! repetă celălalt cu sîrg, căci noua aventură începea să-i placă.

— Căutăm aurul...

— Aurul?

---

[1] Sfinte Doamne! (fr.. n.t.)

— Îl luăm şi...

— Şi ?

— Ne înarmăm, căci în *Hide-spot* există tot felul de arme, de foc şi de împuns.

— Asta aşa e, au un depozit plin-ochi cu tot felul de arme.

— Îl doborîm pe paznic.

— Fără asta nu se poate.

— Ne luăm, în trecere, cîte-un cal.

— Dar unde au priponit caii, căpitane ?

— Încă nu ştiu, dar îi găsim noi. Vînătorii călăresc în sus, prin albia rîului; trebuie să fie pe undeva pe-aproape şi locul unde sînt legate animalele. Dacă cercetăm cu atenţie malurile, le găsim negreşit.

— Şi apoi ? întrebă Marc Létrier.

— Apoi o luăm la sănătoasa. Încotro, o să vedem noi; în orice caz spre vest. Dacă avem bani sau aur, ajungem noi la San Francisco şi...

Se opri în mijlocul frazei. Un zgomot, care venea dintr-o parte, îl făcu să amuţească.

Se auzeau acum paşi înceţi. Ben Cunning venea printre tufişuri, iar în spatele lui, cu excepţia celui care fusese lăsat de pază, se înşirau toţi locuitorii peşterii. Winnetou se afla şi el printre ei. Înaintau pe urmele lăsate intenţionat de Deadly-Gun. Cei doi fugari îşi ţinură respiraţia; o singură privire a ochilor experimentaţi ai apaşului putea să-l facă să descopere urmele, abia vizibile, lăsate chiar de ei. Din fericire pentru ei, pericolul trecu, deoarece Winnetou se bizuia pe vînătorul din faţa sa şi de aceea nu acorda atenţie solului.

— *Grâce à Dieu*[1] ! exclamă Létrier după ce zgomotul făcut de cei care treceau dispăru. Acum, într-adevăr, e timpul să punem totul în joc; deşi sînt ud din cap pînă-n picioare, am asudat de parcă aş fi ieşit din baie.

— Acum e timpul; dar trebuie să fim prevăzători şi să ştergem orice urmă după noi.

[1]Slavă ţie Doamne !(fr., n.t.)

Dar această operaţie era, pentru mîinile lor neexperimentate, atît de anevoioasă, că trecu o bună bucată de vreme pînă să se facă nevăzuţi în albia rîului. Cunoşteau drumul, pe care îl mai făcuseră o dată, aşa că ajunseră, în ciuda dificultăţilor lui, cu bine, pînă sus. Létrier, care tocmai apucase frînghia ca să înceapă urcuşul, şi se afla în spatele stăpînului său, se văzu brusc oprit de către Mertens. În faţa lor, de jur-împrejur, zăceau o mulţime de corpuri omeneşti. Pipăindu-le, şi-au dat seama că erau ale tinerilor indieni ucişi. Trecură peste cadavre şi ajunseră în peşteră, în locul unde stătuseră legaţi mai înainte. Aici putură din nou să comunice unul cu altul.

Létrier se scutură.

— Brr, căpitane, bieţii băieţi au fost omoriţi unul după altul, de cum pătrundeau în peşteră. Noroc că am stat ascunşi, altminteri aveam aceeaşi soartă.

— Acum n-avem timp pentru asemenea consideraţii. Înainte! Să facem rost de arme.

Se înapoiară în *Hide-spot*-ul părăsit de vînători. Un singur om era de pază afară, în celălalt capăt. Centrul peşterii comunica cu mai multe „cămări". Într-una din ele, pereţii erau căptuşiţi, de jur-împrejur, cu tot felul de arme necesare vieţii în prerie. Se găseau acolo din belşug şi praf de puşcă, şi plumb, şi tot felul de gloanţe. Alimente, chiar dacă nu prea multe, puteau fi întrezărite într-o firidă învecinată. În mijlocul peşterii ardea un opaiţ, împrăştiind o lumină palidă.

Cei doi se aprovizionară mai întîi cu cele necesare, după care începură să caute bogăţiile ascunse ale *trapperilor*. Dar în zadar ; iar pe măsură ce timpul preţios se scurgea, căutarea devenea din ce în ce mai febrilă şi tot fără nici un rezultat.

— E al dracului de bine ascuns aurul, Marc ! spuse, în sfîrşit, Mertens, cînd ajunseră la ultima încăpere care le mai rămăsese necercetată. Şi chiar dacă-l descoperim, cum reuşim să-l transportăm ? Aurul e greu şi nu văd cum o să-l ducem.

— Îl încărcăm pe caii de rezervă.

— Asta ar fi singura soluţie, deşi ne-ar întîrzia mult fuga. Dar iată, asta trebuie să fie odaia colonelului.

În începere erau agățate pe pereți blănuri netăbăcite, pentru a o izola de umezeală, și se găseau cîteva scaune și dulapuri. Cei doi se aruncară lacomi asupra acestora din urmă. Nici în ele nu se găsea mult rîvnitul aur, ci niște haine și tot felul de obiecte de îmbrăcăminte pe care le aruncară pe jos. Deodată, căpitanul scoase un strigăt de bucurie. Găsise un portvizit vechi și rupt, împachetat cu grijă, pe fundul unei lăzi.

— N-o fi aur, dar ceva valoros trebuie să conțină, zise el.

Se întoarse în încăperea principală a peșterii pentru că era mai bine luminată și deschise portvizitul.

— Ce e în el, căpitane? întrebă Létrier, încordat.

— Nimic, absolut nimic, m-am înșelat și de data asta, răspunse calm cel întrebat. Dar în sinea sa era teribil de emoționat, căci, de fapt, în portvizit se găseau recipise de depuneri foarte valoroase. Deadly-Gun depusese importante cantități de aur la diferite bănci din Răsărit și păstrase numai chitanțele de depunere. Cel care le poseda putea să ridice contravaloarea lor în bani de la orice bancă. Dar Létrier nu trebuia să știe acest lucru.

Sumele de pe recipise nu aparțineau numai colonelului, ci întregii obști; de aceea erau atît de importante. În orice caz, trebuie că existau în ascunzătoare și mari cantități de pepite și pulbere de aur, dar nu puteau fi, deocamdată, găsite; asta era clar. Dar în timp ce discutau, se auzi un zgomot. Era omul lăsat să păzească și care venea în peșteră. Mertens, care încărcase din timp unul din pistoalele găsite, îl împușcă pe loc.

— Acum să plecăm repede, spuse el. Trebuie să facem rost de cai. Să sperăm că-i vom găsi!

Încărcară în spate tot ce aleseseră și părăsiră peștera pe ieșirea din față a acesteia, folosită de obicei de *trapperi*. Ajunși afară, urmară traseul rîului și ajunseră la un drum îngust care ducea spre un luminiș, unde păștea caii vînătorilor.

Înșeuară repede doi cai, folosind hamuri și căpestre din cele care atîrnau pe crăcile arborilor din jur, încălecară și porniră în galop.

Între timp, toți vînătorii, cu excepția celui pe care îl lăsaseră de pază în peșteră și despre care știm că a fost ucis, se aflau pe

urmele tinerilor indieni, pentru a-i elibera pe Dick Hammerdull şi Pitt Holbers.

Deadly-Gun, care o luase înainte, era în curînd ajuns din urmă de restul trupei. Îi luase pe toţi oamenii săi cu el fiindcă nu ştia cu cîţi indieni urmau să aibă de-a face. Colonelul mergea în fruntea lor, împreună cu Winnetou.

Urmele indienilor puteau fi uşor descifrate, deoarece făcuseră drumul noaptea. Totuşi trecură cîteva ore bune pînă să zărească pădurea în care aceştia îşi instalaseră tabăra şi fiul căpeteniei îi adusese pe Hammerdull şi pe Holbers. Nu era prudent să mai înainteze, fiindcă puteau fi auziţi, aşa că făcură un ocol, îndepărtîndu-se, pentru moment, de locul în care urmele pătrundeau în pădure, la o distanţă de vreun sfert de oră. Reintrînd în pădure, se apropiară cu mari precauţii de tabără, făcînd cu băgare de seamă fiecare pas. Oamenii înaintau aplecaţi, căutînd tot timpul să fie acoperiţi, de la un tufiş la altul, din copac în copac, pînă ce Winnetou făcu un semn celui care îl urma. Auziseră voci şi se strecurară înainte, însoţit numai de Deadly-Gun. În curînd zăriră locul pe care îl căutau, chiar în faţa lor. Dintr-o privire, colonelul îşi dădu seama că fusese mult prea prevăzător cînd hotărîse să-şi ia toţi oamenii cu el, căci cei doi prizonieri erau păziţi numai de trei inşi — doi indieni şi albul care, cu o zi înainte, îi îndemnase pe indieni să atace *Hide-spot*-ul. Le-au fost de ajuns cîteva minute ca să-i încercuiască. Cei trei s-ar fi predat, de bună seamă, fără să reziste, dar ei fură împuşcaţi pe loc, bineînţeles împotriva voinţei colonelului şi a lui Winnetou. Apoi prizonierii fură eliberaţi.

— Trebuie să fi fost tare neprevăzători, Dick Hammerdull, de v-aţi lăsat prinşi de puştanii ăştia! nu se putu opri să nu spună Deadly-Gun.

— Dacă am fost prevăzători sau nu, asta e totuna, îi răspunse Grasul, în timp ce-şi dezmorţea membrele. Dar adevărul este că ne-au prins. Nu mai puteam face nimic. Ce zici de asta, Pitt Holbers, bătrîne coon?

— Mda! îi răspunse Lunganul. Dacă zici tu, Dick, că nu se putea face nimic, atunci ai dreptate, pentru că nu am făcut, de fapt, nimic.

— Şi era şi un alb cu ei ? se miră colonelul.

— Da, confirmă Hammerdull ; şi tocmai individul ăsta a descoperit *Hide-spot*-ul nostru. El a dus tînăra căpetenie acolo, ca să-i arate drumul, dar atunci cînd au atacat ascunzătoarea nu i-a mai însoţit şi a rămas aici. Care e situaţia acum acolo ? Piei-leroşii nu s-au mai înapoiat aici.

— Toţi au fost nimiciţi. Cum a fost, am să-ţi povestesc pe drum.

Acum trebuie să plecăm îndărăt, fiindcă nu am lăsat acolo decît un singur om de pază.

Cît de mare era greşeala pe care o făcuse, şi-a dat seama cît se poate de limpede atunci cînd s-a întors în peşteră. Aici găsiră cadavrul paznicului şi constatară că toate cotloanele peşterii fuseseră scotocite. De către cine, nu putea încăpea nici o îndoială. Colonelul se mai linişti cînd constată că cel mai preţios lucru, depozitul de pepite şi pulbere de aur, nu fusese descoperit. Cu atît mai mult se sperie, însă, atunci cînd văzu că portvizitul şi chitanţele de depunere lipsesc. Supărarea care îl cuprinse se transmise şi celorlalţi, încît toţi hotărîră într-un glas să pornească imediat în urmărirea lui Mertens şi a complicelui lui.

Aceştia nu puteau dispune de bani decît după ce ajungeau într-o aşezare mai importantă, unde să găsească şi o bancă. De aceea se impunea să nu se piardă nici o clipă în urmărirea ticăloşilor. Dar aveau şi ei nevoie de mijloace rapide de deplasare. Pe lîngă nenorocirea care-i lovise, avuseseră şi un dram de noroc, anume acela că jefuitorii nu găsiseră aurul.

8. UN ATAC PIRATERESC

Cine vine la San Francisco dinspre Răsărit trebuie să treacă mai întîi prin Oakland, pentru că în calea lui se află Golful San Francisco, larg de 11 kilometri. Dar acesta nu constituie un obstacol, deoarece posibilităţi de a-l traversa există berechet, inclusiv pentru cei ce călătoresc călare. În vremea de care vorbim călăreţii treceau golful pe bacuri. Cu unul din aceste bacuri au traversat golful doi călăreţi care nu au coborît din şa cît a durat traversarea. Caii lor păreau să fie de rasă bună, deşi arătau foarte istoviţi. Călăreţii se înfăţişau ca nişte oameni care nu mai avuseseră multă vreme de-a face cu binefacerile civilizaţiei. Bărbile încîlcite le ajungeau pînă la piept. Pălăriile de vînător, cu boruri largi, îşi pierduseră orice formă, acoperindu-le, pleoştite, aproape complet feţele. Hainele de piele ruptăcite păreau croite din scoarţă de copaci şi tot echipamentul lor vădea încercările deosebit de grele prin care trecuseră cei doi.

— În sfîrşit, *grâce à Dieu* ! Oftă unul din ei. Iată-ne aici, Marc, şi cred că am scăpat de mizerie.

Celălalt dădu din cap, posomorît.

— Iertaţi-mă, căpitane, că nu sînt prea convins de acest lucru. Am să mă simt în deplină siguranţă numai cînd am să mă aflu pe o punte solidă, în larg, la vreo cîteva mile depărtare de aici. Să mă ia dracu dacă colonelul, cu toată ceata lui, nu se află pe urmele noastre !

— Posibil, dar improbabil. Cred că am reuşit cu destulă abilitate să-l inducem în eroare făcîndu-l să creadă că, după trecerea munţilor, ne-am îndreptat spre Columbia britanică. Oricum, n-am făcut acest ocol degeaba.

— Vreau să cred că nu v-aţi înşelat, dar nu mă încred în îndrăciţii aştia de vînători. şi sînt de părere că cel mai bun lucru este să ne vedem cît mai repede pe puntea unei corăbii şi să nu mai avem nimic de-a face cu această ţară blestemată.

— Înainte de toate e necesar să recăpătăm o înfăţişare omenească.

— Pentru asta e nevoie de bani.

— Aşa e. Dar, ia uită-te colo ! spuse, arătîndu-i o baracă scundă, pe al cărei acoperiş era bătută o scîndură purtînd inscripţia „Jonathan Livingstone, negustor de cai".

— Un negustor de cai ? zise Marc, fără prea mult entuziasm. N-o să ne ofere prea mult pentru animalele noastre pe jumătate moarte de foame.

Îşi mînară caii spre baracă. Un om, care se vedea de la o poştă că e geambaş, ieşi în uşa barăcii în clipa cînd descălecară.

— Cu cine doriţi, domnilor ? întrebă el.

— Cu stimabilul Master Livingstone, Sir.

— Eu sînt acela.

— Cumpăraţi cai ?

— Hm ! Da ! Dar nu din ăştia pe care-i aveţi, răspunse el, aruncînd o privire depreciativă, dar atentă asupra mărfii oferite.

— Bine, atunci bună ziua, Sir !

Mertens încălecă şi se făcu că pleacă imediat.

— Mai domol, Master, mai domol, mai domol, să ne uităm mai bine la animale !

— Păi, dacă nu cumpăraţi „din ăştia", atunci ce să mai vorbim ? Să ştiţi că nu aveţi de-a face cu un *greenhorn* !

— Bine, bine ! Descălecaţi ! Proaste, foarte proaste animale ! Veniţi din prerie ?

— Da !

— Nu prea vă pot oferi mare lucru. Mai degrabă ar trebui să primesc cu ceva ca să-i iau, pentru că, după cum arată, ăştia ar putea să şi crape. Cît vreţi pe ei ?

— Cît oferiţi ?

— Pentru amîndoi ?

— Amîndoi !

— Păi, treizeci de dolari, nici mai mult, nici mai puţin.

Mertens încălecă din nou, gata să pornească mai departe.

— Stop, Sir, unde vreţi să plecaţi? Credeam că vreţi să vindeţi caii.

— Da, dar nu dumitale.

— Păi, întoarceţi-vă! Vă dau patruzeci.

— Şaizeci.

— Patruzeci şi cinci.

— Şaizeci.

— Cincizeci.

— Şaizeci.

— Imposibil! Cincizeci şi cinci, şi nici un cent mai mult.

— Şaizeci, şi nici un cent mai puţin. Rămîneţi cu bine!

— Şaizeci? Nu, nici nu-mi trece prin cap! Dar, ia staţi! Hei, mai staţi niţel! Bine, o să-i căpătaţi! Fie, şaizeci, deşi animalele astea nu valorează atîţia bani!

Mertens se întoarse rîzînd şi coborî din nou de pe cal.

— Luaţi-i, ba chiar cu hamuri cu tot!

— Intraţi, Master; între timp, însoţitorul dumneavoastră va avea grijă de ei.

Negustorul îl conduse într-o cămăruţă, împărţită în două printr-o draperie veche. Dispăru în spatele acesteia şi se întoarse cu banii.

— Aveţi aici cei şaizeci de dolari. Dar să ştiţi că sînt bani cîştigaţi necinstit.

— Ei, asta-i, vă faceţi de rîs! Mda! Sînt cunoscut aici în oraş?

— Mai bine decît mulţi alţii.

— Atunci, puteţi să-mi daţi o informaţie?

— Vreţi să vă recomand un loc unde să puteţi mînca?

— Nu, caut o bancă sau o casă de amanet.

— O casă de amanet? Dar pentru ce?

— N-are importanţă pentru ce.

— Ba are, dacă doriţi o informaţie corectă.

— Vreau să vînd o hîrtie de valoare.

— Ce fel de valoare?

— Pepite şi pulbere de aur.

— La naiba, arătaţi-mi-o mie.

— Nu are nici un rost!

— De ce nu, dacă hîrtia e valabilă, o cumpăr chiar eu. Fac, între altele, şi asemenea afaceri, mai ales dacă e de cîştigat ceva din ele.

— Uitaţi-le, astea sînt.

Scoase portvizitul găsit în peşteră şi alese cîteva recipise pe care le dădu negustorului. Acesta făcu o figură mirată şi aruncă o privire plină de respect celui care stătea în faţa lui, ruptăcit şi cîrpit, dar care se afla în posesia unei asemenea averi.

— Douăzeci de mii de dolari pe numele purtătorului, depuşi la Charles Brockman, Omaha! Chitanţa este bună. Cît cereţi pe ea?

— Cît îmi daţi?

— Jumătate.

Mertens îi luă hîrtia din mînă şi se îndreptă spre uşă.

— Să fii sănătos, Master Livingstone!

— Staţi! Cît vreţi?

— Optsprezece mii îmi plăteşte oricare bancher, pe loc, în numerar; dar eu sînt acum la dumneata şi sînt grăbit. Dă-mi şaisprezece mii şi chitanţa îţi aparţine.

— Imposibil. Nu ştiu dacă sînteţi cel în drept...

— Bine, bine, Sir. Nu vreţi? Cu bine!

Omul îl reţinu, trăgîndu-l de braţ; dispăru apoi din nou după draperie şi se întoarse cu banii. Făcea parte din genul de oameni de afaceri care se ocupă cu de toate şi care, în ciuda unor aparenţe sărăcăcioase, nu duc niciodată lipsă de bani în numerar.

— Poftiţi banii; se vede treaba că azi am o zi proastă, se căină el. Mai aveţi alte recipise?

— Nu. Rămîi sănătos, Master!

Mertens plecă. Livingstone îl însoţi pînă afară şi luă în primire caii. Cei doi străini se îndepărtară. Un ajutor veni să scoată şeile şi căpăstrul de pe cai.

— Am făcut o afacere bună, mormăi ca pentru sine geambaşul. Soi bun, bine făcuţi; au trecut prin multe, dar, bine îngrijiţi, îşi vor reveni repede.

Mai era ocupat cu caii cumpăraţi, cînd se auzi un tropăit răsunător de-a lungul străzii. Doi călăreţi, care sosiseră cu bacul

următor apărură în galop. Unul era indian, celălalt era un alb cu un păr lung fluturîndu-i pe spate. Şi pe ei se putea observa oboseala unui drum lung, deşi ţinuta lor, ca şi animalele splendide, nu lăsau, la prima vedere, această impresie.

Trecînd cu iuţeală pe lîngă geambaş, indianul îi aruncă o privire fugară, pentru ca în clipa următoare să-şi întoarcă brusc calul.

— Fratele meu alb să se uite la caii aceştia, spuse el.

Celălalt călăreţ întorsese tot atît de rapid şi îl urmase pînă în faţa barăcii. O scurtă privire îi fu de ajuns. Se uită la firma de deasupra barăcii, apoi se apropie de negustor şi îl salută.

— Bună ziua, Sir. Aţi cumpărat chiar acum caii aceştia ?

— Da, Master, îi răspunse negustorul.

— De la doi oameni care arată... şi îi făcu o descriere exactă a lui Mertens, alias Brétigny, şi a lui Létrier, alias Wolf.

— Corespunde, Master, conveni negustorul.

— Oamenii ăştia mai sînt aici ?

— Nu.

— Unde s-au dus ?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează.

— Dar trebuie să ştiţi în ce direcţie au luat-o ?

— Au luat-o după colţ. Mai mult nu pot spune.

Cel care punea întrebările stătu o clipă pe gînduri, aruncă o privire cercetătoare asupra negustorului şi continuă :

— Cumpăraţi numai cai ?

— Cai şi diferite alte lucruri.

— Şi pepite de aur ?

— Da ; aveţi aşa ceva ?

— Nu le am la mine, dar trebuie să-mi soseacă. Pot să vi le ofer.

— Dacă nu sînteţi grăbit să primiţi bani pe ele, da. Tocmai mi-am epuizat tot numerarul de care dispun.

— I-aţi dat acelor oameni ?

— Unuia din ei.

— V-a vîndut o hîrtie de valoare ?

— Da.

— În valoare de cît ?

— Douăzeci de mii de dolari.

— Vreţi să fiţi atît de bun, Sir, şi să-mi arătaţi recipisa pe care aţi cumpărat-o ?

— De ce ?

— Ca să văd dacă v-a fost vîndută de gentlemanul cu care dorim să ne întîlnim.

— Mda ! Recipisa o puteţi vedea, dar nu v-o dau în mînă.

Intră în baracă şi se întoarse cu hîrtia. Străinul o privi cu atenţie şi dădu din cap.

— Aţi primit de la el numai această recipisă ?

— Numai asta.

— Mulţumesc, Sir. Nu cred c-o să se mai întoarcă la dumneavoastră, dar dacă totuşi se va întîmpla aşa ceva, să nu mai cumpăraţi nimic de la aceşti oameni, ci puneţi să fie arestaţi. Recipisele îmi aparţin şi mi-au fost furate. Am să mă reîntorc, poate, să mai discut cu dumneavoastră.

Îşi întoarse calul, indianul la fel, şi îşi reluară galopul în susul străzii.

Pînă n-au ajuns în port n-au schimbat nici un cuvînt între ei. Abia pe chei, albul întrebă :

— Fratele meu roşu m-a însoţit pe urmele bandiţilor de-a latul ţinuturilor întinse ale preriei. Mă va urma el şi dacă va fi nevoit să urce pe o corabie ?

— Winnetou merge cu Deadly-Gun pe tot Pămîntul şi pe Marea Apă. *Howgh* !

— Bandiţii vor probabil să fugă peste mare ; o să se intereseze ce vapoare ridică ancora. Asta o să facem şi noi şi o să supraveghem navele ; aşa îi vom prinde.

— Fratele meu aşa să facă şi apoi să stea aici, lîngă apă, ca să-l pot regăsi. Winnetou, însă, se va întoarce în faţa caselor din marele oraş ca să-i aştepte pe vînători şi să-i aducă aici pe cei ce au rămas în urmă din cauza oboselii.

Deadly-Gun dădu aprobativ din cap : „Fratele meu este înţelept ; să facă aşa cum a spus !"

Descălecă şi dădu calul în grija unei slugi de la hanul aflat în apropiere. Apaşul porni singur înapoi, pe drumul pe care veniseră împreună.

În timp ce se întîmplau cele de mai sus, Brétigny şi Marc Létrier îşi continuaseră drumul. Ei observară la un moment dat un bărbat care se strecura prudent, ieşind dintr-o străduţă laterală îngustă, şi care, fără să-i bage de seamă, traversă strada la o oarecare distanţă de ei. De statură aproape mijlocie, zvelt, era îmbrăcat ca un miner venit să mai dea cu nasul pe la oraş, să se mai odihnească puţin. O pălărie de paie zdrenţuită, cu boruri largi, îi acoperea faţa, fără să poată, însă, ascunde o cicatrice urîtă care îi brăzda obrazul, de la ureche şi pînă la nas.

Uimit, Brétigny se opri şi-l apucă de braţ pe însoţitorul său.

— Marc, tu nu-l cunoşti pe ăsta ? întrebă el precipitat.

— Pe ăla ? Nu, căpitane.

— Chiar aşa ?

— Nu !

— N-am întrebat cum trebuie. De fapt, trebuia să spun : O cunoşti pe asta ?

— Pe aia ? Pe toate furtunile ! Statura, ţinuta, mersul ! Căpitane, este oare posibil ?

— Ea e, îţi spun eu, ea, şi nu alta ! Ne-am sălbăticit de tot; de la această distanţă ea nu ne poate recunoaşte. O întîmplare fericită ne-a scos-o în cale. Trebuie s-o urmărim !

Păşiră în urma persoanei care, după puţină vreme, intră într-o baracă de scînduri, deasupra uşii căreia era agăţată o firmă purtînd o inscripţie simplă, făcută cu creta : „Tavern of fine brandy". Înainte şi după această denumire era desenată, pe lemnul crăpat, cîte o sticlă de rachiu.

— Ce face ea, oare, în această dugheană ? Are destui bani şi locuieşte, desigur, într-un palat. Felul în care se prezintă acum e deci un soi de deghizare, iar prezenţa ei aici ascunde un scop tainic.

— Trebuie să intrăm după ea, căpitane.

— Nu se poate. Ne-ar recunoaşte imediat, cu tot aspectul nostru de sălbatici. Dugheana e alcătuită din simple scînduri. Din faţă nu ne putem apropia, dar poate găsesc în spatele ei vreo gaură sau vreo spărtură prin care să pot privi în interior. Tu rămîi aici şi ţine sub observaţie ieşirea. Dacă părăseşte dugheana înainte de întoarcerea mea, atunci vii şi mă anunţi.

Se îndreptă spre o latură a barăcii. Poziţia era bună. Cabana nu avea ieşire şi prin spate, dar era despărţită de o construcţie asemănătoare printr-un spaţiu de nici trei picioare, un fel de verandă. Brétigny se strecură acolo şi găsi repede o gaură prin care putea să vadă o bună parte a sălii în care se afla un mare număr de consumatori.

Omul cu cicatricea luase loc în apropierea unei sobe mătăhăloase, dar, deodată, se sculă şi dispăru undeva, în spatele acesteia. Probabil, presupuse Brétigny, că acolo mai există o încăpere care servea pentru scopuri mai deosebite. El înaintă cu băgare de seamă pînă se lipi de un perete subţire, din spatele căruia străbăteau mai multe voci. Puse urechea la scîndură şi ascultă. Şi iată ce auzi:

— Unde ne întîlnim, Sir? întrebă cineva.

— Nu aici, asta ar însemna lipsă de prevedere; şi nici pe chei, ci în micul golf de dincolo de ultima cabană pescărească.

— Şi cînd?

— Nu ştiu deocamdată cînd am să pot veni, dar la ora unsprezece să fiţi toţi adunaţi. Nu întreprindeţi, însă, nimic înainte de a veni eu.

— Bine. O să fie o luptă straşnică înainte ca nava să fie a noastră.

— Nu e chiar aşa de greu cum vă închipuiţi. Ofiţerii şi subofiţerii sînt invitaţi în seara asta pe uscat, iar la bord va avea loc o petrecere care o să ne prindă cît se poate de bine.

— Asta e o veste plăcută. Avem vreun prieten la bord?

— Tom lunganul se află acolo, împreună cu încă cîţiva oameni care ne aşteaptă.

— Pe toţi dracii, aţi pus totul formidabil de bine la cale...Căpitanul Caiman va fi şi el, cu-adevărat, prezent acolo?

— Desigur. Ancora va fi ridicată deîndată ce punem mîna pe corabie. Vîntul e bun, fluxul cade tocmai bine şi dacă nu intervine nimic neprevăzut, atunci o să se povestească despre „l'Horrible" ca în vremurile de odinioară.

— Pe noi puteţi conta, Sir. O să fim în jur de treizeci de oameni. Cu ofiţeri pricepuţi şi cu o asemenea corabie nu ai de ce să te temi de nici o marină de pe glob.

— Asta e şi părerea mea. Iată solda voastră şi încă ceva pe deasupra, ca să vă cinstiţi cu ce vă place. Dar, atenţie, rămîneţi treji ca nu cumva să ratăm lovitura.

Se auzi un zgomot de scaune mutate din loc, apoi se făcu liniştе ; ultimul complotist părăsise încăperea.

Brétigny o recunoscuse şi după voce, deşi persoana încercase să şi-o îngroaşe. Cele auzite erau atît de extraordinare, că o bună bucată de vreme stătu nemişcat şi ar mai fi rămas aşa dacă nu l-ar fi trezit din înţepeneală un „psst!" şoptit de Marc Létrier, care stătea în faţa verandei şi-i făcea semne disperate.

— Ea a plecat, să ne întoarcem ; repede, repede !

Căpitanul se strecură afară tocmai la timp pentru a mai putea vedea subiectul observaţiilor sale dispărînd după primul colţ. Cei doi alergară pe urma lui, urmărindu-l prin străduţele murdare ale mahalalei, apoi pe străzile largi ale cartierelor mai selecte, pînă la gardul din fier forjat al unei grădini mai izolate. Aici, cel urmărit se uită atent primprejur, pentru ca imediat ce se încredinţă că nu e nimic deosebit prin preajmă, să salte, cu o mişcare de pisică, peste gard. Urmăritorii stătură în continuare la pîndă mai mult de o oră, fără nici un rezultat : cel urmărit nu se mai întoarse.

— Trebuie că aici locuieşte, Marc. Ia să căutăm casa de care ţine grădina !

Pentru asta au trebuit să traverseze o stradă laterală. Cînd au ieşit din ea, au zărit o trăsură splendidă care staţiona în faţa porţii unei case care trebuie să fi fost aceea pe care o căutau. O doamnă tocmai se urca în ea. Cei doi se înapoiară în stradă ; cînd trăsura trecu pe lîngă ei, îi putură vedea trăsăturile.

— Ea este ! strigă Marc.

— Da, ea este ; e imposibil să ne fi înşelat. Eu rămîn aici ; tu, însă, intri în casă şi încerci să afli ce nume poartă acum.

Létrier se conformă ordinului şi se întoarse repede cu informaţia dorită.

— Ei ?

— Doamna de Boulettre.

— Ah ! Unde locuieşte ?

— Deţine tot etajul întîi.

— Vino în port; acolo mai stăm de vorbă.

Se îndreptară în direcţia amintită, oprindu-se într-un magazin cu articole de îmbrăcăminte, pe care îl părăsiră avînd o înfăţişare cu totul schimbată. Mergeau agale, amestecîndu-se prin mulţimea de oameni de pe chei. Deodată, pe faţa lui Létrier se văzu o tresărire de groază. Îl apucă de braţ pe căpitan şi-l trase în spatele unei mari grămezi de baloturi cu mărfuri.

— Ce s-a întîmplat? întrebă acela mirat.

— Priviţi înainte, căpitane, şi uitaţi-vă dacă nu-l cunoaşteţi pe omul care stă lîngă macaraua aia mare?

— Ah, pe toţi dracii, colonelul Deadly-Gun! Nu s-au lăsat, deci, înşelaţi şi ne-au urmărit pînă aici. Unde or fi ceilalţi?

— Pe aceia mai mult ca sigur că i-a trimis prin tot oraşul ca să dea de urma noastră.

— Aşa e. Ce crezi, ne-o fi observat bătrînul *trapper*?

— Cred că nu. Privea în altă direcţie şi, cu înfăţişarea noastră de acum, o să-i vină greu să ne recunoască dacă nu ne apropiem prea mult de el.

— Corect. Acum, ia uită-te dincolo de dană! Cunoşti nava care se află lîngă crucişător?

— Da — păi — asta e..., pe naiba! Nu-i alta decît „l'Horrible" a noastră. Am recunoscut-o imediat, chiar dacă au umblat la randele şi pînzele ei!

— Acu' vino-ncoace!

Porniră prin îmbulzeala de pe chei şi căutară un local cît mai departe de port. Aici cerură o încăpere separată ca să poată discuta netulburaţi.

— Aşadar, ai recunoscut-o pe „l'Horrible" a noastră? întrebă Brétigny-Mertens.

— Imediat, căpitane.

— Ştii cine o comandă acum?

— Nu.

— Şi ştii cine o s-o comande mîine, la ora asta?

— În orice caz acelaşi care o comandă azi.

— Nu.

— Atunci va avea loc o schimbare de comandă.

— Bineînţeles. Cel de acum trebuie să „bea din cana cea mare“[1], iar în locul lui va veni un anume Caiman sau, dacă preferi, căpitanul Caiman.

Marc Létrier zîmbi.

— Şi atunci, Miss Amiral va deveni iar şef de echipaj, spuse el, intrînd în jocul interlocutorului său.

— Bineînţeles.

— Şi va mătura puntea cu pisica cea cu nouă cozi, ca în vremurile de altădată.

— Sau poate că nu. Pantera va fi îmblînzită. Poţi fi sigur de asta !

— Şi credinciosul Marc Létrier ce post va primi ?

— O să se găsească ceva potrivit şi pentru el.

— Păcat de frumoasa cabină de navigaţie !

— Şi dacă nu ar fi o cabină de navigaţie, ci o clădire solidă, sigură, care să nu poată fi mişcată din loc ?

Létrier rămase de astă dată într-adevăr surprins de tonul sigur şi încrezător al căpitanului. Se uită atent la el şi murmură :

— Mda, în lumea asta destule lucruri imposibile devin posibile, cel puţin pentru unii ca noi.

— Bineînţeles. Ascultă, Marc, ce vreau să-ţi spun ! El îi povesti tot ce auzise în timp ce stătea lîngă peretele de scîndură al circiumii, şi adăugă concluziile şi raţionamentele pe care le îndreptăţeau cele auzite acolo.

Marc era uluit.

— La dracu' ! Cred că muierea asta chiar e în stare de aşa ceva.

— O s-o facă, poţi fi sigur.

— Şi noi ?

— Nu ţi-am spus că în seara asta am să comand pe „l'Horrible“ ?

— Bine, dar ea o să se apere.

— Asta-i bună ! I-am fost înainte comandant şi am să-i fiu din nou. Miss Amiral e neschimbată ! Auzi, să fure o navă ! Din mijlocul portului San Francisco ! E o nebunie ! Iar nouă ne con-

[1] În argou : să fie înecat (n.t.)

vine de minune. Ce noroc că am zărit-o şi am recunoscut-o, în ciuda deghizării pe care şi-a făcut-o.

În timp ce ei discutau cu înfrigurare, în locuinţa doamnei de Boulettre se făceau pregătiri intense pentru o cină de pomină. Bunătăţi de pe tot pământul, vinuri de pe toate meleagurile erau strînse aici, iar stăpîna casei, care se întorsese de mult de la plimbare, se ocupa personal de acestea din urmă. Ea deschidea sticlele şi turna în fiecare un praf fin, de culoare albă, apoi le sigila cu mare grijă din nou.

Seara se apropia. Se făcu întuneric şi din ferestrele somptuoasei locuinţe răzbătea o strălucire atît de puternică, încît întrecea lumina felinarelor de pe stradă.

Oaspeţii, printre care şi comandantul crucişătorului, precum şi ofiţeri de pe alte nave, sosiseră cu toţii şi savurau bucatele servite. O mulţime de obişnuiţi ai bulevardelor şi de trecători întîmplători se îngrămădeau la intrare ca să arunce o privire în interioarele festiv amenajate sau să adulmece aroma bunătăţilor oferite oaspeţilor.

Printre ei se găseau doi oameni îmbrăcaţi în haine de marinar. Stăteau tăcuţi unul lîngă altul şi priveau indiferenţi la ceilalţi. Se părea că atenţia lor se îndrepta în mod deosebit spre una din ferestrele luminate. Au stat mult timp aşa. La un moment dat, cineva trase perdeaua; umbra unei mîini ridicate se profilă de cîteva ori în jos şi în sus; după care lumina se stinse.

— Acesta este semnalul, şopti unul din cei doi.

— Vino! răspunse celălalt.

O luară la picior repede şi cotiră după colţul grădinii. La poarta acesteia era un cufăr, iar alături se profila silueta unui bărbat. Era aşa de întuneric, încît nu puteau fi exact identificate amănuntele; totuşi era vădit că omul era cu ceva sub talia mijlocie şi o barbă de culoare închisă îi acoperea tot obrazul. Era doamna de Boulettre care se grimase şi se îmbrăcase din nou în haine bărbăteşti. Cufărul conţinea instrumentele de navigaţie, care îl impresionaseră atît de mult pe locotenentul Jenner.

— Trăsura este comandată? întrebă bărbatul cu barbă de culoare închisă.

— Da, veni răspunsul.

— Înainte!

Vocea îi suna poruncitor, de parcă ar fi fost obişnuit de tînăr să dea ordine. Cei doi oameni apucară cufărul şi o luară înainte. Cel de talie mijlocie îi urmă. La colţul străzii aştepta o trăsură. Geamantanul fu ridicat şi pus pe capră. Cei trei se urcară şi trăsura porni spre periferia oraşului. Ajunşi în cîmp deschis, se opriră. Călătorii coborîră, apucară cufărul şi se îndreptară spre plajă, în timp ce trăsura se reîntorcea în oraş. Nu ajunseră bine pînă la ţărm, că se auzi din tufiş o voce:

— Stai, cine e?

— Căpitanul Caiman.

— Fiţi binevenit!

Un grup de siluete negre se grăbiră să-l înconjure cu respect pe bărbatul cu barbă.

— Bărcile sînt în regulă? întrebă el.

— Da.

— Armele?

— Toate în regulă.

— Lipseşte vreunul?

— Nu. Nici unul.

— Atunci, să pornim; eu iau prima barcă!

Cufărul fu ridicat în barcă. Vîslele, învelite cu cîrpe, erau pregătite din timp şi ambarcaţiunile alunecară tăind fără zgomot valurile.

Mai întîi înaintară în larg; după aceea au cîrmit scurt spre tribord; în felul acesta s-au apropiat, cu multă băgare de seamă, dinspre mare, de locul unde se afla „l'Horrible", în miezul unui întuneric adînc, avînd doar cîte un felinar la pupă şi la proră.

Ajunseseră atît de aproape de navă, încît în mod normal ar fi trebuit să fie observaţi. Cel care îşi zicea căpitan stătea în picioare la cîrmă şi ţinea privirea fixată pe silueta întunecată a corăbiei. Era clipa în care trebuia să se hotărască totul, fapt care îi solicita toată atenţia.

În acel moment se făcu auzit ţipătul ascuţit al unui pescăruş. Oamenii răsuflară uşuraţi. Era semnalul stabilit cum că la bord

totul e în regulă. Cîteva frînghii atîrnau în partea dinapoi a corăbici.

— Acostaţi, şi apoi sus! se auzi înfundat comanda.

Cîteva clipe mai tîrziu, toţi oamenii se aflau pe punte. Tom îi aştepta.

— Cum e? întrebă cel cu barbă.

— Bine. Eu şi ceilalţi sîntem de pază. Echipajul se ospătează jos, în cabină. Cei mai mulţi zac, beţi, pe podea.

— Coborîţi! Dar menajaţi-i. Să fie închişi în cabină; mai tîrziu trebuie să ne jure credinţă. Cu cît avem mai multe braţe, cu atît mai bine pentru noi.

Porunca fu dusă la îndeplinire rapid şi fără zgomot. Echipajul nebănuitor, ameţit de băutură, a fost uşor înfrînt, legat şi închis în cabină. După care, cufărul ridicat din barcă a fost dus în cabina căpitanului, iar bărcile cu care veniseră, dezlegate de corabie, fură lăsate libere pe apă. Nu mai aveau nevoie de ele, corabia se afla în mîinile piraţilor.

Cel cu barbă neagră îşi adună oamenii şi-i stabili fiecăruia postul.

— Nu sîntem încă în plină mare. Ungeţi ancora şi palanele de talaz cu ulei, ca să nu facă zgomot. Nu pot da comenzi deocamdată pentru a nu fi auzit dincolo, pe crucişător, dar sper că fiecare dintre voi ştie ce are de făcut.

Oamenii noului echipaj se împrăştiară, fiecare, la postul lui. Comandantul trecea pe la fiecare şi le dădea ordinele cu voce scăzută.

Ancora se ridică, velele se desfăcură şi vîntul favorabil începu să le umfle. Corabia, ascultînd cuminte de cîrmă, se întoarse încet, despărţi în două valurile ce i se împotriveau şi se avîntă în plină mare.

Abia acum răsunară de pe puntea crucişătorului o bubuitură, a doua, a treia. Se ştia acolo că ofiţerii de pe „l'Horrible" erau duşi la ţărm şi mişcările navei fuseseră, într-un tîrziu, descoperite. Îşi dăduseră seama că se întîmpla ceva neobişnuit sau chiar ilegal şi aceasta explica cele trei focuri de alarmă pentru a atrage atenţia tuturor.

Noul comandant al lui „l'Horrible" se urcase pe punte. Tom lunganul stătea lîngă el.

— Ascultă, Tom, au observat c-am şters-o, spuse el.

Cel căruia i se adresă privi cu atenţie în sus, spre pînzele profilate pe cerul întunecat.

— N-o să le ajute la nimic. Şi-au deschis ochii prea tîrziu. Dar îmi cunoaşteţi numele, Sir ?

— Cred că şi căpitanul Caiman ar trebui să-l cunoască, doar ai navigat destul cu mine.

— Cu dumneavoastră ? Nu am ce zice, Sir. Sînteţi un ofiţer priceput, asta am putut remarca în puţinul timp de cînd vă cunosc, dar căpitanul Caiman nu sînteţi. Pe el, doar, îl cunosc bine.

— Ei, nu sînt ; dar am să fiu.

— Asta nu prea o să meargă. Oamenii nu vor să servească decît sub ordinele lui şi omul acela, vreau să zic agentul care ne-a angajat, ne-a spus că trăieşte şi că va fi în seara asta pe punte.

— Omul care v-a angajat ? Chiar nu l-ai recunoscut ?

— Recunoscut ? Pe el ? Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea !

— De o mie de ori, Tom, de o mie de ori, îţi spun că l-ai văzut sau, mai degrabă, ai văzut-o. Vino-ţi în fire !

— Pe el ? Pe ea ? Pe naiba ; ea, ea... să fi fost Miss Amiral?

— Ea a fost ! Şi nu crezi că are tot ce-i trebuie ca să joace rolul căpitanului Caiman suficient de bine ?

Lunganul, uimit, făcu un pas înapoi.

— Pe toate furtunile, Sir, vreau să spun, Miss, asta e o poveste într-adevăr extraordinară. Am crezut că aţi fost spînzurată cînd cei cu haine de piele au luat-o cu asalt pe „l'Horrible".

— Uite că nu prea a fost aşa. Dar ascultă : eşti la bord singurul care-l cunoaşte, de fapt, pe căpitanul Caiman ; vei ascunde că eu şi agentul sîntem una şi aceeaşi persoană. Îi laşi să creadă că eu sînt Caiman. Ai înţeles ?

— Perfect !

— Ei, nu o să ai de pierdut din asta, dimpotrivă !

— Mda, mie îmi este indiferent dacă cel care are comanda e un Sir sau o Miss, totul e să facem capturi bune. Puteţi avea încredere în mine.

— Bine. Dar iată că luminile din port şi de pe dane s-au aprins. Se pregătesc să ne urmărească. Numai că în două ore ne aflăm la o distanţă la care, chiar şi la lumina zilei, nu ne pot zări.

Bărbosul dădu ordin să se ridice toate pînzele, astfel că nava gonea acum înclinată, tăind valurile cu o viteză îndoită. Satisfăcut, comandantul privea cu încîntare la corabia minunată pe care o avea sub picioarele sale.

Abia spre seară, cînd prezenţa sa pe punte nu mai era necesară, coborî în cabină. Acolo se găsea cuferul său. O lampă lumina încăperea.

— Mda, mormăi el, privind cu o neascunsă satisfacţie în jur, la cabina amenajată cu gust. Acest Jenner nu-i chiar atît de neghiob cum mi-am închipuit. S-a instalat bine aici. Dar înainte de toate trebuie să văd dacă mai există ascunzătoarea mea, de care nici măcar Caiman nu avea idee.

Dădu la o parte o oglindă şi apăsă pe un buton, abia vizibil, ce se afla în spatele acesteia. O uşiţă dublă se dădu la o parte, lăsînd să apară o adîncitură în perete, în care erau îngrămădite tot felul de hîrtii.

— Extraordinar, totul e neatins! Ascunzătoarea funcţionează perfect. Am s-o folosesc din nou.

Scoase o cheie şi deschise cuferul. Într-o despărţitură se aflau fişicurile de monede, în cealaltă — pachete de bancnote. Le luă şi le puse în ascunzătoare; o încuie şi împinse oglinda la loc. Mai scoase din cufăr tot felul de obiecte de îmbrăcăminte şi lenjerie, care-şi găsiră locul în dulapul aflat în cabină, pentru ca la urmă să extragă şi preţioasele instrumente de navigaţie pe care le admirase locotenentul Jenner la doamna de Boulettre.

— Dacă ar fi ştiut acest locotenent de ce se ocupa frumoasa lui doamnă cu aceste obiecte „plicticoase"! Pe toţi sfinţii, este cea mai mare lovitură a vieţii mele, cea pe care am dat-o azi şi aş vrea numai să ştiu ce ar spune căpitanul despre ea dacă ar fi acum aici şi...

— El spune — bravo, Clairon ! se auzi în spatele ei, în timp ce o mînă grea i se lăsă pe umăr.

Îngrozită, se întoarse şi se holbă cu ochii larg deschişi la faţa celui pe care îl pomenise cu voce tare.

— Cai... Cai... Caiman ! bîlbîi ea cu un glas strident.

— Căpitanul Caiman ! încuviinţă acesta cu un zîmbet calm.

— Nu e posibil ! Spiritul lui...

— Aiureli ! Crede maestrul de echipaj de pe „l'Horrible" în spirite ?

— Dar cum — unde — cînd — cum ai ajuns la Frisco şi aici, la bord ?

— „Cum" am să-ţi explic mai tîrziu ; „de ce"-ul îl ştii foarte bine !

— Nu ştiu nimic !

— Nici despre banii mei nu ştii nimic ? Cei care au dispărut cînd te-ai hotărît să mă laşi ca pe o epavă nenorocită la New York ?

— Nu, nimic.

— Aşa, care va să zică ! Din păcate pentru tine, sînt în situaţia fericită să pot sta în faţa ta cu toate dovezile. Dar mai întîi să ne lămurim cu lucrurile de faţă. Ai pus mîna pe „l'Horrible".

Ea tăcea.

— Şi pentru asta ai recrutat oameni...

Ea tăcea în continuare.

— Cărora le-ai promis că cel ce va lua comanda va fi căpitanul Caiman.

Ea se mai afla, aparent, tot sub efectul şocului provocat de apariţia lui.

— Ca să-ţi ofer posibilitatea să-ţi ţii cuvîntul am venit pe vas încă înaintea voastră şi m-am ascuns pînă am găsit momentul prielnic pentru a mă prezenta în faţa ta. Eşti într-adevăr o muiere dată dracului şi pentru că ai făcut o treabă atît de bună, am să-ţi ofer, desigur provizoriu şi pînă ne facem socotelile, postul pe care l-ai mai avut, şi anume pe cel de şef de echipaj. Aşa că dă-ţi jos barba ! Nu-ţi mai este de folos acum, şi pe Caiman, oricum, nu-l poţi imita.

El îi vorbea pe un ton liniştit, cumpănit care-i aduse lui Clairon sîngele în obraz şi-i făcu să scînteieze ochii ca la o pisică.

— Maestru de echipaj, eu ? Şi dacă acum eu nu te mai cunosc ? şuieră ea.

— Atunci mă cunoaşte Tom lunganul şi Marc Létrier. Ei ţin mai mult la mine decît la pantera sălbatică ce se chema Miss Amiral.

— Marc Létrier ? Unde este ?

— Aici, la bord. A venit odată cu mine şi e sus, vorbeşte cu Tom lunganul ca să-i spună că mă aflu, în carne şi oase, aici.

— Nu o să-ţi ajute la nimic, şi nici lui, mormăi ea furioasă.

Smulse revolverul pe care îl avea la brîu şi dădu să-l ţintească. O lovitură fulgerătoare a braţului lui Caiman îi aruncă arma cît colo. O apucă apoi de umeri şi lipi de perete silueta ei zveltă, de parcă ar fi fost bătută acolo în cuie.

— Miss Amiral, ascultă ce-ţi spun o dată pentru totdeauna ! Mi-ai vrut moartea şi viaţa mea a fost în pericol cîtă vreme am avut încredere în tine. Eu sînt căpitan pe corabia mea şi tu... am să te fac cu inofensivă !

O lovitură de pumn în tîmplă o trînti fără cunoştinţă la podea. O strînse în frînghiile cu care fusese legat cuţărul ei şi se urcă pe punte.

Se făcuse dimineaţă, aşa că putea dintr-o privire să-şi dea seama de situaţie. Membrii echipajului erau strînşi cu toţii pe punte şi făcuseră cerc în jurul lui Tom lunganul şi Marc Létrier, care păreau că le povestesc ceva. Privirea acestuia din urmă căzu asupra căpitanului. El sări în sus şi strigă :

— Acesta este, oameni buni. Trăiască căpitanul Caiman ! Şepcile zburară în aer, strigătul fu reluat de toţi cei prezenţi pe punte.

Piratul le răspunse la salut cu un aer mărinimos şi păşi mîndru în mijlocului cercului. În scurtă vreme toţi îi jurară credinţă şi fiecare primi o respectabilă sumă de bani. Fură împărţite armele şi gărzile, iar cînd totul fu rînduit, căpitanul, însoţit de Létrier, se îndreptă spre cabina sa ca să vadă de Miss Amiral.

Aceasta își revenise, dar, atunci cînd au intrat cei doi, închise ochii. Căpitanul Caiman se aplecă asupra ei și spuse :

— Unde sînt banii pe care mi i-ai furat ?

Ea își ridică pleoapele și din ochi îi țîșni o privire încărcată de ură.

El repetă întrebarea.

— Întreabă de cîte ori vrei, oricum nu vei primi nici un răspuns, declară ea.

— Cum dorești ! zîmbi el. O bună parte din ei, desigur, nu mai există ; doamna de Boulettre avea nevoi costisitoare ; restul, însă, se află aici, la bord, te cunosc eu.

— N-ai decît să cauți !

— Asta am să și fac. Și dacă nu voi găsi nimic, există mijloace care să te facă să vorbești. Marc !

— Căpitane !

— Muierea asta îndrăcită rămîne legată ca și pînă acum. Paznicul ei sînt numai eu, nimeni altul nu are voie sa intre aici, nici măcar tu. Și acela care face cea mai mică încercare de a se apropia de ea primește un glonț în cap. De altminteri, în afară de tine, nimeni nu trebuie să afle unde se găsește. Acum, adu-mi-i pe membrii vechiului echipaj de pe „l'Horrible", unul cîte unul, pe punte. Am să văd ce pot face din ei.

Marc plecă. Căpitanul o trase pe prizonieră în cabina vecină și-i întări legăturile. Știa că spusese adevărul. Ea nu mai avea nici o putere asupra lui...

9. O LUPTĂ NAVALĂ

Se lăsase seara. Se făcuse ora zece şi chiar mai mult. Deadly-Gun tot umbla, în jos şi în sus, ca să nu piardă din ochi vreuna din bărcile care părăseau cheiul. Această treabă era destul de dificilă pentru o singură persoană, dacă nu chiar imposibilă. Şi, de fapt, nu puţine bărci au părăsit cheiul fără ca vînătorul, oricît de atent era, să fi avut timpul să-i cerceteze cu privirea pe cei care se aflau în ele. Era primprejur un întuneric adînc pe care felinarele de pe străzi, ca şi cele de pe vase, nu reuşeau să-l străpungă. Deadly-Gun se oprise pe chei ca să se mai odihnească după atîta umblet, cînd, chiar în dreptul treptelor unde se afla *trapperul,* trase o barcă liberă.

— *Good evening*[1], omule de unde vii ? îl întrebă el pe barcagiu.

— De afară.

— De pe care navă ?

— De pe nici una.

— De pe nici una ? Ai fost singur la plimbare ?

— Nu mi-ar fi trecut aşa ceva prin minte, răspunse barcagiul, stînd în picioare lîngă el şi întinzîndu-şi braţele, obosite de vîslit.

Vînătorul deveni atent.

— Înseamnă că ai transportat pe cineva ?

— Păi, altfel cum, Master ?

— Dar n-ai acostat lîngă nici un vas şi vii singur înapoi. Doar nu ţi-ai înecat clientul ?

Barcagiul rîse la auzul acestei presupuneri hazlii.

[1]Bună seara (engl., n.t.)

— Cam aşa ceva. Dar mai aşteptaţi cîteva ceasuri cu întrebările şi atunci am să vă răspund.

— De ce nu mai devreme ?

— Pentru că nu am voie.

— Şi de ce nu ai voie ?

— Pentru că aşa am promis.

Se părea că omului îi plăcea să fie întrebat despre ceea ce nu era, însă, gata să divulge.

Vînătorul, îmboldit de o presimţire vagă, dar presantă, continuă să-l descoasă :

— Şi de ce ai făcut această promisiune ?

— Pentru că, pentru că... ascultaţi, domnule, ce mă tot pisaţi cu întrebările — pentru că nimeni nu refuză să cîştige un ban în plus.

— Aşa ? Deci ai primit bacşiş ca să nu spui pe cine ai dus cu barca dumitale.

— Da, aşa-i.

— Şi ai să-mi spui, totuşi, dacă am să-ţi dau un bacşiş mai mare ?

Barcagiul aruncă o privire neîncrezătoare asupra hainelor de piele ruptăcite ale celuilalt.

— Unul mai bun ? Nu cred să vă vină uşor s-o faceţi.

— Cît ai primit ?

— Solda mea şi un dolar pe deasupra.

— Numai ?

— Cum adică, numai ? Dumitale îţi cad dolarii din buzunar prin haina de vînătoare ruptă ?

— Dolari ? Nu. Bani nu am, dar am, în schimb, aur.

— Adevărat ? Asta-i şi mai bine !

Barcagiul ştia din experienţă că uneori oameni cu hainele peticite erau mai bogaţi decît o sută de filfizoni eleganţi laolaltă.

— Nu crezi ? Ia, uită-te la această pepită ! Deadly-Gun păşi sub un felinar şi-i arătă un bulgăre de aur, pe care îl scoase din buzunar.

— Drace, Master, bucata asta valorează, ca-ntre fraţi, cinci dolari ! exclamă omul.

— Aşa-i ! Şi-o să-ţi aparţină dacă îmi spui ceea ce trebuia să ascunzi.

— Adevărat ?

— Da. Deci, pe cine ai dus ?

— Doi oameni.

— Ah ! Cum erau îmbrăcaţi ? Vînători ?

— Nu, mai degrabă marinari, cu haine absolut noi.

— S-ar putea. Cum arătau ?

Barcagiul făcu o descriere care corespundea perfect cu Caiman şi Létrier, ţinînd seama că aceştia îşi îmbunătăţiseră aspectul.

— Unde voiau să ajungă ?

— Afară, în radă, în apropierea navei „l'Horrible" care este ancorată acolo.

— „L'Horrible" ? Deadly-Gun deveni atent.

— Ce vorbeau între ei ?

— Nu puteam înţelege.

— De ce ?

— M-au întrebat dacă ştiu franţuzeşte şi cînd le-am spus că nu, au început să vorbească într-o limbă, de-mi ţiuiau urechile din cauza ei.

— Ei sînt ! Unde au coborît ?

— Acolo, în apă.

— Imposibil !

— Şi totuşi aşa s-au întîmplat lucrurile. Spuneau că sînt de pe vas şi că au fost pe uscat să facă un chef. De aceea nu voiau să se observe întoarcerea lor şi că vor înota pînă la navă.

— Şi înainte de asta a trebuit să le promiţi...

— Că nu povestesc cele întîmplate timp de cîteva ore.

Înainte ca Deadly-Gun să-i mai poată pune o întrebare, acesta simţi o mînă pe umărul său.

— Fratele meu să vină cu mine !

Era Winnetou. Îl duse cîţiva paşi mai departe şi-l întrebă :

— Cum se numeşte canoele acela mare, care stă acolo, pe apă ?

— „L'Horrible".

— Şi cum se numeşte canoele pe care albul, cu numele de Mertens, a fost căpetenie ?

— „L'Horrible". Este acelaşi.

— Albul nu o să visleaşcă într-acolo ca să-şi recapete canoele ?

Deadly-Gun întrebă mirat :

— Cum de-i vine fratelui meu acest gînd ?

— Winnetou şi-a părăsit o dată locul de pîndă ca să vină să te vadă. El a venit de dincolo cu bacul şi pe acesta erau cîţiva bărbaţi albi care vorbeau despre acest canoe. Cînd au părăsit bacul, au aşteptat puţin şi s-au urcat împreună cu alţi oameni şi cu un cufăr în mai multe bărci.

— Fratele meu a auzit tot ce au vorbit ?

— Au vrut să ajungă pe canoele acela mare şi să-i omoare pe cei de acolo, pentru că urma să vină căpitanul Caiman.

— Şi au ieşit în larg ?

— Da. Aveau cuţite şi securi la cingătoare.

Deadly-Gun stătu o clipă să cumpănească, apoi spuse :

— Fratele meu să se întoarcă la postul său de veghe, vînătorii trebuie să sosească înainte de ivirea zorilor.

Apaşul plecă să îndeplinească misiunea. Plecă şi barcagiul. Colonelul rămase astfel singur.

Să se fi întîmplat ceva neobişnuit pe „l'Horrible" ? Winnetou nu se înşelase, în mod sigur. Cei pe care-i auzise indianul se pregăteau s-o abordeze. Dar de unde puteau ei şti cu atîta precizie de sosirea tîlharului urmărit de vînători ?

În timp ce stătea şi se gîndea, se auziră în port trei bubuituri succesive şi, în ciuda orei tîrzii, cheiul se însufleţi. În curînd se adunase o mulţime de oameni curioşi să afle pricina focurilor de alarmă. Întunericul nu permitea identificarea navelor ancorate la chei, dar mişcarea felinarelor de pe ele era un semn sigur că se întîmplase ceva neaşteptat.

O barcă aparţinînd marinei militare, cu un echipaj de şase vîslaşi, comandată de un aspirant de marină, acostă în apropierea vînătorilor. Un cîrmaci aflat întîmplător pe uscat, căruia aspirantul îi datora respectul gradului, se îndreptă spre el şi îl întrebă :

— Ce s-a întîmplat acolo, afară, Sir ?

— „L'Horrible" navighează cu toate pînzele sus, în plină mare.

— Şi ce dacă ?

— Cum, ce dacă ? Toţi ofiţerii de pe „l'Horrible" se află pe uscat ; este mai mult ca sigur că acolo s-a dat o lovitură urîtă, aşa că am ordin să-i anunţ imediat.

— Cine a tras focurile de avertisment ?

— Noi, de pe crucişător. Căpitanul nostru este şi el cu domnii de pe „l'Horrible". Noapte bună, Sir !

Aspirantul se îndepărtă grăbit spre locuinţa doamnei de Boulettre.

Deadly-Gun, auzind cele spuse de marinar, porni, fără să vrea, pe urmele marinarilor, pînă ce ajunse la casa în care locuia susnumita doamnă.

Şi aici domnea o agitaţie ieşită din comun. Stăpîna casei dispăruse fără urmă de mai multă vreme şi aproape toţi oaspeţii zăceau în salon ameţiţi, unii chiar fără cunoştinţă. După constatările medicului, chemat de urgenţă la faţa locului, aceasta se datora introducerii unei otrăvi în vinul ce le fusese oferit. O dată cu doamna de Boulettre dispăruse şi o valoroasă colecţie de hărţi marine şi instrumente de navigaţie.

Toate acestea le-a aflat vînătorul din relatările celor care se îngrămădeau în jurul casei. Medici, poliţişti şi marinari intrau şi ieşeau, şi o mare mulţime de oameni se îmbulzeau în stradă. Acum ajunsese şi el într-o stare de agitaţie deosebită. Nu putea să-şi explice legătura dintre Mertens şi doamna de Boulettre, dar faptul că acesta, cu ajutorul ei, reuşise să captureze nava „l'Horrible" îi era absolut clar, deşi îi era imposibil să descifreze şi detaliile.

Oare ar trebui să comunice poliţiei cele observate de apaş ? se întreba el. Dar renunţă repede la această idee. Asta ar fi dus la interogatorii îndelungate, ceea ce putea dăuna scopurilor sale. Era o singură cale rapidă şi sigură, pe care chiar poliţia o preconizase : „l'Horrible" trebuia urmărită. Deadly-Gun se hotărî să facă acest lucru pe propria lui răspundere. Pentru aceasta avea, însă, nevoie neapărat de bani, ca să închirieze un vas cu aburi. Trebuia, deci, să aştepte sosirea oamenilor săi rămaşi în urmă,

care aduceau cu ei tot aurul ce fusese ascuns în peşteră. Misiunea sa pe chei era încheiată; putea să se întoarcă la Winnetou, aşa că se văzu nevoit să-şi domolească nerăbdarea.

Stelele nu ţin seama de dorinţele oamenilor; ele călătoresc liniştite de milioane de ani pe orbita lor; dar pînă la urmă tot apun şi lumina victorioasă a zilei proiectează valuri de raze peste întinderile Pămîntului. Dimineaţa sosise. Deadly-Gun îl invidia pe apaş pentru somnul lui adînc şi liniştit, şi stătea în cumpănă dacă să-l trezească sau nu, cînd, brusc, Winnetou sări în sus, privi cu ochi treji în jurul său şi-şi puse urechea la pămînt, ascultînd cu atenţie. După cîteva clipe se ridică din nou.

— Fratele meu să asculte şi el, îl îndemnă indianul pe *trapper*. Acesta făcu precum îi cerea apaşul şi auzi un zgomot foarte greu de detectat, care se apropia în mod vădit de oraş. Fiul preriei îl simţise chiar şi în somn. Winnetou ascultă din nou, cu luare-aminte.

— Sînt călăreţi pe nişte cai obosiţi. Aude fratele meu nechezatul unui animal? Este calul omului străin care a călătorit pe apa cea mare.

Se referea la trăpaşul de Dakota, pe care călărea cîrmaciul Peter Polter. Deadly-Gun nu se miră de simţul de observaţie atît de ascuţit al indianului, căci era obişnuit din partea lui cu lucruri şi mai uimitoare. Sări în picioare şi privi cu atenţie înspre colţul unui stufăriş care-i mai ascundea pe cei ce se apropiau.

După puţin timp ei apărură. Erau Treskow şi cu nepotul colonelului. În spatele lor călărea cîrmaciul, căruia, ca de obicei, calul său îi dădea mult de furcă. Apoi veneau Dick Hammerdull, Pitt Holbers, Ben Cunning. Ceilalţi fuseseră lăsaţi să păzească peştera. Fiecare dintre ei ţinea de căpăstru cîte unul sau mai mulţi cai sau catîri, care păreau să fie foarte greu încărcaţi.

— Vedeţi acolo oraşelul ăla prăpădit? strigă Peter Polter. Cred că este, în sfîrşit, San Francisco, pe care, din partea asta nu-l cunosc, pentru că l-am văzut numai dinspre mare.

— Dacă o să-l vedem sau nu, asta e totuna, îşi dădu cu părerea Hammerdull; dar, Pitt Holbers, bătrîne coon, tu ce părere ai?

— Dacă zici că este Frisco, Dick, atunci n-am nimic împotrivă, răspunse acesta în felul lui obişnuit. Atunci cînd ne-au atacat acolo, pe apă, pieile-roşii şi ne-au dus în tabăra lor, nu mi-am închipuit că am să ajung vreodată să văd locurile astea.

— Da, bătrîne catarg, îi răspunse cîrmaciul. Dacă atunci n-ar fi fost Peter Polter din Langendorf, v-ar fi tras pielea de pe voi şi acum stăteaţi, fără blană, în sînul lui Avraam. Dar, ia uitaţi-vă dincolo, dincotro bate vîntul! Mă las călăfătuit cu smoală şi cîlţi dacă acela nu este colonelul şi...

— Şi Winnetou, apaşul! strigă Treskow, îmboldindu-şi calul să alerge mai repede, în aşa fel că în cîteva clipe se şi afla lîngă cei doi.

— Slavă Domnului că, în sfîrşit, aţi sosit! strigă Deadly-Gun. V-am aşteptat cum aşteaptă bivolul ploaia.

— Nu se putea mai repede, unchiule, răspunse Thieme. Am călărit toată noaptea. Priveşte bietele noastre animale; abia mai pot să se ţină pe picioare.

— Cum e, colonele, întrebă Treskow; i-aţi ajuns din urmă?

— Am ajuns, dar cu o clipă prea tîrziu. Au şters-o.

— Au şters-o? Cînd, cum şi încotro?

Deadly-Gun le povesti cele întîmplate. Un blestem colectiv ieşi de pe buzele vînătorilor.

— Aţi fost la poliţie? întrebă Treskow.

— Nu. Asta ne-ar fi răpit prea mult timp.

— Foarte corect. Există o singură cale. Închiriem imediat un vapor bun şi-i urmărim.

— Asta a fost şi ideea mea, şi de aceea vă aşteptam cu atîta nerăbdare. Nu sîntem, însă, în posesia banilor necesari şi de aceea trebuie să schimbăm aurul nostru.

— N-o să ne fie de prea mare folos, îşi dădu cu părerea cîrmaciul, furios rău de tot.

— De ce?

— Nu pot să sufăr navele cu aburi. Acest gen de mijloace de transport sînt cele mai nenorocite din cîte există. Un velier bun găseşte totdeauna un vînt favorabil, pe cînd o şalupă din asta, cu fum, are nevoie de cărbuni care nu se găsesc peste tot.

Şi-atunci, zaci lîncezind în plină mare şi nu poţi naviga nici înainte, nici înapoi.

— Atunci, n-avem decît să încărcăm o cantitate de cărbuni care să ne ajungă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, colonele, sînteţi un vînător excelent, asta trebuie s-o recunoaştem, dar ca marinar nu faceţi doi bani. Trebuie mai întîi să avem vaporul şi se pune problema dacă există o asemenea drăcovenie. Şi fiţi atenţi, aceşti yankei se tocmesc o zi întreagă înainte de a vă da nava.

— Dar cît pot să-mi ceară ? !

— Din partea mea, n-aveţi decît ! Dar după aceea trebuie să încărcaţi rezerve de alimente, muniţie, cărbuni, ca să puteţi întreprinde o călătorie lungă. Vaporul trebuie apoi controlat dacă este bun pentru navigaţie pe mare, şi pentru asta o să fie necesare ore şi zile, timp în care „l'Horrible" va naviga în jurul Capului, şi asta înainte ca noi să putem ieşi în larg. Să-i ia dracu' !

Ceilalţi tăceau.

— Nu prea am ce zice împotriva celor spuse de cîrmaci, se pronunţă în cele din urmă Treskow. Dar nici să stăm aici şi să privim marea nu ne duce la nici un rezultat. Oricum, sînt destui cei care-i urmăresc ; asta e o oarecare consolare pentru noi. Şi pe urmă, în orice caz, trebuie să rămînem şi noi pe urma lor.

— Dar încotro s-o luăm ?

Toţi priviră întrebător la cîrmaci.

— Asta nu e deloc uşor de precizat, spuse el. Dacă „l'Horrible" a fost aprovizionată din belşug cu alimente, atunci, mai mult ca sigur, au ales ruta spre Japonia sau Australia. În direcţia aceea marea e liberă şi fuga este uşoară. Dacă, însă, este slab aprovizionată, atunci a apucat-o înspre sud, pentru ca să-şi asigure cele necesare undeva într-o localitate de pe coasta de vest.

Toţi fură frapaţi de evidenţa acestei constatări şi concluzii.

Veridicitatea unei asemenea păreri îi impresionă pe toţi.

— Atunci, o să luăm informaţiile de rigoare. Înainte ! îi îndemnă Treskow pe oameni.

Trecură călare prin Oakland, căutînd o bancă. Colonelul vîndu acolo rezerva de aur adusă din peşteră.

— Treaba asta am rezolvat-o, spuse el. Acum fiecare își va primi partea ce i se cuvine!

Hammerdull păși înainte.

— Dacă o s-o primim sau nu, asta rămîne cam totuna, colonele; dar ce să fac cu cu hîrtiile astea vechi? Eu n-am nevoie de ele. Dumitale îți sînt, însă, acum deosebit de necesare. Pitt Holbers, bătrîne coon, ce părere ai cu privire la asta?

— Dacă zici tu, Dick, că îi lăsăm colonelului fițuicile, atunci nu am nimic împotrivă; mie nu-mi plac. O labă grasă de urs sau o bucată suculentă de fileu de bivol îmi place mai mult. Ție nu, Ben Cunning?

— Sînt de acord, spuse acesta. Eu unul, nu mănînc hîrtie și nici calul meu, hihihi! Colonelul o să ne-o dea înapoi cînd n-o mai avea nevoie de ea.

— Vă mulțumesc pentru încrederea voastră plină de mărinimie, răspunse acesta. Deși nu știu cum vor evolua lucrurile, eu vă dau banii pe care vi-i datorez, mie îmi rămîn mai mulți decît aș avea nevoie. Dacă-mi vor trebui, totuși, mai mulți, sînteți aici, chiar dacă nu-mi închipui că vreți să mă însoțiți și pe mare.

— Dacă vă închipuiți sau nu, asta e totuna, colonele, dar eu vă însoțesc, declară Dick Hammerdull.

— Și eu, strigă Holbers.

— Și eu, spuse micul Ben.

— Asta o vom hotărî mai tîrziu, îi liniști Deadly-Gun pe oamenii săi credincioși.

Intrară într-o prăvălie unde fiecare își cumpără cele trebuincioase, pentru ca după aceea să se urce în șa și să se îndrepte spre port.

Afară de corăbiile cu pînze ancorate aici, se mai aflau șlepuri greoaie sau vase cu aburi pentru transportul mărfurilor. Steamerele mai ușoare părăsiseră și ele portul pentru a însoți o bucată de drum navele militare care porniseră în urmărirea corăbiei furate de pirați. Dintre acestea rămăsese în port numai crucișătorul, al cărui comandant se mai afla, amețit, pe uscat.

Poliția reușise să facă lumină în încîlceala evenimentelor din timpul nopții. Un locatar de la parterul imobilului în care

doamna de Boulettre ocupase etajul întîi, aflîndu-se întîmplător în grădină, văzuse ieşind din casă trei bărbaţi cu un cufăr. Şi birjarul, care-i transportase pînă la marginea oraşului, fusese găsit. Proprietarul celei mai izolate barăci de pescari se prezentase, din proprie iniţiativă, ca să relateze că în noaptea trecută mai multe bărci staţionau în apropierea cabanei sale. El i-a observat, nebăgat în seamă de ei, şi a văzut aproximativ patruzeci de oameni, al căror conducător era însoţit de încă două persoane ce duceau un cufăr; atunci cînd au fost somaţi de un paznic, unul din ei a răspuns că e căpitanul Caiman.

Aceste informaţii, combinate cu povestea cum că maestrul de echipaj al căpitanului Caiman fusese o femeie, precum şi diferite hîrtii şi însemnări găsite în locuinţa doamnei de Boulettre, au permis să se alcătuiască un tablou aproape exact în ce privea înlănţuirea evenimentelor, iniţial atît de încurcate.

Toate acestea vînătorii le-au aflat de la mulţimea de oameni ce se perinda, în sus şi în jos, pe chei. Printre oameni domnea o vie tulburare ca urmare a ştirii că piratul, cunoscut odinioară pentru cruzimea lui, reuşise să captureze, într-un port atît de sigur şi cu o viaţă atît de agitată, o navă de război cu tot echipajul ei.

Cîrmaciul cerceta vasele aflate în port.

— Ei? întrebă colonelul, nerăbdător.

— Nici unul care să ne convină. Numai vase cu sare şi cu butoaie de heringi, care în zece luni nu reuşesc să parcurgă nici două mile. Iar acolo, afară...

Se opri brusc. Vroia să spună că nici afară, în radă, nu poate fi văzută vreo navă potrivită, dar ochii săi pătrunzători trebuie să fi observat ceva care-i oprise vorba în gît.

— Acolo, afară... ce este acolo, afară? întrebă colonelul.

— Mda, să nu-mi spuneţi mie Peter Polter dacă acolo, în depărtare, nu se vede un punct mic, alb, care nu poate să fie altceva decît o pînză.

— Deci aici, în port, nu găsim, într-adevăr, un vas care să ne convină?

— Nici unul. Aceste copăi de lemn se mişcă aproape ca melcii şi, de altfel, nu pot fi obţinute nici cu o grămadă de bani. Nu vedeţi că-şi descarcă marfa ?

— Şi asta din afară ?

— Trebuie să o aşteptăm cu calm. Poate că trece mai departe, poate că intră în port. Nu vă faceţi prea mari speranţe ! La o navă militară vin treizeci de vase comerciale. Acestea din urmă nu pot servi la urmărirea unui pirat, chiar dacă patronul ar fi dispus să ne închirieze vasul lui. În plus, asta ar cere o sumă imensă de bani.

— Şi totuşi, ar trebui să încercăm. Este unica soluţie ce ne mai rămîne. Cît timp poate să dureze pînă intră nava în port ?

— O oră, poate două sau trei, depinde cum e construită şi cum e comandată.

— Înseamnă că mai avem timp. Dacă găsim un vas, atunci pornim pe mare ; dacă nu găsim, atunci trebuie să aşteptăm cu calm rezultatul urmăririi, înainte de a ne putea hotărî asupra celor ce avem de făcut în continuare.

Dacă am fi ajuns numai cu zece minute mai devreme, am fi pus mîna pe banditi. Acum să ne îngrijim de cai şi după aceea să mergem să căutăm o prăvălie, ca să schimbăm zdrenţele astea de pe noi cu ceva mai de soi.

S-au dus la un han unde, mai întîi, s-au ocupat de cai şi şi-au potolit setea şi foamea. Apoi au intrat într-un magazin unde au găsit toate cele de care aveau nevoie.

Cu treburile astea a trecut o bună bucată de timp, aşa că s-au întors în port ca să vadă ce mai e cu velierul pe care îl zăriseră mai înainte.

Cîrmaciul mergea înainte. Cînd a ajuns într-un loc de unde avea o bună privire asupra portului şi cheiului, a rămas deodată locului, scoţînd un strigăt de surpriză.

— *Behold*, ce velier ! Cum dă buzna în port, ca un... mii de trăsnete, un cliper cu tachelaj de goeletă, este „Swallow". „Swallow", uraaa ! Uraaa !

Bătea din palme de bucurie, atît de tare, de parcă ar fi pocnit obuze de mortier ; îl apucă cu o mînă pe Hammerdull grasul, cu cealaltă pe Pitt Holbers, subţirelul, şi începu să ţopăie cu ei în

cerc, stîrnind mirare mulțimii de gură-cască ce-i înconjura, curioasă, pe vînători.

— Dacă e de strigat „ura" sau nu, asta e totuna, zbieră Hammerdull, împotrivindu-se din toate puterile. Lasă-mă-n pace, monstru marin, nebun ce ești! Ce-avem noi cu „Swallow" a ta?

— Ce-aveți cu asta? Totul, totul, vă spun eu, declară Peter Polter, entuziasmat, dîndu-le, în sfîrșit, drumul celor doi. „Swallow" e o navă de război și, pe deasupra, singura care îi este superioară în viteză lui „l'Horrible". Și cine este comandantul ei? Locotenentul Walpole, pe care-l cunosc. Vă spun eu, acum nu mai scapă de noi ticăloșii. Acum sînt ai noștri!

Bucuria cîrmaciului era acum împărtășită și de ceilalți. Nu mai putea fi nici o eroare, pentru că sub prăjina de velă a splendidei corăbii ce se apropia își întindea aripile aurite o pasăre albastră, sculptată în lemn.

Locotenentul Walpole trebuie că era un marinar îndrăzneț, bizuindu-se întru totul pe oamenii săi pricepuți, pentru că nu coborîse nici una din pînzele corăbiei, deși se găsea chiar la intrarea în port. Aplecată mult pe o parte, sub greutatea enormă a pînzelor ei, nava zbura de parcă ar fi fost propulsată de aburi. Un fum ușor se ridica de pe puntea ei din față; bubuiră salvele de salut; dinspre port i se răspunse în același fel.

După un timp se auzi vocea puternică a comandantului:

— Om la cîrmă, înapoi!

Nava făcu o întoarcere scurtă.

— Pînzele, băieți! Dați-le drumul!

Pînza lăsă vîntul și căzu cu zgomot pe catarge. Nava se ridică în față, apoi din spate, se lăsă mult pe cealaltă parte, se ridică din nou, pentru ca în cele din urmă să rămînă liniștită, legănată doar de valurile fluxului ce se loveau de imensele blocuri de piatră ale cheiului.

— Ura pentru „Swallow", ura! se putea auzi izbucnind din o mie de piepturi. Minunata navă era bine cunoscută sau, măcar, se auzise despre ea și se presupunea că va participa la vînătoarea asupra căreia se concentrase toată atenția orașului.

Doi bărbați în uniformă de marinari trecură grăbiți prin mulțimea de oameni. Arătau agitați și emoționați. Unul purta

uniformă de locotenent de marină, celălalt — însemne de cîrmaci.

Fără să spună nimic, ei se aruncară într-o barcă goală, desfăcură odgonul cu care era prinsă de chei, aşezară vîslele şi se îndreptară în viteza spre „Swallow". Comandantul acesteia stătea rezemat de balustradă şi îi privea sosind.

— Alo! Locotenente Jenner, dumneavoastră sînteţi? Unde e nava dumneavoastră „l'Horrible"? strigă el la cei din barcă.

— Repede, o frînghie sau scăriţă, Sir, îi răspunse acesta; trebuie să urc la bord!

Se lăsă scăriţa şi cei doi se urcară repede pe punte.

— Perkins, cîrmaciul meu, îl recomandă Jenner pe însoţitorul său. Trebuie să-mi puneţi imediat la dispoziţie nava dumneavoastră! adăugă el dintr-o suflare şi pe un ton agitat.

— Să vă pun nava mea la dispoziţie? Cum aşa... şi de ce?

— Trebuie să o ajung din urmă pe „l'Horrible".

— Trebuie să... nu înţeleg.

— Mi-a fost furată, răpită, capturată.

Walpole îl privi ca pe un nebun.

— Faceţi nişte glume stranii, locotenente!

— Glume? La dracu cu gluma dumitale! Mie nu-mi arde de glumă. Am fost otrăvit, chinuit de medici, torturat de poliţie şi de autorităţile portuare, şi dumneavoastră vorbiţi de glume!

— Vorbiţi în şarade.

— Lăsaţi-mă să vă spun!

Bietul om tremura tot de furie în timp ce-i relata locotenentului Walpole cele întîmplate. Încheie repetîndu-şi cererea:

— Cum v-am spus, trebuie să-mi puneţi la dispoziţie corabia dumneavoastră.

— Asta nu se poate, Sir.

— Ce nu se poate? strigă Jenner, cu ochii scînteind. De ce?

„Swallow" îmi este încredinţată mie; nu pot s-o las altuia decît din ordinul autorităţilor superioare.

— Asta e ruşinos, este o laşitate, asta e...

— Domnule locotenent... !

Jenner se dădu înapoi la auzul acestor cuvinte, spuse pe un ton amenințător. El încercă să-şi stăpînească enervarea. Walpole continuă pe un ton mai liniştit.

— Consider că jignirea nu a avut loc; omul furios nu-şi cumpăneşte cuvintele. Dumneavoastră cunoaşteţi legile şi dispoziţiile la fel de bine ca şi mine şi ştiţi perfect de bine că nu am voie să predau comanda navei mele nimănui, din propria mea voinţă. Dar doresc să vă liniştesc. Vreţi să mă însoţiţi ?

— Dacă vreau ? Trebuie să vin cu dumneavoastră, chiar dacă ar trebui să trec printr-o mie de iaduri !

— Bine ! „L'Horrible" era bine aprovizionată ?

— Pe cel mult o săptămînă.

— Atunci nu are altă alternativă decît să se îndrepte spre Acapulco ; Guayaquilul sau chiar Lima nu poate, în nici un caz, să le atingă.

— În cazul acesta o recuperăm repede. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că „Swallow" îi este superioară lui „l'Horrible". Ridicaţi ancora, Sir ! Înainte ! Să plecăm, să plecăm !

— Nu fiţi atît de pripit, camarade ! Prea multă grabă este adesea mai rea decît prea multă încetineală. Trebuie să rezolvăm mai întîi aici o serie de afaceri.

— Afaceri ? Dumnezeule, cine mai poate, în situaţia asta, să se mai gîndească la afaceri ? Trebuie să pornim fără zăbavă în larg.

— Nu. Trebuie mai întîi să cobor pe uscat, să combin ordinele pe care le am cu misiunea noastră. În afară de asta, nu am destule alimente; lipsesc şi apa, şi muniţiile; trebuie să ne asigurăm de un vas cu aburi, care să ne remorcheze în larg împotriva fluxului... şi cîte tunuri are „l'Horrible" ?

— Opt pe fiecare parte, două la pupă şi un tun mic pivotant.

— Înseamnă că îmi e superioară în ce priveşte artileria. Forster !

— Da, Sir, răspunse, apropiindu-se, cîrmaciul căruia, din locul în care se afla, nu-i scăpase nici un cuvînt din conversaţia ce avusese loc.

— Mă duc pe uscat să-mi prezint raportul şi voi avea grijă să aduc la chei toate de cîte avem nevoie. Trimite acolo un om

după remorcher; pare să fie liber, aşa că ai grijă ca peste o oră să fie aici; eu n-am să întîrzii mai mult.

— Bine, Sir!

— Ai idee de ce-am mai avea nevoie?

— N-aş putea să spun, căpitane. Ştiu bine că, de obicei, dumneavoastră vă gîndiţi la toate.

Walpole dădu să se îndrepte din nou spre Jenner, cînd unul din oamenii săi îi raportă:

— O barcă la scăriţă, Sir.

— Ce fel de ambarcaţiune?

— Civilă, opt persoane şi mi se pare ca e şi un indian printre ei.

Locotenentul se îndreptă spre balustradă, privi în jos şi întrebă:

— Ce doriţi, oameni buni?

Treskow rugă, în numele tuturor celor din barcă, să li se permită să urce la bord, fapt ce li s-a aprobat. Ajunşi pe punte, Deadly-Gun luă, la rîndul său, cuvîntul. Deşi Walpole nu prea ar fi avut timp de ei, îi ascultă liniştit şi fu de acord să le permită să participe la urmărirea navei răpite de piraţi. Erau opt persoane: colonelul, nepotul lui, cîrmaciul, Holbers, Hammerdull, Cunning, Winnetou şi Treskow.

— Subofiţerul o să vă conducă la cabina dumneavoastră, spuse Walpole. Eu mă duc pe uscat, dar mă întorc peste un ceas.

— Luaţi-mă şi pe mine, îl rugă Jenner. V-aş putea ajuta la aprovizionare, aici m-aş prăpădi de nerăbdare.

— Păi, atunci, veniţi!

Amîndoi urcară în barca cu care venise Jenner şi vîsliră spre ţărm.

Abia părăsiseră nava, că pe aceasta se desfăşură o scenă plină de haz, dar şi emoţionantă.

Peter Polter se îndreptase spre subofiţerul căruia îi fuseseră daţi în primire neobişnuiţii pasageri.

— Forster, John Forster, bătrîne lup de mare, nu-mi vine să cred că ai devenit subofiţer, exclamă el.

— John Forster? Bătrîn lup de mare? Ăsta îmi ştie numele, deşi eu nu-l cunosc. Cine eşti?

— Ei, individul nu-şi mai cunoaşte bătrînul cîrmaci de la care a primit, pe vremuri, destule scatoalce după ceafă... ce dracu!

I se adresă apoi lui Perkins, care abia acum îl văzu din faţă.

— Şi acesta e Master Perkins, cel pe care, cîndva, la Hoboken, l-am plimbat prin toate ungherele de pe „Swallow" şi care, drept mulţumire pentru asta, m-a dus la mama Dodd şi mi-a dat de-băut de m-a băgat sub masă!

Şi Perkins se uită uimit la el. Nu era o minune că nu-l recunoştea după atîţia ani, de cînd nu se văzuseră. Tot echipajul se adunase acum în jurul grupului de vînători, iar Peter Polter mergea de la unul la altul, strigîndu-i pe nume:

— Acesta este Plowis, ăsta-i Miller, acela e Oldstone, iată-l şi pe strîmbul de Baldings, colo e...

— Cîrmaciul Polter! se dumiri deodată unul care, în sfîrşit, îşi dăduse seama cine era străinul acela uriaş.

— Polter — Polter! Ura! Peter Polter — uraa! Sus cu bătrînul, sus, sus, sus, uraaa!

Strigau şi zbierau de-a valma cu toţii; şaizeci de braţe se întinseră, îl apucară şi-l ridicară în aer.

— Hol-la, hol-la, hol-la!

— Hei rup, hei-rup, hei-rup — începu unul, cu o voce de bas. Hei-rup, hei-rup — continuară şi ceilalţi în tact. Coloana se puse în mişcare şi, luat pe sus, Polter se văzu purtat în jurul punţii.

El blestema, înjura, îi ruga să-l lase jos; nimic nu-l ajuta, pînă ce subofiţerul, prăpădindu-se de rîs, îl aşeză în mijlocul marinarilor şi-l lăsă să-şi folosească liber mîinile şi picioarele.

— Coboară de pe tron, Peter Polter, şi vino încoace, pe punte! Trebuie să ne povesteşti pe unde ai mai navigat, bătrîne rechin!

— Da, da, vă povestesc, vă povestesc; numai lăsaţi-mă o dată în pace, draci împieliţaţi! strigă cîrmaciul, învîrtindu-şi braţele puternice ca nişte aripi de moară, încît cei din jurul lui zburară cît colo ca nişte fulgi.

Cu rîsete şi urale îl împinseră, veseli, pînă pe puntea din faţă, unde îl puseră să le povestească, măcar pe scurt, întîmplările prin care trecuse.

În tot acest timp, serviciul nu era deloc neglijat. Subofiţerul punea în aplicare ordinele primite, iar cei care erau desemnaţi să le execute părăseau cu regret grupul vesel din jurul năzdrăvanului Polter.

Vînătorii erau martori tăcuţi la această scenă. Ei se bucurau de triumful bravului marinar pe care îl îndrăgiseră cu toţii şi încercau să-şi orînduiască şederea pe vas cît mai convenabil, atît cît era cu putinţă în condiţii atît de neobişnuite pentru ei. Indianul nu fusese niciodată în viaţa lui pe mare. Stătea rezemat în puşcă şi îşi lăsa privirea impasibilă să alunece peste mediul atît de străin pentru el. Dar cine-l cunoştea ştia că această indiferenţă ascundea, de fapt, o participare atentă, căreia nu-i scăpă nici cel mai mic amănunt.

Nu trecuse nici jumătate din ceasul stabilit, că dincolo, pe chei, şi începeau să se adune rezervele de alimente şi de muniţie, pe care le comandase locotenentul. Ele au fost încărcate în bărci şi aduse la bord. Cînd s-a întors Walpole, treaba era terminată şi remorcherul vijiia în apropiere, pentru a-l lua pe „Swallow" la remorcă.

Acum căpitanul şi echipajul erau în plină activitate. După ce au ajuns în larg şi s-au despărţit de remorcher, au ridicat pînzele. Abia atunci se ivi posibilitatea unei convorbiri liniştite.

Lucrurile pe care le avuseseră de discutat între ei, cei doi locotenenţi, fuseseră rezolvate în cursul absenţei lor de pe vas. Acum, Walpole se apropie de cîrmă, unde stăteau Forster şi, lîngă el, Peter Polter.

— Sînteţi Peter Polter, vechiul cîrmaci al „Swallow"-ului ? întrebă el.

— Peter Polter din Langendorf, căpitane, răspunse cel întrebat, luînd poziţia reglementară ; subofiţer pe nava de război a Majestăţii Sale britanice „Nelson", apoi cîrmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow".

— Şi acum cîrmaci onorific pe aceeaşi navă, adăugă locotenentul.

— Domnule căpitan ! strigă Polter bucuros şi se pregăti să ţină o cuvîntare de mulţumire, dar comandantul îi făcu semn că nu era cazul.

— Bine, cîrmaciule ! Ce părere ai de ruta pe care „l'Horrible" o s-o urmeze ?

Peter Polter îşi dete seama că locotenentul pusese această întrebare pentru a-l supune unui mic examen privind cunoştinţele sale marinăreşti. Se simţea pe deplin în elementul lui şi răspunse în consecinţă scurt, aşa cum se cuvine să te porţi în faţa unui ofiţer :

— Din cauza lipsei de provizii alimentare, spre Acapulco.

— O să-i ajungem din urmă pînă acolo ?

— Da, dacă vîntul ne este favorabil şi noi înaintăm cu mai mare viteză decît ei.

— Vrei să împarţi cîrma cu Forster ?

— Cu plăcere !

— Atunci, aveţi grijă să vă uitaţi la compas şi la hartă, ca să păstrăm direcţia bună !

Vroia tocmai să se întoarcă, dar fu oprit de o întrebare neaşteptată a lui Peter Polter :

— Spre Acapulco sau Guayaquil, Sir ?

— De ce Guayaquil ?

— Ca să-i depăşim şi să-i luăm din faţă. Aşa e mai sigur că punem mîna pe ei, fiindcă îşi închipuie că urmăritorul le vine din spate.

Walpole tresări, frapat de ideea ingenioasă ce-i venise lui Polter.

— Cîrmaciule, nu eşti un subofiţer rău. Ai dreptate, şi-am să urmez negreşit sfatul dumitale, deşi celor de pe „l'Horrible" ar putea să le vină în gînd să ne scape de la Acapulco pe ruta spre insulele Sandwich[1] .

— Atunci, trebuie să patrulăm între cursul sudic şi cel vestic, pînă îi prindem.

— Corect ! Schimbăm cîrma cu două linii spre vest, Forster. Am să pun să se ridice toate pînzele. Instrucţiunile mele sînt să mă întorc neîntîrziat la New York ; treaba cu „l'Horrible" nu trebuie să fie decît un interludiu.

---

[1] Vechea denumire a insulelor Hawaii (n.t.)

Vorbea cu atîta calm, de parcă drumul în jurul Capului Horn pînă la New York şi capturarea unui pirat ar fi fost o nimica toată, o misiune de rutină. După aceea se apropie de grupul vînătorilor, cărora le ură bun venit, şi dădu ordine pentru cazarea lor. Indianul, se pare, că-l atrăgea în mod deosebit.

— Lui Winnetou nu îi este dor de patria apaşilor ? îl întrebă.

— Patria apaşilor este lupta, sună răspunsul mîndru.

— Bătălia pe mare e mai dificilă decît aceea pe uscat !

— Căpetenia marelui canoe nu o să-l vadă pe Winnetou tremurînd.

Walpole dădu din cap aprobativ; ştia că indianul spusese adevărul.

Tulburarea pe care o stîrniseră întîmplările zilei începea să se domolească încetul cu încetul şi viaţa la bord îşi relua cursul obişnuit. Trecură mai multe zile, una la fel cu cealaltă, încît vînătorii obişnuiţi cu libertatea fără graniţe a preriei, începeau din ce în ce mai mult să se plictisească.

Latitudinea la care se afla portul Acapulco fusese depăşită cu o zi mai înainte, şi Walpole dădu ordin să se schimbe direcţia de navigaţie, pentru a putea ţine sub observaţie ambele rute, aceea spre Guayaquil, cît şi cea spre insulele Sandwich.

O briză foarte bună îi mîna înainte, în timp ce soarele apunea într-o perdea de nori nu prea mare, dar închişi la culoare.

— Mîine vom avea un vînt straşnic căpitane, îi spuse Peter Polter lui Walpole, cînd în timpul unei plimbări pe punte trecu pe lîngă cîrmă.

Ar fi bine pentru noi dacă în aceste împrejurări ne-ar pica în mînă piratul. Pe furtună nu poate manevra ca noi.

— Pînză la vedere ! se auzi de sus, de pe catarg, unde se afla un marinar pus de veghe.

— Unde ?

— Nord-est spre nord.

Într-o clipită, locotenentul se afla şi el sus şi lua luneta din mîna marinarului, pentru a putea cerceta nava anunţată. Coborî apoi repede şi veni pe puntea de cart, unde îl aştepta Jenner.

— Mîinile pe vergi, se auzi ordinul său.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Jenner.

— Nu poate fi văzută, deocamdată, precis, dar, în tot cazul, se zăreşte o navă cu trei catarge ca „l'Horrible". Noi sîntem mai mici şi ne aflăm în direcţia soarelui, aşa că ei nu ne-au văzut încă. Am să schimb pînzele.

— Cum ?

Walpole zîmbi.

— O să vedem o mică instalaţie cu ajutorul căreia devii invizibil de la o distanţă mai mare. Sus pe vergi ! comandă el.

Marinarii, perfect instruiţi, în clipa următoare se şi aflau sus, cu agilitatea şi iuţeala unor pisici.

— Coboriţi pînzele !

Ordinul a fost executat cu promptitudine. Corabia se deplasa acum cu jumătate de viteză.

— Pînza neagră. Aveţi grijă !

Mai multe pînze negre se aflau gata pregătite pe punte.

— Schimbaţi vela principală, vela trincă şi vela de la proră !

În cîteva minute pînzele deschise la culoare erau înlocuite cu cele negre. „Swallow" devenise invizibilă pentru nava care se apropia.

— Subofiţer, cîrma la sud-vest-sud !

„Swallow" înainta încet în întîmpinarea celeilalte nave. Echipajul se strînsese pe punte. Walpole se urcă din nou ca să observe corabia. Trecuse o jumătate de oră şi întunericul se instalase de-a binelea, cînd, în sfîrşit, cobori. Faţa sa arăta o mulţumire deplină.

— Tot echipajul pe punte !

De fapt, această comandă nici nu mai era necesară, deoarece erau cu toţii prezenţi.

— Băieţi, este „l'Horrible". Fiţi atenţi la cele ce am să vă spun !

Oamenii se îngrămădiră în jurul lui.

— Vreau să evit lupta bord la bord. Ştiu că nici unuia din voi nu îi este teamă, dar trebuie să punem mîna pe navă fără să-i aducem vreo stricăciune. Căpitanul Caiman s-a pus în afara legii şi trebuie tratat ca un tîlhar. O să punem stăpînire pe vas printr-un şiretlic.

— Ah, căpitane, aşa e bine !

— E lună nouă şi marea este întunecată. Noi înaintăm încet, numai cu ajutorul pînzei principale; or să ne considere în derivă, sinistraţi, or să se învîrtă în jurul nostru şi or să ne socotească o pradă uşoară.

— Aşa e! se auzi într-un glas.

— Înainte de a ne acosta, lăsăm bărcile la apă. Subofiţerul rămîne pe „Swallow", doar cu şase oameni. Noi, ceilalţi, pornim cu bărcile s-o abordăm şi, în timp ce cei de pe pupă se ocupă de vas, noi ne urcăm pe puntea lui dinspre cîrmă. Acum, pregătiţi-vă!

În timp ce „Swallow" tăia încet valurile, „l'Horrible" înainta în plină viteză. Noaptea era în toi, nici o pînză nu mai putea fi văzută şi echipajul se simţea în siguranţă. Căpitanul pirat avusese tocmai o discuţie cu prizonierii săi, dar fără nici un rezultat, ca şi mai înainte, şi se pregătea tocmai să se ducă la culcare, cînd, deodată, se auzi, de la o distanţă respectabilă, un bubuit de tun.

Într-o clipită se află pe punte. Se auziră o a doua bubuitură, apoi o a treia.

— Semnal de alarmă, cerere de ajutor, căpitane, spuse Tom lunganul, care stătea în apropierea lui.

— Dacă ar fi în spatele nostru, ar putea fi o stratagemă; sînt, însă, în faţa noastră, deci aşa ceva e imposibil. Oricum, este o navă în derivă, fără catarge, altminteri i-am fi văzut pînzele înainte de a se lăsa întunericul. Trageţi o rachetă şi trei focuri!

Racheta se ridică spre cer şi focurile bubuiră. Cererile de ajutor ale celeilalte nave se repetară.

— O să ne apropiem de ea, Tom. O să fie o captură ca oricare alta. Scoase luneta de noapte şi o puse la ochi. Uite, acolo staţionează; are numai o pînză mare, veche. Am să întorc nava, să pot vorbi cu ei.

Dădu ordinele necesare; pînzele căzură, corabia se răsuci şi se apropie de „Swallow".

— Ahoi, ce fel de navă?

Aproape tot echipajul de pe „l'Horrible" se îngrămădea la bord.

— Crucişător al Statelor Unite. Dincolo cine sînteţi?

— Cliperul Statelor Unite „Swallow". Locotenent Walpole, se auzi dar nu de pe celălalt vas, ci dinspre cîrma lui „l'Horrible".

Concomitent se auzi trosnind o salvă puternică ce explodă în mijlocul piraţilor, urmată de asaltul neaşteptat al unor făpturi întunecate. Ele se aruncară asupra piraţilor, complet descumpăniţi şi aproape neînarmaţi. Walpole îşi dusese perfect planul la înfăptuire.

O singură persoană observase apropierea bărcilor — Miss Amiral. Abia închisese căpitanul uşa în noaptea de pomină a capturării lui „l'Horrible", că ea, în ciuda legăturilor, reuşise, cu mari sforţări, să se ridice şi să se apropie de peretele cabinei în care descoperise un cui ascuţit. Timp de mai multe nopţi muncise ca să subţieze frînghiile cu care fusese legată şi astăzi, în sfîrşit, operaţia se apropiase de finalizare; în curînd avea să fie liberă. Cînd au răsunat cele trei focuri, ea era în plină activitate. Auzi zgomotul unor vîsle, tot mai aproape de navă. Ce s-a întîmplat ? Un atac ? O luptă ? O acţiune de salvare ? Oricare din aceste situaţii era binevenită pentru planurile ei. Cinci minute de eforturi îndîrjite, şi ea reuşi să-şi elibereze mîinile, iar după aceea şi picioarele, tocmai în minutul cînd, de sus, se auzeau focuri de armă şi tropăiturile unor lupte corp la corp. Nu-şi puse prea multe întrebări cu privire la cauza întîmplărilor de pe punte; ştia că, deocamdată, căpitanul Caiman se mai afla acolo. Cu o lovitură puternică de picior sparse uşa cabinei şi luă de pe perete mai multe arme care erau atîrnate acolo, ca să fie pregătită pentru orice eventualitate. După aceea, cercetă, prin hublou, încăperea în care se găsea cîrma, privi cu atenţie apa din jurul corăbiei. Descoperi trei bărci legate de vas cu un odgon.

— Înseamnă că au fost atacaţi prin surprindere, mormăi ea. Dar de către cine ? Asta-i pedeapsa. „L'Horrible" este iarăşi pierdută şi eu însămi am să-i fac de petrecanie căpitanului. Prizonierii încă nu au trecut de partea celorlalţi. Am să-i eliberez şi apoi dispar. Ne aflăm la latitudinea portului Acapulco. Dacă ajung neobservată într-o barcă, îşi făcu ea socoteala, sînt în două zile pe uscat.

În colţul cabinei se afla un mic geamantan de mînă. Îşi luă o farfurie plină cu biscuiţi şi două sticle de limonadă, care se

găseau pe masă, apoi deschise sertăraşul secret, luă de acolo lucrurile de valoare şi le puse în geamantan. Se strecură sus, pînă la un chepeng, ca să vadă care e situaţia. Bandiţii fuseseră împinşi spre partea de dinapoi a punţii; erau învinşi!

Repede coborî sub punte şi se îndreptă spre santină; trase zăvorul care o închidea.

— Sînteţi treji? strigă ca către vechiul echipaj al navei, care fusese închis acolo.

— Da, da. Ce se întîmplă sus?

— Piraţii au fost atacaţi şi înfrînţi. Sînteţi legaţi?

— Nu!

— Atunci grăbiţi-vă şi faceţi-vă datoria! Dar staţi, în cazul în care căpitanul Caiman supravieţuieşte acestei seri, spuneţi-i că Miss Amiral îi trimite salutări!

În clipa următoare se grăbea să ajungă înapoi în cabină, de unde îşi luă geamantanul şi se îndreptă în fugă spre punte şi, neobservată de nimeni, ajunse la balustrada corăbiei. Ţinînd strîns geamantanul, dădu să apuce odgonul ca să coboare într-una din bărci, cînd cineva o înşfăcă. Peter Polter o văzuse, sărise şi o prinsese pe la spate.

— Stai, băiete! strigă el. Unde vrei să navighezi cu acest cufăr? Ia mai rămîi niţel aici!

Ea nu răspunse, încercînd din toate puterile să se elibereze din strînsoarea lui, dar în zadar. Împotriva forţei lui uriaşe nu putea face nimic. Cîrmaciul o ţinea atît de strîns, că nu putea nici să răsufle. La chemarea lui sosiseră mai mulţi marinari care o legară.

Căpitanul piraţilor fusese surprins de atac, dar reuşise să-şi recapete cumpătul.

— Toată lumea la mine! strigă el, îndreptîndu-se spre catargul principal ca să-şi asigure, sieşi şi oamenilor săi, un loc mai de nădejde. Aceştia îi ascultară ordinul.

— Cei ce au arme să lupte. Ceilalţi să coboare prin chepengul din spate după topoarele de abordaj!

În acest ordin stătea singura şansă de salvare.

În timp ce acei, puțini la număr, care erau înarmați în momentul atacului, se aruncară împotriva atacatorilor, ceilalți s-au grăbit să se întoarcă după topoare și pumnale.

Deși primul atac le provocase pierderi, piraților erau net superiori, ca număr, echipajului de pe „Swallow". Lupta era cu atît mai cumplită cu cît amănuntele cîmpului de bătălie nu puteau fi văzute în ansamblul lor.

— Aduceți făclii! urlă Caiman.

Ordinul fu executat imediat. Dar abia dacă lumina făcliilor apucă să împrăștie întunericul de pe puntea însîngerată, că acesta se dădu brusc înapoi, de parcă ar fi văzut o stafie. Era oare posibil? Exact în fața sa, cu un tomahawk în mîna dreaptă și un cuțit de scalpat în stînga, stătea Winnetou, apașul; iar alături de el flutura părul ca o coamă al lui Deadly-Gun.

— Șarpele alb o să-și lepede otrava! strigă indianul, aruncînd într-o parte și într-alta pe toți cei care-i stăteau în cale, și-l prinse pe pirat de grumaz. Acesta vru să se scuture de dușman, dar nu izbuti. Colonelul îl înșfăcă și el; într-o clipită brațele îi fură legate cu frînghii solide.

Asaltul se dezlănțuise asupra piraților ca un coșmar. Surprinderea le paraliza puterile și ultima rămășiță de curaj.

În momentul acela se ridică chepengul și echipajul prizonier al corăbiei țîșni afară. Primul pe care-l văzură cei care ieșiseră dintîi a fost locotenentul Jenner.

— Ura, locotenentul Jenner, ura! Pe ticăloși! strigară ei. Marinarii puseră mîna pe armele care zăceau aruncate pe punte; piraților căzură între două focuri: erau pierduți!

Doi oameni stăteau spate în spate printre ei; cine ajungea în preajma lor plătea cu viața imprudența de a se fi apropiat. Erau Hammerdull și Holbers. Acesta din urmă întoarse capul și-i spuse prietenului său, dar în așa fel încît să fie auzit de toți.

— Dick, de crezi că acolo stă ticălosul de Peter Wolf, atunci sînt întru totul de acord cu tine.

— Peter — blestemat nume, niciodată nu pot să-l pronunț ca lumea! Unde e?

— Acolo, lîngă arborele acela de hicori, pe care acești oameni minunați îl numesc catarg.

— Dacă-i catarg sau nu, asta e totuna. Vino, bătrîne coon, îl prindem viu !

Dar mai era cineva care îl zărise pe Létrier, şi anume Peter Polter, cîrmaciul. Acesta lăsase de o parte cuţitul, pistolul şi toporul de abordaj, apucînd o spiţă de lemn, care-i era mai la îndemînă. Fiecare lovitură cu această armă improvizată dobora cîte un om. În felul acesta îşi făcuse loc în mulţimea piraţilor, cînd îl văzu pe Létrier. În clipa următoare stătea în faţa lui.

— Mii de trăsnete! Asta-i Marc! Mă mai cunoşti, pungaşule ?! strigă el.

Cel strigat lăsă jos braţul ridicat şi se făcu alb ca varul ; îşi recunoscuse adversarul, căruia nu-i venea nici pe jumătate.

— Vino aici, băiete, vreau să-ţi spun că ţi-a sunat ceasul !

Cîrmaciul îl apucă de păr şi de briu, îl ridică în sus şi-l aruncă cu o asemenea forţă în catargul artimon, încît se auzi un trosnet puternic şi nefericitul căzu la pămînt, făcut zob. Cei doi vînători ajunseră prea tîrziu.

Acum, în sfîrşit, piraţii îşi dădură seama că pentru ei nu mai exista nici o speranţă de scăpare şi depuseră armele, deşi, prin gestul acesta, nu puteau să obţină vreun drept la îndurare.

Un „ura", strigat din toate piepturile, răsună pe punte. „Swallow" răspunse cu trei focuri de tun. Ea îşi binemeritase faima la care şi-a mai adăugat ulterior şi alte onoruri, mai noi şi mai mari...

10. LA HOBOKEN

Din nou se aflau la Hoboken, la mama Dodd. Buna şi curajoasa doamnă nu se schimbase deloc. Dacă era vreo schimbare la ea, atunci nu putea fi vorba decît de faptul că statura ei, şi aşa considerabilă, mai cîştigase cîţiva ţoli în diametru.

Era tîrziu după-amiază şi se adunase un număr respectabil de clienţi în binecunoscuta sală de oaspeţi.

Discuţiile se învîrteau, în general, în jurul evenimentelor politice şi războinice ale zilei. Norocul, care pînă atunci se arătase în mod statornic favorabil stăpînilor de sclavi, îi părăsise definitiv. Fiecare victorie de pe cîmpul de luptă era primită cu mare entuziasm de aceia ale căror concepţii concordau cu ideile umanitare şi cu politica energică a preşedintelui Abraham Lincoln.

La un moment dat se deschise uşa şi intrară în sală cîţiva marinari care, după toate aparenţele, erau într-o dispoziţie excelentă.

— Hei, fraţilor, vreţi să auziţi o noutate ? întrebă unul dintre ei, în timp ce, pentru a atrage atenţia asupra sa, dădu cu pumnul în masa cea mai apropiată.

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ? Despre ce e vorba ? Zi ! Povesteşte ! se strigă din toate părţile.

— Ce se aude sau, mai degrabă, ce s-a întîmplat ? Păi, ce altceva decît o bătălie navală, o ciocnire.

— O bătălie navală ? O ciocnire ? Unde ? Cum ? Cînd ? Între cine şi cine ?

— Unde ? La latitudinea Charlestonului. Cum ? Al dracului de vîrtos. Cînd ? Ziua nu o ştiu, dar, în orice caz, de curînd. Între cine ? Ghiciţi şi voi !

— Între noi şi rebeli ! strigă careva.

Toţi rîdeau. Noul-venit rîdea şi el, şi strigă :

— Ia uite, ce băiat isteţ, să ghiceşti deîndată aşa ceva ! Că trebuie să fi avut loc între noi şi sudişti e limpede ca apa de izvor, dar cum se numesc navele, asta isteţimea ta nu o să descopere atît de repede !

— Care sînt ? Cum se numesc şi cine a învins ? se auzi, din jur-împrejurul sălii, o furtună de întrebări.

— Ce este vasul de asalt „Florida", ştiţi...

— A fost „Florida" ? îl întrerupse mama Dodd, făcîndu-şi loc cu braţele ei durdulii printre clienţi pentru a ajunge în imediata apropiere a celui care relata evenimentele. „Florida" este cea mai nouă, mai mare şi mai puternică navă a sudiştilor şi, cu pintenul ei drăcesc, trebuie să fie absolut de neînvins. Cine a avut îndrăzneala să atace un asemenea Leviathan[1] ?

— Păi, cine ? Un mic locotenent, cu un vas tot atît de mic şi care, pe deasupra, este doar un cliper, şi naviga obosit în jurul Capului Horn. E vorba de „Swallow", locotenent Walpole.

— „Swallow" — locotenent Walpole ? Imposibil ! Împotriva „Floridei" nici zece crucişătoare de linie nu pot face nimic. Cum ar putea, atunci, unui cliper să-i vină ideea să atace un asemenea monstru...

— Stop ! îl întrerupse mama Dodd pe vorbitor. Fii calm cu cliperul tău despre care habar n-ai. Eu îl cunosc pe Walpole şi corabia „Swallow", care e mai valoroasă decît zece nave de linie ale tale la un loc. Dar „Swallow" se afla în apele Californiei.

— A fost, a fost, dar a primit ordin să înconjure Capul şi să vină la New York. Trebuie să fie o navă straşnică. Aţi auzit cu toţii povestea cu „l'Horrible", pe care pusese mîna căpitanul Caiman în portul San Francisco şi pe care Walpole a recuperat-o atît de formidabil. Amîndouă, „Swallow" şi „l'Horrible", au navigat de atunci împreună. Au urcat dinspre sud, trecînd prin faţa

[1]Monstru marin fabulos, simbol al colosalului (din Vechiul Testament, n.t.)

Braziliei, pînă sus, la latitudinea Charlestonului, pentru ca aici să dea de „Florida", care a început imediat vînarea lor. Walpole avea comanda ambelor nave. Mai întîi a condus-o pe „l'Horrible" care, chipurile, căuta să scape de urmărire, luînd-o spre largul mării; iar apoi a pus să se scoată toate pînzele de pe „Swallow" ca să pară că nava este atît de deteriorată de furtună, că navighează în derivă şi, în felul acesta, ar putea uşor cădea în stăpînirea „Floridei".

— Da, e dat dracului acest Walpole, îşi dădu cu părerea mama Dodd. Continuă, continuă!

— „Florida" s-a lăsat păcălită şi a început să o urmărească pe „Swallow" pînă în zona bancurilor de nisip din Black Soll, unde s-a împotmolit. Imediat Walpole a dat ordin să se ridice pînzele, a chemat-o pe „l'Horrible" la faţa locului şi a început să bombardeze colosul neajutorat pe care în curînd l-a dat gata. Una din primele lovituri i-a distrus cîrma; pînă la urmă au ajuns chiar să ia cu asalt matahala. Lupta a fost a naibii de sîngeroasă, dar acum „Florida" zace pe fundul oceanului, iar celelalte două nave sînt pe drum şi din clipă în clipă pot să ancoreze.

— De necrezut! De unde ştii?

— Am auzit la Amiralitate, unde cele întîmplate ar fi fost cunoscute mai de mult dacă telegrafele nu ar fi fost distruse de rebeli.

— La Amiralitate? Păi, atunci e adevărat! Mă bucur pentru bietul Jenner, căpitanul lui „l'Horrible", care în felul acesta a participat şi el la această izbîndă.

— Da, e o ştire care-ţi bucură inima, spuse stăpîna localului. Ascultaţi, băieţi, vă ofer un butoiaş cu bere. Beţi cît vreţi şi cît vă face plăcere pentru preşedintele Statelor Unite, pentru „Swallow" şi... şi...

— În sănătatea mamei Dodd! strigă careva, ridicînd paharul.

— Ura, trăiască mama Dodd! răspunseră într-un glas toţi cei din încăpere.

— Ura, mamă Dodd, să trăieşti bătrînă şalupă! se auzi o voce răsunătoare de bas, prin uşa întredeschisă.

Cu toţii se întoarseră spre omul care avea o asemenea voce puternică. De cum l-a zărit, mama Dodd s-a şi grăbit cu o exclamaţie de bucurie în întîmpinarea lui.

— Peter, Peter Polter, fii binevenit, de o sută de ori bine ai venit în Hoboken! De unde vii, bătrîne? Din Vest?

— Da, de o mie de ori bine venit în Hoboken, răspunse el. Vino, trebuie să te strîng din nou în braţe, dă-mi o sărutare! *Halte-là*, *high-day*! Ei, oameni buni, lăsaţi-mă o dată să trec! Vino aici, la pieptul meu, *mon bijou*!

Îi aruncă în lături ca pe nişte fire de paie pe cei care îi stăteau în cale, o apucă pe stăpîna localului de cingătoare, o ridică spre el, în ciuda greutăţii ei, şi-i aplică un sărut zgomotos.

Ea îngădui această dezmierdare, cu toată prezenţa atîtor martori, liniştită, de parcă ar fi fost ceva obişnuit şi de la sine înţeles, după care repetă întrebarea, exprimată mai înainte, asupra locului de unde venea cîrmaciul.

— De unde? Păi, de unde dacă nu din jurul Capului Horn, cu „Swallow"!

— De pe „Swallow"? izbucni de pe buzele tuturor.

— Da; dacă nu aveţi nimic împotrivă, oameni buni.

— Aşadar ai fost pe „Swallow" şi ai luat parte la lupta împotriva „Floridei"?

— Se înţelege! Sau vă închipuiţi cumva că lui Peter Polter din Langendorf îi este teamă de „Florida"?

— Povesteşte-ne, povesteşte-ne, Master! Ce funcţie ai pe vas?

— Acum este aici sau...?

— Stop! Văd că va ieş întrebările pe gură ca tinerilor marinari chiuiturile cînd iau bătaie. Am să vă depăn firul după ordinea normală a lucrurilor. Eu sînt Peter Polter din Langendorf, ajutor de cîrmaci pe nava Majestăţii Sale „Nelson", apoi cîrmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow", apoi locotenent de poliţie german, în prerie, după care am devenit din nou cîrmaci *par honneur*[1] pe „Swallow", şi sînt acum...

[1] Onorific (fr., n.t.)

— Bine, bine, Peter, îl întrerupse mama Dodd, pentru asta mai avem timp. Înainte de toate răspunde-mi mie la întrebări; sînt mai importante decît orice altceva. Cum e cu toţi oamenii aceia care au fost cu tine? Unde sînt acum? Cum a fost cu Thieme, cu Heinrich Mertens şi cu Peter Wolf? Ce e cu „l'Horrible" şi cu căpitanul Caiman? Am crezut că-l căutaţi în Vest şi cînd colo am auzit că „Swallow" l-a prins pe mare. L-aţi întîlnit pe Deadly-Gun, sau cum îl cheamă, şi era el adevăratul unchi? Cum e cu poliţistul? Şi, de fapt, în ce zonă l-aţi...

— Gata bătrîno! Mai poţi respira? strigă, rîzînd, cîrmaciul. Termini curînd sau mai am timp să patrulez cîteva ore de-acum încolo? Adu-mi aici o cană plină. Nu primeşti nici un răspuns înainte de a mi-o aduce; dar vreau mai întîi să-i povestesc acestui gentleman cum a fost cu „Florida". Celelalte lucruri nu sînt pentru orişicine, pe acelea ai să le afli acolo, în cămăruţă.

— Nici o picătură nu capeţi pînă ce nu aflu măcar puţintel care e situaţia!

— Da' curioasă mai eşti! Mai întreabă-mă încă o dată, dar cîte o întrebare, pe rînd, şi mai pe scurt!

— Thieme? Unde este?

— Pe „Swallow".

— Poliţistul?

— Pe „Swallow".

— Căpitanul Caiman?

— Prizonier pe „Swallow".

— Veninosul de Marc?

— La fel.

— Unchiul, Deadly-Gun?

— E şi el aici.

— Locotenentul Walpole?

— Şi el, dar rănit.

— Rănit? Doamne, sper că nu...

— Tranca-fleanca! Cîteva zgîrieturi, nimic altceva, o să trebuiască să stea în concediu cîtva timp. A fost cam fierbinte pe „Florida", dar dincolo, în preria aia blestemată, a trebuit să trec prin cu totul alte treburi. De pildă, calul meu, coţcarul naibii, era un adevărat demon, provenit dintr-un balaur diavolesc şi nici

nu pot să spun dacă nu mi-am rupt cîteva oase călărindu-l. Dar parcă mai aveai întrebări ?

— Unde este „Swallow" ?

— Patrulează în faţa coastei pe un vînt potrivnic. Forster e la cîrma ei. Între timp, căpitanul a venit cu mine pe uscat, cu un vas cu aburi, ca să-şi facă raportul, timp în care eu îl aştept aici.

— Tu îl aştepţi aici ? Aici, la mine ? Atunci, o să vină să stea de vorbă cu noi ?

— Se înţelege ! Un oaspete brav de pe mare, cînd coboară ancora la New York, vine întîi la mama Dodd. Şi peste o oră „Swallow" va fi în port. Mai vin şi alţii, Pitt Holbers...

— Pitt Holb... ?

— Dick Hammerdull.

— Dick Hammerd...

— Colonelul Deadly-Gun.

— Colonelul Deadly-Gun...

— Thieme, Treskow, micul Ben Cunning, Winnetou, apaşul, şi...

— Winnetou, apa...

Numele rostite de cîrmaci rămîneau înţepenite în gura mamei Dodd, atît de uimită era să vadă la ea o societate atît de neobişnuită. Deodată îşi dădu seama că are, ca gazdă, o mulţime de îndatoriri.

— ...paşul, continuă ea. Iar eu stau aici şi lenevesc, cînd peste un ceas va trebui să-i servesc pe toţi aceşti domni ! Mă grăbesc, zbor, mă duc, Peter, să pregătesc primirea lor. Povesteşte tu, între timp, acestor oameni întîmplările cu „Florida", pe care aţi scufundat-o.

— Da, bine, asta am să şi fac, dar ai grijă să am tot timpul ceva în cană, pentru că o bătălie pe mare trebuie, şi atunci cînd e povestită, să fie ţinută la umezeală.

— Nici o grijă, cîrmaciule, îl asigurară ceilalţi, o să-ţi ajutăm noi cu udatul !

— Atunci, bine, ascultaţi, oameni buni, cum s-au întîmplat lucrurile cu „Florida". Lăsasem de mult în urma noastră Ecuatorul şi după aceea Antilele, şi ne apropiam de Charleston.

Bineînţeles, ne ţineam cît mai departe, în larg, pentru că Charlestonul aparţine sudiştilor care îşi trimit, şi ei, departe în larg, corsarii şi crucişătoarele ca să pună mîna pe navele Statelor nordiste.

— A fost şi „l'Horrible" cu voi ?

— Se înţelege ! De la început venea strîns în urma noastră, din care cauză navigam numai cu jumătate din vele, fiindcă noi eram mai rapizi. Astfel am mers împreună fără să fim observaţi şi, după ce am trecut şi prin faţa Charlestonului, am continuat să navigăm, dar mai aproape de ţărm.

— Aici aţi întîlnit-o pe „Florida" ?

— Ai răbdare, puştiule ! Într-o dimineaţă, stînd la cîrmă — trebuie să ştii că am primit din partea căpitanului funcţia de cîrmaci onorific, după cum v-am mai spus — , mă gîndeam tocmai la mama Dodd, şi cît de bucuroasă o să fie cînd o să ajung iară la ea. Noi ne găseam puţin mai înainte, în timp ce „l'Horrible" ne urma, cu toate pînzele sus, cînd, deodată, ne strigă omul de la punctul de observaţie : — Fum în direcţia nord-est spre est !

Vă închipuiţi că deîndată tot echipajul a fost pe punte, deoarece cu o navă cu aburi, dacă poartă flamura duşmanului, nu e de glumit. Căpitanul s-a urcat imediat în vîrful catargului şi a scos luneta. După aceea a dat din cap, a coborît şi a pus să se desfăşoare o terţarolă[1], pentru ca „l'Horrible" să ajungă la o distanţă de la care să poată comunica cu noi. După executarea ordinului, se auzi de dincolo :

— Aţi văzut nava cu aburi, locotenente ?

— Da, Sir !

— Cine ar putea să fie ?

— Nu ştiu, răspunse locotenentul Jenner, nava nu are catarg şi nici nu se vede trunchiul ; calcă adînc, foarte adînc, Sir !

— S-ar putea să fie unul dintre vasele de asalt ale sudiştilor. Vreţi să ne îndepărtăm de ea ?

— Fac ce faceţi şi dumneavoastră.

— Bine, atunci s-o vedem mai de-aproape !

[1]Porţiune dintr-o velă, care poate fi strînsă prin înfăşurare (n.t.)

— Bine, Sir, dar sîntem de zece ori mai slabi.

— Mai slabi, dar mai rapizi. Cine comandă ?

— Dumneavoastră.

— Mulţumesc ! Ne apropiem de ea. Dacă ridică fanionul de luptă, atunci dumneavoastră vă retrageţi încet din faţa ei, înspre larg. Eu voi avea grijă ca să se ţină după mine şi o atrag în bancurile de nisip. Atunci veniţi dumneavoastră şi-i daţi să vă guste gloanţele şi obuzele.

— Bine, bine. Altceva ?

— Nimic.

Noi am ridicat imediat velele mari, apoi am coborît totul, vergi şi prăjini, ca să părem avariaţi de furtună şi în imposibilitate de a ne mişca, şi o lăsăm să se apropie de noi pînă în bătaia tunurilor noastre. Ei ne semnalizează să ridicăm pavilionul ; noi ridicăm steagul Statelor Unite, cu stele şi dungi. Ei scot la vedere cîrpele Statelor sudice. Era noua navă de asalt „Florida", avînd cuirasă dublă şi pinten de abordaj cu care putea scufunda cea mai bună fregată.

— Şi voi aţi avut curajul s-o atacaţi ?

— Ei, asta-i ! Eu sînt Peter Polter din Langendorf şi m-am luptat cu ticăloşii de ogellallaşi. De ce să mă fi temut atunci de o cană de tablă ? O navă bună, construită din lemn, este mai ceva decît un dulap de fier, din care nu poţi să tai nici măcar o scobitoare nenorocită ! Amiralul nostru, Farragut, spune şi el tot aşa. Deci, ei ne cer să ne predăm, noi însă le rîdem în nas şi ne strecurăm printre gloanţele lor. Ei întorc ca să ne urmărească şi să-şi înfigă pintenul în lemnăria noastră. Eu mă feresc de ei şi reuşesc să-i evit. Ei întorc din nou, eu iarăşi mă feresc de ei. Şi continuăm un timp tot aşa, pînă ce se întărîtă şi uită să mai fie prudenţi. Gloanţele lor nu ne fac nici un rău, trec pe deasupra noastră. Ei, însă, ne urmăresc, fără să mai judece, pînă ne apropiem de coastă şi acolo eşuează pe un banc de nisip, pe lîngă care noi trecem uşor, fiindcă nu călcăm atît de adînc ca ei.

— Bravo ! Trăiască „Swallow" !

— Da, trăiască ! Băieţi, luaţi şi beţi !

După ce a tras o înghiţitură zdravănă, de-a suflat în fundul cănii, cîrmaciul şi-a continuat povestirea:

— Acum ne îndreptăm spre pupa lor şi, în timp ce echipajul se află sub oglinda apei, le distrugem cîrma cu cîteva lovituri bine ţintite, şi cu asta îi terminăm. „L'Horrible" vine şi ea lîngă noi. „Florida" nu se mai poate apăra; se împotmoleşte din ce în ce mai mult în nisip, apa o pătrunde; noi o ajutăm. După care, înălţă steagul, se predă. Îi luăm oamenii pe bord şi abia am terminat cu această operaţiune, că se şi culcă pe o parte. Valurile au înghiţit-o.

— Aşa-i trebuia! De trei ori ura pentru „Swallow"!

— Vă mulţumesc, băieţi, dar n-o uitaţi nici pe „l'Horrible"; are şi ea o parte din merit.

— Bravo! Ura! pentru „l'Horrible"! Ciocniţi!

Cănile se ciocniră. Afară se auziră mai multe salve de salut, semn că un vas intra în port. La scurtă vreme după aceea se auzi un concert de voci şi zgomotul unor picioare alergînd pe stradă, de parcă ar fi avut loc un eveniment extraordinar. Peter Polter se ridică, trecu la fereastră, pe care o deschise:

— Ei, frate, de ce aleargă oamenii? întrebă el pe unul din trecători.

— O veste fericită, Master: „Swallow", care a dat lupta aceea teribilă cu „Florida", intră chiar acum în port. Toate vasele au salutat-o şi au ridicat pavilionul pentru a cinsti pe bravul ei căpitan. Cu toţii ne grăbim să asistăm la acostare.

— Mulţumesc, Master.

Închise fereastra şi, înapoindu-se, observă că toţi oaspeţii, la auzul veştii, îşi părăsiseră scaunele, uitînd pînă şi de bere, pentru a participa la întîmpinarea faimoasei nave.

— Degeaba alergaţi, rîse el; nu o să mai aveţi prea multe de văzut. Căpitanul a şi debarcat, iar cei care coboară acum nu sînt marinari adevăraţi, deşi au luat parte şi ei la cele întîmplate. Eu rămîn la mama Dodd a mea, unde trebuie să-l aştept pe Mister Walpole.

Trecu ceva timp pînă cînd cel numit mai sus să sosească, şi el nu închisese bine uşa, pătrunzînd în local, cînd se auzi apropiindu-se de acesta un vuiet de strigăte şi chiote de bucurie. O

mulțime de oameni veneau dinspre port, avîndu-i în frunte pe cei ce debarcaseră de pe „Swallow". Ei intrară în urma lui Walpole în încăpere, îngrămădindu-se în spatele eroului glorioasei bătălii de pe mare, așa încît salonul mamei Dodd se dovedi cu totul neîncăpător pentru a-i primi pe toți. Gazda, care între timp terminase pregătirile, plină de energie, se pricepu să se descurce. Ea deschise încăperea pentru oaspeții de onoare, se înghesui înăuntru cu cei așteptați și încuie grabnic ușa în urma ei, lăsînd servirea celorlalți în seama angajaților ei.

— *Welcome*, Sir ! îl salută ea pe Walpole, care îi întinse mîna prietenos, ca un bun cunoscut ce-i era.

Și ceilalți fură întîmpinați cu calde strîngeri de mînă. Ei luară loc și trebuiră numaidecît să se servească din bunătățile care fuseseră pregătite în chip uimitor, într-atît de scurtă vreme.

— Mamă Dodd, ești cea mai norocoasă brigantină căreia i-am navigat vreodată în brațe ! strigă cîrmaciul. În preria aia sărăcăcioasă nu există nimic în afară de carne, praf de pușcă și pici-roșii. Pe mare lucrurile s-au petrecut, în privința asta, tot cam anevoios, fiindcă am îmbarcat prea multe stomacuri înfometate. La tine, însă, se mănîncă și se bea ca la Marele Mogul sau cum îl cheamă pe individ. Și dacă stau aici o săptămînă, atunci mă las spînzurat dacă nu o să fac o burtă cît a acestui Master gras, Hammerdull.

— Dacă e gras sau ba, asta e totuna, își dădu acesta cu părerea ; numai de-ar avea ceva de mestecat în dinți. Eu am nevoie mult mai mare decît toți ceilalți de așa ceva, fiindcă de cînd a trebuit să-mi las bătrîna și buna mea iapă la San Francisco, s-a topit toată carnea de pe mine de dorul animalului ăstuia drag. Nu-i adevărat, Pitt Holbers, bătrîne coon ?

— Dacă zici tu, Dick, că iapa ți-e dragă, atunci eu nu am nimic împotrivă. De fapt, și mie mi se întîmplă la fel cu animalul meu. La tine cum e, Ben Cunning ?

— La mine ? Unde se află acum calul mei îmi e indiferent, hihihi ; principalul e că mă aflu la mama Dodd și-mi place al dracului aici.

— Așa-i în regulă, confirmă patroana. Serviți-vă cît vreți și cît vă face plăcere. Dar să nu-ți uiți promisiunea, Peter !

— Care ?

— De a ne povesti.

— Ah, da ! Ei, dacă ne umpli cum trebuie cănile, atunci nu mai contează la mine cîteva cuvinte în plus. Ţie îţi povestesc întotdeauna cu plăcere.

În vreme ce cîrmaciul povestea, tot mîncînd, aventurile trăite, Winnetou şedea modest pe locul lui şi se servea cu multă măsură din felurile neobişnuite de bucate ale albilor. De vin nici nu s-a atins. Ştia că „apa de foc" este cel mai înverşunat duşman al poporului său ; de aceea o dispreţuia şi o ura. Atenţia îi era atrasă de conversaţia aprinsă, dar purtată pe un ton reţinut de ceilalţi comeseni, ceea ce întotdeauna este un semn al importanţei subiectului.

— Cum a fost la Amiralitate ? îl întrebă Deadly-Gun pe locotenent, care avea un braţ în eşarfă şi mai multe semne de răni.

— Întru totul potrivit aşteptărilor, răspunse acesta. Numire în gradul de căpitan şi concediu pînă la însănătoşire deplină.

— Ce se va întîmpla cu „Swallow" ?

— Ea a avut de suferit şi se va duce pentru reparaţii în cală uscată.

— Şi prizonierii noştri ?

— Îşi vor lua răsplata după fapte.

— Asta înseamnă ?

— O să fie spînzuraţi, la ce altceva se pot aştepta nişte piraţi ?

— Piraţi ? Acest Caiman pretinde că a capturat nava „l'Horrible" numai pentru a lupta împotriva Statelor din sud. Nu o să scape pe chestia asta ?

— Nu. Pentru că nu avea mandat pentru aşa ceva. Şi chiar de ar avea, el este căpitanul Caiman, cunoscut mai dinainte pentru negoţul cu sclavi şi alte piraterii de care trebuie să răspundă şi pentru care va fi spînzurat în mod sigur.

— Dar Miss Amiral ?

— O să fie şi ea spînzurată, puteţi fi sigur de asta. Şi tot echipajul care a participat la capturarea vasului „l'Horrible", vreau să zic, cei care, atunci cînd am abordat-o, au scăpat cu viaţă. O să sufere, probabil şi ei, tot pedeapsa capitală, pentru

că sînt socotiţi piraţi. Nu cred că o să fie mulţumiţi de soarta care îi aşteaptă, cum o să fiţi, în schimb, dumneavoastră de vestea pe care v-o aduc de la Amiralitate.

— Deci, una bună ?

— Una foarte bună. În primul rînd, suma de bani pe care am găsit-o asupra lui Miss Amiral, şi cu care vroia să fugă, este considerată drept captură şi, ca atare, ne aparţine. În al doilea rînd se va oferi o mare recompensă pentru că am reuşit să recuperăm vasul „l'Horrible" din mîinile căpitanului Caiman. Şi în al treilea rînd, primim nişte premii însemnate pentru victoria noastră asupra vasului de asalt „Florida". Deşi acum zace la fund, ulterior va fi ridicată de acolo. Aceşti bani îi împărţim între noi. Asta înseamnă că fiecăruia dintre noi îi revin...

— Mie nu, îl întrerupse Deadly-Gun.

— De ce nu ?

— Pentru că nu primesc bani care nu-mi aparţin.

— Dar i-aţi binemeritat !

— Nu. Eu am fost numai oaspete pe nava dumneavoastră. Banii de captură aparţin echipajului.

— Nu aţi fost oaspete, ci combatant şi aveţi dreptul, deci, să-i primiţi.

— S-ar putea, dar eu nu accept nimic. Mi-am luat înapoi chitanţele pe care mi le furase din peşteră căpitanul Caiman. Una a schimbat-o, dar a cheltuit puţin din banii primiţi pe ea, deci sînt întru totul satisfăcut. În ce-i priveşte pe bravii mei *trapperi*, nici lor nu o să le treacă prin cap să-i lipsească pe ceilalţi de banii de captură. Dimpotrivă, noi avem să vă mulţumim dumneavoastră şi lor că ne-am recăpătat bunurile noastre. Spune şi tu, Dick Hammerdull, vrei să primeşti banii ?

— Dacă vreau să-i primesc sau nu, asta e totuna, dar eu nu iau nimic, răspunse Grasul. Ce părere ai despre treaba asta, Pitt Holbers, bătrîne coon ?

Lunganul răspunse pe un ton cumpănit :

— Dacă zici tu, Dick, să nu-i iau nici eu, atunci nu am nimic împotrivă. De altminteri, nu o să-i ia nici unul dintre noi. Şi dacă o să fim obligaţi să-i primim, atunci partea mea să o primească Peter Polter, dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i facem

poftă să mai vină pe la noi, în Vest. Îmi place grozav să-l văd cum călăreşte!

— Lăsaţi-mă în pace cu caii voştri! strigă cîrmaciul. Prefer să mă las măcinat şi făcut pesmeţi, decît să mă mai urc vreodată pe o asemenea bestie cum a fost trăpaşul cu care am călătorit ultima dată. Mai mult nu spun, pentru că ceea ce aş mai putea spune e mai bine să nu fie rostit, atîta greaţă mi-a produs această întîmplare.

— Nici nu e nevoie să mai faci pe vestmanul, spuse Walpole. Am amintit la Amiralitate cît de mult îţi datorăm şi cît de curajos te-ai comportat. Se vor gîndi la dumneata în mod sigur, şi primul post liber o să ţi-l încredinţeze dumitale. O să ai o funcţie de care o să poţi fi mîndru!

— E adevărat? Într-adevăr? V-aţi gîndit la mine cînd v-aţi aflat printre oamenii aceia de seamă?

— Da.

— Şi vor să-mi încredinţeze un astfel de post?

— Mi s-a promis în mod categoric.

— Vă mulţumesc, Sir, vă mulţumesc! Am să fiu repede avansat! Ura — Ura — Ura! Peter Polter va...

— Ce urli aşa, bătrîne lup de mare? îl întrerupse patroana localului, care tocmai intra pe uşă.

— Mă mai întrebi? îi răspunse el. Dacă sînt un lup de mare, trebuie să urlu! Şi am toate motivele pentru asta. Ştii tu, bătrînă mamă Dodd, că urmează, pentru meritele mele deosebite, să devin amiral?

— Amiral? începu ea să rîdă. Asta o cred, pentru că ai stofă de aşa ceva, şi eu ţi-o doresc din toată inima. Cum e, însă, cu noua ta meserie de care eşti atît de mîndru şi de care eşti legat cu tot sufletul?

— Noua mea meserie? Care?

— *Vestman*, vînător de animale cu blană, vînător de castori...

— Taci! Nici o vorbă mai mult despre asta dacă nu vrei să o încurci rău cu mine! Atunci cînd mă urc pe un cal nu ştiu niciodată unde va ajunge. Dar dacă sînt pe puntea unei nave bune, atunci îi cunosc exact ruta şi nu pot cădea din şa. Deci,

voi rămîne un bătrîn lup de mare, cum am şi fost tot timpul... chiar şi pe spinarea unei bestii viclene cu patru picioare.

Se făcuse seară, oamenii începeau să se gîndească să meargă la culcare. Mama Dodd pregătise cele mai bune camere pentru oaspeţii ei.

Deadly-Gun ieşi puţin cu nepotul său în grădina ce ţinea de localul mămci Dodd. Tocmai îi spunea:

— Am stat multă vreme în cumpănă, dar o dată ce am ajuns aici, în răsăritul continentului, atunci, fie, te însoţesc dincolo de ocean.

— Şi rămîi pentru totdeauna la noi, dragă unchiule?

Colonelul dădu uşor din cap.

— Cînd te-a prins o dată preria, băiatul meu, nu te mai lasă niciodată. Am să rămîn un timp dincolo, după care am să mă reîntorc la *traṗperii* mei. Preria, care ne oferă spaţiu fără sfîrşit pentru o viaţă liberă, are loc destul pentru noi şi cînd murim.

Ajunsese tocmai în colţul grădinii, în care creşteau cîţiva tei frunzoşi, cînd observă o siluetă întunecată, întinsă pe iarbă.

— Cine e acolo? întrebă Deadly-Gun.

Se apropiară de mogîldeaţă.

— Cine e aici? întrebă şi Thieme.

Silueta se desfăşură din pătura în care era învelită şi se ridică. Era Winnetou.

— *Wigwamul* în care dorm fraţii mei albi este foarte frumos, dar fiului preriei îi sînt mai pe plac aerul proaspăt şi sclipirea stelelor. Apaşul se va odihni între firele ierbii şi o să se acopere cu norii cerului, cum o fac din copilărie fiii poporului său. *Howgh!*

CUPRINS

1. MISS AMIRAL 5

2. SOCIETATEA *TRAPPERILOR* 16

3. DEADLY-GUN 39

4. URMĂRITORII 64

5. BEN CUNNING 78

6. CONSPIRAŢIA 96

7. ASCUNZĂTOAREA 122

8. UN ATAC PIRATERESC 148

9. O LUPTĂ NAVALĂ 167

10. LA HOBOKEN 192

13 coli tipar; BT: 2 nov. 1992

Tiparul executat sub comanda nr. 20.650
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

Editura
EDEN

Seria
Juvenalia

literatură de aventuri, de dragoste, ştiinţifico-fantastică, poliţistă, aparţinînd patrimoniului universal; o bibliotecă fundamentală a tinerilor de orice vîrstă.

Preţ: 143 + 2 TL
145 lei

I.S.B.N. 973-9141-09-9